

แนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมใจ อาลาตินผจญภัย”
(Magi: The Labyrinth of Magic) ของ โอทากะ ชิโนบุ

นายพรพล มาไว

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต วิชาเอกการเมืองการปกครอง
สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราชา

พ.ศ. 2566

Political concept in the Manga “Magi: The Labyrinth of Magic”

by Ohtaka Shinobu

Mr. PATCHARAPOL MAVAI

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Political Science in Politics and Government
School of Political Science Sukhothai Thammathirat Open University

2023

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ แนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมจิก อาลาดินผจญภัย”

(Magi: The Labyrinth of Magic) ของ โอทากะ ชิโนบุ

ชื่อและนามสกุล นายพรพล มาไว

แขนงวิชา / วิชาเอก การเมืองการปกครอง

สาขาวิชา รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.พิศาล มุกตาร์ศมี

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ. 2567

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.พิศาล มุกตาร์ศมี)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาทิตย์ ทองอินทร์)

(รองศาสตราจารย์ ดร.นราธิป ศรีราม)

รักษาการแทนอธิการบดีฝ่ายการนักศึกษา สนับสนุนการเรียนรู้ และวิจัย

รักษาการแทนประธานกรรมการประจำสาขาวิชารัฐศาสตร์

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ แนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมใจ อาลาตินผจญภัย”

(Magi: The Labyrinth of Magic) ของ โอทาเกะ ชิโนบุ

ผู้ศึกษา นายพชรพล มาโว รหัสนักศึกษา 2648000384

ปริญญา รัฐศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.พิศาล มุกตาร์ศรี ปีการศึกษา 2566

บทคัดย่อ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อศึกษาที่มา รูปแบบและเนื้อหาแนวคิดทางการเมืองของตัวละครที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย และ (2) เพื่อศึกษาที่มา รูปแบบ และเนื้อหาแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

โดยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ รูปแบบการวิจัยเชิงเอกสาร ที่ใช้แนวคิดทางการเมือง แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครอง และแนวคิดการวิจารณ์วรรณกรรมเชิงจิตวิเคราะห์เพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมของตัวละครและบริบททางการเมืองในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

ผลการศึกษาพบว่า (1) จากเรื่องปรากฏแนวคิดทางการเมืองผ่านตัวละครที่มีแนวคิดแตกต่างกันไป อันเกิดจากประสบการณ์และสภาพสังคมในช่วงชีวิตของแต่ละตัวละคร เกิดเป็นแนวคิดและพฤติกรรมทางการเมืองที่ต่างกัน โดยในเรื่องปรากฏแนวคิดทางการเมือง ได้แก่ แนวคิดเสรีนิยม สังคมนิยม เผด็จการ อนุธิปไตยและอนุรักษนิยม นำไปสู่การมีปฏิสัมพันธ์แบบขัดแย้งและสนับสนุนของตัวละครที่มีแนวคิดต่างกัน โดยผู้ประพันธ์มีนัยยะสนับสนุนแนวคิดเสรีนิยม และสังคมนิยมผ่านตัวละครเกี่ยวกับความเป็นปัจเจก ความเท่าเทียม การเชื่อในเหตุผลของมนุษย์ ทรานส์เจนเดอร์ การปฏิเสธชนชั้นและระบบทุนนิยม (2) จากเรื่องปรากฏรูปแบบทางการเมืองการปกครองผ่านประเทศต่าง ๆ ได้แก่รูปแบบราชาธิปไตย ทหาราธิปไตย อภิชนาธิปไตย และประชาธิปไตย โดยผู้ศึกษาได้วิเคราะห์รูปแบบทางการเมืองการปกครองผ่านแนวคิดทฤษฎีของอริสโตเติลที่พิจารณาจากจำนวนผู้ปกครองและเป้าหมายการปกครอง ซึ่งผู้ประพันธ์มีนัยยะไม่สนับสนุนการปกครองโดยคนคนเดียวที่นำไปสู่การเป็นราชาทรราช และมองรูปแบบทางการเมืองการปกครองเป็นพลวัตที่เปลี่ยนแปลงไปตามแนวคิดทางการเมืองของผู้ปกครอง และกระแสสังคมโลก

คำสำคัญ เมใจ อาลาตินผจญภัย แนวคิดทางการเมือง รูปแบบทางการเมืองการปกครอง

Independent Study title: Political concept in the Manga “Magi: The Labyrinth of Magic” by Ohtaka Shinobu

Author: Mr. PATCHARAPOL MAVAI; ID: 2648000384;

Degree: Master of Political Science in Politics and Government

Independent Study Advisor: Associate Professor Dr. Pisan Mukdaratsami; Academic year: 2023

Abstract

The objectives of this study were (1) to investigate the origin, pattern and content of political ideologies of the characters in the manga, Magi: The Labyrinth of Magic and (2) to study the origin, pattern and content of regime in the manga, Magi: The Labyrinth of Magic.

This study was qualitative research using a documentary method that applies political concepts, regime, and psychoanalytic literary criticism to analyze the characters and political context in the manga Magi: The Labyrinth of Magic. A descriptive analysis and a content analysis were applied, particularly to the various political issues.

This study found that (1) the political concepts of each character had different concepts and behaviors shaped by their experiences and social conditions. The story shows different political concepts, including liberalism, socialism, dictatorship, anarchism, and conservatism, leading to conflicting and supportive interactions between the characters. The author implied support for liberalism and socialism through the characters regarding individuality, equality, belief in reason, brotherhood, classless society, and the capitalism. (2) This story showed the regimes of various countries, including monarchy, tyranny, aristocracy, and democracy. The regimes were analyzed by the concepts of Aristotle's theory, which considers the number of governors and the goals of governance. The author implied an unsupported single governor leading to tyranny and viewed the regimes as a dynamic pattern that evolves according to the political concepts of the governors and global social trends.

Keywords : Magi: The Labyrinth of Magic, Political concepts, Regime

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่อง แนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมใจ อาลาตินผจญภัย” ของ โอทากะ ชิโนบุ ฉบับนี้จะไม่สำเร็จลุล่วงไปได้ หากขาดความช่วยเหลือ ชี้นำ และให้กำลังใจจากผู้มีพระคุณทั้งหลายที่ช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถทำการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี

ในลำดับแรกผู้ศึกษาขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.พิศาล มุกตาร์ศรี ที่รับเป็นที่ปรึกษาและคอยให้คำชี้แนะ ตรวจสอบและแก้ไขการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ตลอดมา และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อาทิตย์ ทองอินทร์ ที่ได้ช่วยเหลือให้คำแนะนำในการสอบให้สำเร็จไปได้ ตลอดจนคณาจารย์คณะรัฐศาสตร์ และเจ้าหน้าที่ของคณะทุกท่านที่ได้ให้การสนับสนุนตั้งแต่การเรียน การให้ความช่วยเหลือตลอดการเรียนและการจัดทำการศึกษาค้นคว้าอิสระในครั้งนี้

ขอขอบคุณบิดา มารดาและน้องสาวที่เป็นแรงผลักดันในการเรียนและให้กำลังใจในการศึกษาครั้งนี้ นอกจากนี้ขอขอบคุณ อาจารย์โอทากะ ชิโนบุ ผู้ประพันธ์หนังสือการ์ตูนเรื่อง เมใจ อาลาตินผจญภัย ที่กลายเป็นแรงบันดาลใจในการศึกษาครั้งนี้

สุดท้ายขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ นักศึกษาทุกท่านและพี่ ๆ ที่ทำงานที่มีส่วนช่วยเหลือและเป็นกำลังใจให้กันเสมอมา

นายพรพล มาไว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง	ฌ
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. วัตถุประสงค์ในการศึกษา.....	4
3. กรอบแนวคิดการศึกษา.....	4
4. ขอบเขตของการศึกษา.....	5
5. นิยามศัพท์เฉพาะ	5
6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
1. แนวคิดที่เกี่ยวกับการ์ตูนและวรรณกรรม	7
2. แนวคิดที่เกี่ยวกับรัฐและอำนาจ	12
3. แนวคิดทางการเมือง	17
4. แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครอง.....	29
5. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย	46
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	47

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา.....	52
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	52
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา	52
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	53
4. การวิเคราะห์ข้อมูล	53
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
1. การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของการ์ตูนแม่ใจ อาลาตินผจญภัย	55
2. การวิเคราะห์ที่มา รูปแบบและเนื้อหาแนวคิดทางการเมืองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน แม่ใจ อาลาตินผจญภัย	67
3. การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ ปรากฏในหนังสือการ์ตูน แม่ใจ อาลาตินผจญภัย	102
บทที่ 5 สรุปการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	130
1. สรุปการศึกษา.....	130
2. อภิปรายผล.....	132
3. ข้อเสนอแนะ	134
บรรณานุกรม	137
ภาคผนวก	144
ประวัติผู้ศึกษา	154

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 4-1	สรุปแนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนแม่ใจ อาลาตินผจญภัย	99
ตาราง 4-2	สรุปรูปแบบทางการเมืองการปกครองในหนังสือการ์ตูนแม่ใจ อาลาตินผจญภัย	125

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การรวมกันเป็นสังคมของมนุษย์ก่อให้เกิดการสร้างรัฐขึ้น รัฐจึงหมายถึง ชุมชนทางการเมืองแบบทางการ ที่ให้ความสำคัญกับการจัดระเบียบทางการเมืองการปกครอง นำไปสู่การศึกษา รัฐทางการเมืองในมิติต่าง ๆ เพื่อเสถียรรัฐในรูปแบบที่เหมาะสมตามแนวคิดของแต่ละบุคคล ไม่ว่าจะเป็นการศึกษารัฐว่าเป็นสถาบันที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรือสถาบันที่มนุษย์สร้างขึ้น รัฐเกิดขึ้นได้อย่างไร รัฐจำเป็นกับมนุษย์แค่ไหน รัฐควรมีอำนาจมากน้อยเพียงใด รัฐควรมีบทบาทในลักษณะใด มากน้อยเพียงใด และอำนาจรัฐควรอยู่กับใคร เช่นอยู่ที่บุคคลเดียว กลุ่มคนหรือประชาชนทุกคน (สมศักดิ์ เกียวกิ่งแก้ว, 2525)

การศึกษารัฐในมิติต่าง ๆ เกิดเป็นแนวคิดทางการเมืองที่เป็นกรอบแนวคิดที่เกิดขึ้นจาก ความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์ที่ผ่านมาของแต่ละบุคคลเกิดจาก 2 กระบวนการคือ กระบวนการกล่อมเกล่า และกระบวนการปลุกฝัง แบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือ 1. กลุ่มที่ให้ความสำคัญ ของเอกชนหรือส่วนบุคคลเป็นหลักที่เน้นสิทธิเสรีภาพของประชาชน และ 2. กลุ่มที่เน้นเรื่อง ความสำคัญของคณะบุคคล ส่วนรวมหรือรัฐเป็นหลัก (สมศักดิ์ เกียวกิ่งแก้ว, 2525) ซึ่งการมีแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกัน ส่งผลให้แต่ละบุคคลเกิดมุมมอง และมีค่านิยมทางการเมืองที่แตกต่างกัน ดังเช่นในสังคมปัจจุบันที่แนวคิดเสรีนิยมได้รับความนิยมจากผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม ส่งผลให้ประเทศต่าง ๆ ปกครองในรูปแบบประชาธิปไตยอันเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่สนับสนุนและ สอดคล้องกับแนวคิดเสรีนิยมเป็นต้น

สอดคล้องไปกับรูปแบบทางการเมืองการปกครองของแต่ละรัฐที่มีความสอดคล้องไปกับ แนวคิดทางการเมืองของผู้คนในประเทศหรือรัฐนั้น ๆ ดังนั้นหากเกิดการเปลี่ยนแปลงแนวคิดทางการเมืองของผู้คนหมู่มาในสังคม ก็อาจนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงรูปแบบทางการเมืองการปกครองของ รัฐนั้นตามไปด้วย เช่น กรณีการประชุมประท้วงในฝรั่งเศส เมื่อปี พ.ศ. 2511 (ค.ศ. 1968) ที่เป็นการ ต่อสู้ระหว่างขบวนการคนรุ่นใหม่ที่ต่อต้านสงครามและชนชั้นนำที่ผูกขาดอำนาจ กับชนชั้น อนุรักษ์นิยมที่มีอำนาจในสังคมช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 จากการที่ประธานาธิบดีชาร์ลส์ เดอ โกล ที่ ได้รับความนิยมจากประชาชนในฝรั่งเศสแต่เมื่ออยู่ในอำนาจนาน จนเริ่มเน้นการบริหารแบบอำนาจ

นิยมด้วยการผลักดันแนวคิดอนุรักษ์นิยม สังคมนิยม นำไปสู่กระแสความไม่พอใจ และลุกลามไปสู่การประท้วง ที่สุดท้ายแม้ชาร์ลส์ เดอ โกลจะยุบสภาฯ และได้รับชัยชนะอีกครั้ง แต่คะแนนนิยมก็ลดลง เพราะประชาชนมองว่าเขาแก่เกิน และใช้อำนาจเบ็ดเสร็จมากเกินไป จนทำให้ชาวฝรั่งเศสหันหลังให้การสนับสนุนผู้นำอำนาจนิยมอย่างสิ้นเชิง (กนกรัตน์ เลิศชูสกุล, 2564)

แนวคิดทางการเมืองและรูปแบบทางการเมืองการปกครองจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ก่อให้เกิดความแตกต่างกันไปของแต่ละรัฐ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นตัวกำหนดความเป็นไปของรัฐให้มีลักษณะแตกต่างกันไปตามอุดมคติของแต่ละบุคคล อันสะท้อนให้เห็นความเป็นพลวัตของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตลอดเวลา ส่งผลให้การศึกษาแนวคิดทางการเมืองมีความเป็นพลวัตเช่นเดียวกัน เพราะความคิดของผู้คนต่างเปลี่ยนไปได้ตลอดเวลา

การสร้างการรับรู้ทางการเมืองเพื่อให้ผู้คนเกิดการรับรู้แนวคิดทางการเมือง เกิดเป็นพฤติกรรมทางการเมืองที่สอดคล้องกันจึงเป็นสิ่งสำคัญ นำไปสู่การเผยแพร่แนวคิดทางการเมืองในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ผู้คนได้เกิดการรับรู้ เรียนรู้ และเปรียบเทียบความแตกต่าง รวมถึงค้นหารูปแบบที่เหมาะสมกับการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมของมนุษย์ โดยมีการสื่อสารทางการเมืองเป็นแนวทาง กลยุทธ์ และเครื่องมือสำคัญในการสร้างการรับรู้ทางการเมืองดังกล่าว

การสื่อสารทางการเมืองเพื่อสร้างการรับรู้สามารถทำได้หลายรูปแบบ เช่น การสื่อสารผ่านวรรณกรรม ที่หมายถึง งานหนังสือ งานประพันธ์ บทประพันธ์ทุกชนิดทั้งที่เป็นร้อยแก้วและร้อยกรอง (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานออนไลน์, มปป.) ซึ่งวรรณกรรมไม่ใช่เป็นเพียงแค่งานเขียนที่ถูกประพันธ์ขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งสำคัญที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถของผู้ประพันธ์ในการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจเช่นเดียวกันผ่านเหตุการณ์จริงหรือเรื่องสมมุติขึ้นจากจินตนาการ และสะท้อนความรู้สึกรักคิดของผู้ประพันธ์ต่อเรื่องราวต่าง ๆ ออกมา วรรณกรรมจึงไม่ใช่แค่การสื่อสารเพื่อให้เกิดความบันเทิงต่อผู้อ่านเท่านั้น แต่วรรณกรรมยังเป็นเครื่องมือที่ใช้สร้างความรู้ความเข้าใจต่อผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ได้ วรรณกรรมจึงเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่สะท้อนแนวคิดทางการเมืองของผู้ประพันธ์ที่อาจมีการสื่อสารทางการเมืองออกมาทั้งทางตรงและทางอ้อม วรรณกรรมทางการเมืองจึงเป็นเครื่องมือทางการเมืองในรูปแบบหนึ่งที่ใช้สื่อสารความคิดทางการเมืองในทางอ้อม ด้วยการสร้างเรื่องราวที่สมมุติขึ้น ที่มีสะท้อนความไม่ยุติธรรมในสังคม หรือใช้สร้างความเข้าใจทางสังคมให้ผู้คนเกิดการคิดและปฏิบัติตามวรรณกรรมทางการเมืองจึงมักถูกใช้เป็นเครื่องมือของชนชั้นปกครองเพื่อใช้ควบคุมผู้คน หรือมีลักษณะในการเรียกร้องและแสดงความเป็นขั้วอำนาจที่มีอยู่ตรงข้ามกับขั้วอำนาจทางการเมืองหรือถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองในการสร้างการรับรู้และสร้างความเข้าใจแก่ผู้คนในสังคม (บรรณกร จันทรทิณ, 2562) ยกตัวอย่างเช่น วรรณกรรม Animal Farm และ 1984 ที่ประพันธ์โดย จอร์จ ออร์เวลล์ (George Orwell) วรรณกรรมทางการเมืองที่สร้างขึ้นมาเพื่อสะท้อนหรือเสียดสีทางการเมืองที่ได้รับความนิยม จนนิตยสารไทม์ (Time) ยกย่องให้เป็น 1 ใน 100

วรรณกรรมที่ควรอ่าน แสดงให้เห็นว่าวรรณกรรมทางการเมืองเป็นเครื่องมือสำคัญที่ถูกใช้เป็นหนึ่ง
เครื่องมือเพื่อสื่อสารทางการเมืองให้ผู้คนเกิดการรับรู้

การ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย (Magi: The Labyrinth of Magic) เป็นการ์ตูนมังงะ
มีลักษณะเป็นการ์ตูนช่อง ประพันธ์โดย โอทากะ ชิโนบุ (Ohtaka Shinobu) นักเขียนการ์ตูนชาว
ญี่ปุ่น ตีพิมพ์ฉบับแปลไทย โดยสำนักพิมพ์บริษัทสยามอินเตอร์คอมิกส์ จำนวน 37 เล่มจบ โดยมี
ยอดขายมากกว่า 23 ล้านเล่ม นอกจากนี้ยังถือเป็นการตูนมังงะที่มียอดขายติดอันดับในอดีต เช่น ในปี
พ.ศ.2555 มียอดขายเป็นอันดับ 9 ที่ขายได้ถึง 3,437,182 เล่ม ปี พ.ศ.2556 มียอดขายเป็นอันดับ
4 ขายได้ 7,151,001 เล่ม และปี พ.ศ.2557 มียอดขายเป็นอันดับ 8 ขายได้ 4,657,971 เล่ม เป็นต้น
(Owl Editor, 2566) ที่แสดงให้เห็นถึงความสนุกสนานและการได้รับความนิยมนจากผู้คนจำนวนมาก
นอกจากนี้การ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย ยังถูกนำไปทำเป็นอนิเมะ (Anime: ภาพยนตร์การ์ตูน)
จำนวน 3 ภาค

เมใจ อาลาตินผจญภัย เป็นการ์ตูนประเภทไซไฟ แฟนตาซี โดยนำนิทานอาหรับราตรี
(Arabian Night) มาเป็นโครงเรื่องหลัก ที่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการค้นหาราชาผู้ปกครอง โดยมีเมใจ
(Magi) เป็นผู้ทำหน้าที่ในการคัดสรรผู้ที่เหมาะสมจะเป็นราชาตามความคิดของเมใจแต่ละคน

โดยหยิบยกเรื่องราวทางประวัติศาสตร์และการเมืองของโลกความเป็นจริงมาเป็นโครง
เรื่องได้อย่างน่าสนใจ เช่น ตำนานโซโลมอน กษัตริย์ผู้ทรงปัญญาแห่งอิสราเอล และเงินที่มาจาก
ตำนานดวงตราแห่งโซโลมอนที่ว่าเป็นข้ารับใช้ของเขา รวมถึงการใช้ชื่อตัวละครที่อิงมาจาก
วรรณกรรมที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ เช่น อาลีบาบาจากเรื่องอาลีบาบากับโจรสลัดคน อาลาตินจากอาลาติน
กับตะเกียงวิเศษ และกะลาสีเรือชินแบต เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำเรื่องราวของอาณาจักรต่าง ๆ
ในเรื่องให้มีรูปแบบทางการเมืองการปกครองใกล้เคียงกับการปกครองในอดีต เช่น อาณาจักรโรมัน
อาณาจักรจีน

นำไปสู่การศึกษาหนังสือการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย วรรณกรรมทางการเมืองที่มี
การแฝงแนวคิดทางการเมืองและรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่แตกต่างหลากหลาย ที่ผู้ประพันธ์
ได้สร้างสรรค์ผ่านจินตนาการทำให้กลายเป็นวรรณกรรมที่มีอิทธิพลทางความคิดต่อผู้อ่าน และเป็น
แรงบันดาลใจของผู้ศึกษาเพื่อศึกษาวิเคราะห์ ทำความเข้าใจแนวคิดทางการเมืองและรูปแบบทาง
การเมืองการปกครองที่สะท้อนผ่านการตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัยว่าสุดท้ายผู้ประพันธ์ต้องการที่
จะสะท้อน ปลูกฝัง หรือสนับสนุนแนวคิดทางการเมืองในรูปแบบใด

2. วัตถุประสงค์ในการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาที่มา รูปแบบ และเนื้อหาแนวคิดทางการเมืองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

2.2 เพื่อวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

3. กรอบแนวคิดการศึกษา

3.1 แนวคิดการวิจารณ์วรรณกรรมเชิงจิตวิเคราะห์

การวิจารณ์วรรณกรรมเป็นการศึกษาวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ โดยศึกษาลักษณะหรือการวิเคราะห์วรรณกรรมนั้น ๆ รวมถึงเป็นการประเมินคุณค่าหรือตัดสินคุณค่าของวรรณกรรม นำไปสู่รูปแบบการวิจารณ์วรรณกรรมที่น่าทฤษฎีแนวคิดต่าง ๆ มาใช้ประกอบการวิจารณ์วรรณกรรมในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้การวิจารณ์วรรณกรรมเชิงจิตวิเคราะห์ ที่เป็นการวิจารณ์วรรณกรรมโดยนำศาสตร์ทางจิตวิเคราะห์ มาวิเคราะห์และตีความวรรณกรรมเพื่อเข้าใจสภาวะทางจิตใจ ที่สะท้อนออกมาเป็นพฤติกรรมทั้งของตัวละคร และผู้ประพันธ์ทางการเมือง

3.2 แนวคิดรัฐและอำนาจ

จากลักษณะทางธรรมชาติของมนุษย์ แสดงให้เห็นว่ามนุษย์นั้นไม่สามารถอยู่ลำพังได้ อย่างโดดเดี่ยวในธรรมชาติ นำไปสู่การรวมกลุ่มกันอยู่เกิดเป็นสังคม ชุมชน หรือรัฐขึ้น เกิดเป็นการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับรัฐและอำนาจ เพื่อศึกษาการเกิดขึ้นของรัฐ องค์ประกอบของรัฐ รวมถึงที่มาของอำนาจแห่งรัฐ การรวมกันดังกล่าวขึ้นเป็นรัฐ ส่งผลให้เกิดการศึกษาในรูปแบบของรัฐที่หลากหลายที่สะท้อนรัฐที่เหมาะสมในมุมมองที่แตกต่างกันออกไป

3.3 แนวคิดทางการเมือง

แนวคิดทางการเมืองคือกรอบแนวคิดที่เกิดขึ้นจากความรู้ ความเข้าใจและประสบการณ์ที่ผ่านมาของแต่ละบุคคล อันเกิดจากกระบวนการสำคัญคือกระบวนการกล่อมเกลามาและกระบวนการปลูกฝัง ส่งผลให้เกิดแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกัน แบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ 1. กลุ่มที่เน้นในเรื่องความสำคัญของเอกชนหรือส่วนบุคคลเป็นหลัก โดยเน้นสิทธิเสรีภาพของประชาชน และ 2. กลุ่มที่เน้นเรื่องความสำคัญของคณะบุคคลส่วนรวมหรือรัฐเป็นหลัก ส่งผลให้เกิดแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกันไป นำไปสู่กระบวนการสร้างและมองโลกทางการเมืองที่แตกต่างกัน ส่งผลให้แต่ละคนมี

ค่านิยมสะท้อนออกมาในความคิดเห็นทางการเมืองที่สนับสนุนหรือต่อต้านแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกันออกไป โดยในการศึกษาคั้งนี้ได้ศึกษาแนวคิดทางการเมืองประกอบไปด้วย 1. แนวคิดเสรีนิยม 2. แนวคิดสังคมนิยม 3. แนวคิดอนุรักษนิยม 4. แนวคิดเผด็จการ และ 5. แนวคิดอนาธิปไตย

3.4 แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครอง

เป็นการศึกษารูปแบบทางการเมืองการปกครองที่หลากหลายตามแต่นักคิดที่พิจารณา โดยเกิดขึ้นจากประสบการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองในแต่ละช่วงเวลาของบุคคล ก่อให้เกิดมุมมองต่อรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่คิดว่าเหมาะสมแตกต่างกันไป แบ่งเป็น 4 กลุ่มสำคัญคือ 1. รูปแบบการปกครองที่พิจารณาจากจำนวนผู้ปกครองและเป้าหมายของการปกครอง 2. รูปแบบการแบ่งโดยพิจารณาจากวิธีการได้มาซึ่งผู้ปกครอง 3. รูปแบบการปกครองโดยพิจารณาจากอำนาจในการปกครอง และ 4. รูปแบบการปกครองโดยพิจารณาจากอุดมการณ์ทางการเมือง โดยในการศึกษาคั้งนี้ได้ใช้การแบ่งรูปแบบการปกครองที่พิจารณาจากจำนวนผู้ปกครองและเป้าหมายของการปกครองของอริสโตเติลเป็นกรอบในการศึกษา โดยในการศึกษาคั้งนี้ได้ศึกษาแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองประกอบไปด้วย 1. ราชาธิปไตย 2. ทระราชธิปไตย 3. อภิชนาธิปไตย 4. ประชาธิปไตย

4. ขอบเขตของการศึกษา

ขอบเขตด้านเนื้อหา: ศึกษาแนวคิดทางการเมืองและวิเคราะห์รูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏอยู่ในหนังสือการ์ตูนเรื่อง เมใจ อาลาตินผจญภัย ฉบับภาษาไทย สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์คอมิกส์ เล่มที่ 1 - 37

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

5.1 **วรรณกรรมทางการเมือง** หมายถึง งานเขียนประเภทต่าง ๆ ที่มีเนื้อหาสะท้อนความคิดทางการเมือง หรือแสดงให้เห็นความขัดแย้ง การต่อสู้ช่วงชิงทางชนชั้นอำนาจต่าง ๆ และการรักษาอำนาจทางการเมือง

5.2 **มังงะ** หมายถึงการ์ตูนที่วาดแบ่งเป็นช่อง ๆ ลงในกระดาษที่เกิดขึ้นครั้งแรกในประเทศญี่ปุ่น ที่มีลักษณะการวาดเหมือนทางตะวันตก โดยตัวละครที่วาดมักมีลักษณะสัดส่วนผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริง

5.3 เมใจ อาลาดินผจญภัย หมายถึง วรรณกรรมประเภทการ์ตูนมังงะที่ประพันธ์โดย โอทากะ ชิโนบุ (Ohtaka Shinobu) นักวาดการ์ตูนชาวญี่ปุ่น ที่เผยแพร่ลงนิตยสารโชเน็นซันเดย์รายสัปดาห์ เริ่มตีพิมพ์ครั้งแรกในวันที่ 3 มิถุนายน พ.ศ.2552 และได้ตีพิมพ์แบบรวมเล่มแล้ว จำนวน 37 เล่มจบ โดยเป็นเรื่องราวการผจญภัยของอาลาดิน เพื่อค้นหาผู้ที่จะมาเป็นราชาที่เหมาะสม

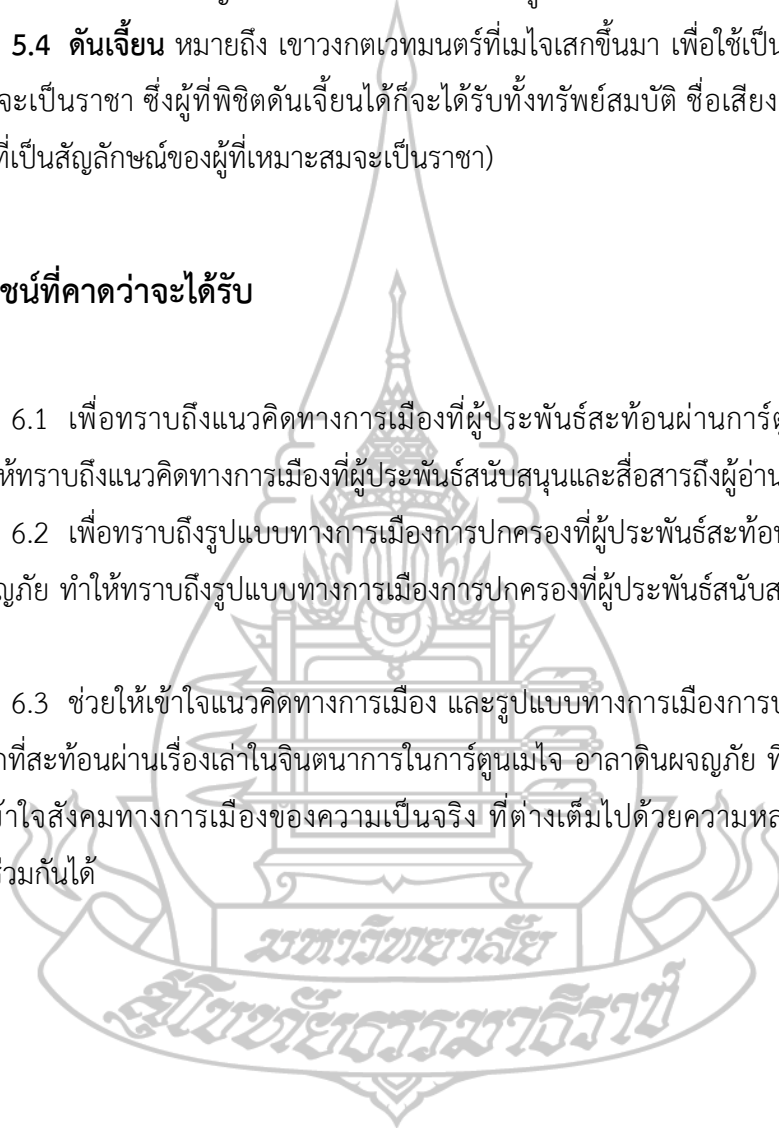
5.4 ดันเจี้ยน หมายถึง เขาวงกตเวทมนตร์ที่เมใจเสกขึ้นมา เพื่อใช้เป็นสถานที่ทดสอบผู้ที่เหมาะสมจะเป็นราชา ซึ่งผู้ที่พิชิตดันเจี้ยนได้ก็จะได้รับทั้งทรัพย์สินสมบัติ ชื่อเสียงและภานนะโลหะ (อาวุธวิเศษที่เป็นสัญลักษณ์ของผู้ที่เหมาะสมจะเป็นราชา)

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 เพื่อทราบถึงแนวคิดทางการเมืองที่ผู้ประพันธ์สะท้อนผ่านการ์ตูนเมใจ อาลาดินผจญภัยทำให้ทราบถึงแนวคิดทางการเมืองที่ผู้ประพันธ์สนับสนุนและสื่อสารถึงผู้อ่าน

6.2 เพื่อทราบถึงรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ผู้ประพันธ์สะท้อนผ่านการ์ตูนเมใจ อาลาดินผจญภัย ทำให้ทราบถึงรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ผู้ประพันธ์สนับสนุนและสื่อสารถึงผู้อ่าน

6.3 ช่วยให้เข้าใจแนวคิดทางการเมือง และรูปแบบทางการเมืองการปกครองของสังคมการเมืองโลกที่สะท้อนผ่านเรื่องเล่าในจินตนาการในการ์ตูนเมใจ อาลาดินผจญภัย ที่อาจช่วยให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจสังคมทางการเมืองของความเป็นจริง ที่ต่างเต็มไปด้วยความหลากหลายให้ผู้คนสามารถอยู่ร่วมกันได้

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องแนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมใจ อาลาตินผจญภัย” (Magi: The Labyrinth of Magic) ของ โอทาเกะ ชิโนบุ ผู้ศึกษาได้นำแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาใช้เป็นกรอบในการวิเคราะห์ ดังนี้

1. แนวคิดที่เกี่ยวกับการ์ตูนและวรรณกรรม
2. แนวคิดเกี่ยวกับรัฐและอำนาจ
3. แนวคิดทางการเมือง
4. แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครอง
5. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการ์ตูนเมใจ อาลาตินผจญภัย
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดที่เกี่ยวกับการ์ตูนและวรรณกรรม

1.1 ความหมายของการ์ตูน

พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 กล่าวว่า การ์ตูน หมายถึง ภาพล้อ ภาพตลก บางทีเขียนเป็นภาพบุคคล บางทีเขียนเป็นภาพแสดงเหตุการณ์ที่ผู้เขียนตั้งใจล้อเลียนให้ดูขบขัน หนังสือที่เล่าเรื่องด้วยภาพเขียน ซึ่งแบ่งออกเป็นช่อง ๆ มีคำบรรยายสั้น ๆ อ่านง่าย เนื้อเรื่องมักเป็นนิทานหรือนวนิยาย (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานออนไลน์, มปป.)

พิมล กาฬสีห์ อ่างถึงใน กิติมา สุรสุนธิ (2548) กล่าวถึงลักษณะเด่นของการ์ตูน ว่าเป็นภาพที่เขียนผิดจากความเป็นจริงอันเล็กน้อย หรือมากเกินไปความจริง ต้องเป็นภาพที่เขียนเพื่อมีจุดหมายในการล้อเลียน ให้เกิดอารมณ์ขันหรือประชดประชัน เป็นภาพที่เขียนด้วยตนเองไม่ใช่ลอกเลียนหรือดัดแปลงต่อเติม และเป็นภาพที่ยึดหลักเกณฑ์ของความจริงอยู่บ้างแม้เป็นหลักเกณฑ์ในขอบเขตกว้างขวาง

ชวรินทร์ ศิลปะสุวรรณ (2558) ได้สรุปความหมายของการ์ตูน หมายถึง ภาพวาดในลักษณะง่าย ๆ ไม่สมจริงมีการลดทอนความจริงหรือแต่งเพิ่ม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อสื่อความหมายแทนตัวหนังสือ ทั้งเป็นภาพประกอบตลกต่าง มีแสงเงา มุ่งให้เกิดความประทับใจ ความสวยงาม น่าขัน

ล้อเลียน เสียดสีหรือสะท้อนสังคม วัฒนธรรม รวมถึงใช้เป็นสื่อในการโฆษณา บอกเล่าเรื่องราววิถีชีวิตได้ด้วย

ธีรวัฒน์ อุทมนสินเจริญกิจ (2552) ได้สรุปว่า การ์ตูนจัดเป็นวรรณกรรมที่ถ่ายทอดความเข้าใจและความรู้สึกด้วยภาพซึ่งเป็นลักษณะภาพชวนชั้นที่ผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง สำหรับการตูนหรือนิยายภาพนั้นจะมีลักษณะเป็นช่องเดียวหรือหลายช่อง แสดงให้เห็นถึงเรื่องราวเหตุการณ์ตลกขำขันหรือเรื่องราวต่อเนื่อง มีการผจญภัยเป็นเพนนิยายหรือนิทาน โดยมีลักษณะสำคัญคือการบรรยายด้วยภาพประกอบกับข้อความสั้น ๆ หรือเป็นคำพูดของตัวละครทำให้ผู้อ่านรู้สึกเหมือนดูละคร

การ์ตูนจึงหมายถึงวรรณกรรมประเภทหนึ่งที่ใช้ภาพวาดในการสื่อสารระหว่างผู้ประพันธ์และผู้อ่าน ทำให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้และเข้าใจเรื่องราวเช่นเดียวกันกับผู้ประพันธ์ อาจเพื่อความสนุก บันเทิง สะท้อนสังคม สร้างการรับรู้หรือล้อเลียน เป็นต้น

1.2 ลักษณะของการ์ตูนญี่ปุ่น

Achodt (2526) อ้างถึงใน บรรณกร จัทรทิณ (2562) อธิบายลักษณะของการ์ตูนญี่ปุ่นหรือมังงะ (Manga) ว่าเป็นหนังสือการ์ตูนที่นำมาจากประเทศญี่ปุ่นที่วาดออกเป็นช่อง ๆ โดยเนื้อเรื่องของการ์ตูนญี่ปุ่นจะมีลักษณะเฉพาะตัวแตกต่างกันไป คือการ์ตูนญี่ปุ่นจะมีลักษณะเหมือนทางตะวันตก เป็นภาพคน สัตว์ที่ปรากฏจะมีสัดส่วนที่ผิดเพี้ยนไปจากความจริง เช่น ทรวดทรงที่ขนาดเล็กลงหรือใหญ่กว่าปกติมีดวงตาโตกว่าปกติ ซึ่งเกิดขึ้นจากอาจารย์โอซามุ เทซูกะ (Osamu Tezuka) ที่เป็นคนแรกที่เริ่มวาดตาของการ์ตูนตัวโต ๆ ที่อิงมาจากตัวการ์ตูนของ วอลต์ ดิสนีย์ (Walt Disney) และได้รับยกย่องว่าเป็นบิดาของวงการการ์ตูนญี่ปุ่น

การ์ตูนญี่ปุ่นได้เข้ามาอิทธิพลในประเทศไทยในช่วงประมาณ พ.ศ 2520 ถึง 2525 และได้รับความนิยมอย่างมาก เนื่องจากประเทศญี่ปุ่นได้ผลักดันธุรกิจสื่อการ์ตูนอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อส่งเสริมธุรกิจหนังสือการ์ตูนเป็นอุตสาหกรรมหลักของประเทศส่งผลให้การ์ตูนญี่ปุ่นได้รับความนิยมโด่งดัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศไทยตั้งแต่นั้นมา ทั้งนี้เนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้ แต่นอกเหนือจากนั้นยังมีการสอดแทรกสาระเกี่ยวกับรัฐ การปฏิบัติทางด้านศาสนา คติพจน์ ความเชื่อ ปรัชญา ข้อคิด พฤติกรรมของมนุษย์และความสามัคคีต่าง ๆ เป็นต้น (ปาริชาติ สุริยวรรณ, 2549)

1.3 ความหมายของวรรณกรรม

ความหมายของวรรณกรรมได้มีผู้ให้อธิบายความหมายไว้มากมาย เช่น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 อธิบายวรรณกรรม หมายถึง งานหนังสือ งานประพันธ์ บทประพันธ์ทุกชนิดทั้งที่เป็นร้อยแก้วและร้อยกรอง (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานออนไลน์, มปป.)

สายทิพย์ นุกุลกิจ (2543) ได้ให้ความหมายของวรรณกรรม หมายถึง งานเขียนที่แต่งขึ้นเกิดจากความคิด จินตนาการแล้วนำมาเรียบเรียงเพื่อบอกเล่า บันทึก ขับร้องหรือสื่อด้วยวิธีการต่าง ๆ ทั้งที่มีการจดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร หรือไม่เป็นลายลักษณ์อักษร วรรณกรรมจึงเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงออกถึงบริบททางสังคมในขณะนั้น

พิชัย ศรีภูไฟ (2542) อธิบายว่า วรรณกรรม หมายถึง งานเขียนทุกประเภทโดยใช้ภาษาเป็นสื่อติดต่อกันระหว่างมนุษย์เพื่อรับรู้เรื่องราวร่วมกัน รวมทั้งเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาและมีการเขียนและเป็นลายลักษณ์อักษรในภายหลัง โดยงานเขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง

อรทัย เพี้ยยุระ (2562) อธิบายลักษณะของวรรณกรรม แบ่งเป็น 2 ความหมาย คือ 1. ความหมายอย่างเฉพาะเจาะจง หมายถึงเรื่องเรียงร้อยหรือเรื่องสมมุติ ประกอบด้วยถ้อยคำที่ผู้ประพันธ์เลือกสรรมาอย่างดีเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการ และ 2. หมายถึงงานเขียนทุกชนิดที่ใช้ถ้อยคำเป็นสื่อในการแสดงความคิด ไม่ว่าจะนิทาน บทกลอน บทละคร เรียงความ จดหมายชีวประวัติ อัตชีวประวัติ รวมถึงหนังสือการ์ตูน ข้อความโฆษณา งานเขียนในรูปแบบบทกวีนิพนธ์ ร้อยกรอง ข้อเขียนทั้งหมดที่ใช้ในภาษาร้อยแก้ว แม้กระทั่งรายละเอียดคำแนะนำที่ดีพิมพ์บนบรรจุภัณฑ์

วรรณกรรมจึงหมายถึงงานเขียนทุกประเภท ที่ใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการสื่อสารระหว่างผู้ประพันธ์และผู้อ่าน เพื่อรับรู้เรื่องราวร่วมกันตามความคิดและจินตนาการของผู้ประพันธ์ จึงกล่าวได้ว่าการ์ตูนก็ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของวรรณกรรมด้วยเช่นกัน

1.4 วรรณกรรมทางการเมือง

วรรณกรรมคืองานที่เขียนขึ้นทั้งหมด ซึ่งงานที่เขียนขึ้นนั้นย่อมมีรูปแบบ หรือจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น มีจุดมุ่งหมายเพื่อความบันเทิง หรือจุดมุ่งหมายทางการเมือง วรรณกรรมทางการเมืองจึงเป็นงานเขียนที่มีจุดมุ่งหมายทางการเมือง โดยมีผู้ให้นิยามความหมายของวรรณกรรมทางการเมืองไว้ เช่น

วรรณกรรมการเมือง หมายถึง งานเขียนไม่ว่าจะเป็นบทนิพนธ์ หรือบทกวีที่จัดได้ว่ามีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการเมืองทั้งทางตรงหรือทางอ้อม และอาจจะสนับสนุนหรือขัดแย้งทางการเมืองในขณะนั้นก็ได้ ดังนั้นเนื้อหาในวรรณกรรมทางการเมืองจึงอาจกล่าวถึงสถาบันทางการเมือง การต่อสู้ทางการเมือง ประชากรการเมือง หรือลัทธิทางการเมือง และรวมถึงการใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความคิดทางการเมืองด้วย (สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2528)

พลศักดิ์ จิรไกรศิริ (2522) กล่าวว่า วรรณกรรมทางการเมือง หมายถึง วรรณกรรมที่มีลักษณะแนวคิดทางการเมือง หรือแสดงถึงการใช้อำนาจทางการเมืองอย่างเด่นชัด เช่น มีการต่อสู้ในเรื่องของการแย่งชิงอำนาจทางการเมือง การต่อสู้ทางชนชั้นต่าง ๆ หรือความขัดแย้งระหว่างผลประโยชน์ เป็นต้น

จึงกล่าวได้ว่า วรรณกรรมทางการเมือง หมายถึง งานเขียนที่มีเนื้อหาสะท้อนความคิดทางการเมืองหรือแสดงให้เห็นความขัดแย้งการต่อสู้ช่วงชิงทางชนชั้นอำนาจต่าง ๆ ซึ่งส่งผลต่อการใช้ชีวิตของตัวละครในเรื่อง ส่งผลให้วรรณกรรมทางการเมืองมีลักษณะที่สำคัญคือ เป็นวรรณกรรมที่สะท้อนถึงความไม่ยุติธรรมในสังคม โดยมักกล่าวว่าเป็นเรื่องสมมุติ แต่เป็นเรื่องราวที่สะท้อนสังคมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลา วรรณกรรมทางการเมืองจึงเป็นเรื่องที่สามารถก่อให้เกิดความเห็นอกเห็นใจ หรือสร้างความเข้าใจทางการเมืองแก่ผู้อ่านได้ นอกจากนี้วรรณกรรมทางการเมืองยังสามารถชักจูงจิตใจผู้อ่านให้เกิดทัศนคติ แนวคิดทางการเมืองในรูปแบบต่าง ๆ ได้ เพราะวรรณกรรมทางการเมืองสามารถสื่อสารให้ผู้อ่านได้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างคนกับรัฐ สะท้อนค่านิยมความขัดแย้งที่มีอยู่ในสังคม เพื่อพยายามทำลายค่านิยมและความเชื่อที่กดทับผู้คนในสังคมออกมาได้ ส่งผลให้วรรณกรรมทางการเมืองมักมีลักษณะในการเรียกร้องและแสดงความเป็นขั้วอำนาจที่มักอยู่ตรงข้ามกับขั้วอำนาจทางการเมืองหรือถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองในการสร้างการรับรู้ และสร้างความเข้าใจแก่ผู้คนในสังคม (บรรณกร จันทรทิณ, 2562)

1.5 การวิจารณ์วรรณกรรม

จากการอ่านวรรณกรรมนำไปสู่การศึกษาวรรณกรรมในรูปแบบต่าง ๆ ก่อให้เกิดแนวคิดการวิจารณ์วรรณกรรมขึ้น โดยเป็นการศึกษาวรรณกรรมผ่านการใช้ศาสตร์ต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจวรรณกรรมที่เกิดขึ้น สอดคล้องกับความหมายของการวิจารณ์ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ที่กล่าวว่า วิจารณ์ หมายถึง ให้คำตัดสินสิ่งที่เป็นศิลปกรรมหรือวรรณกรรม เป็นต้น โดยผู้มีความรู้ควรเชื่อถือได้ ว่ามีค่าความงามความไพเราะได้อย่างไร หรือมีข้อขาดตกบกพร่องอย่างไรบ้าง เช่น เขาวิจารณ์ว่าหนังสือเล่มนี้แสดงปัญหาสังคมในปัจจุบันได้ดีมากสมควรได้รับรางวัล, ดีชม, มักใช้เต็มคำว่า วิพากษ์วิจารณ์ เช่น คนดูหนังวิพากษ์วิจารณ์ว่า หนังเรื่องนี้ดำเนินเรื่องซ้ำทำให้คนดูเบื่อ (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานออนไลน์, มปป.)

กุหลาบ มลลิกะมาส (2543) กล่าวถึงนิยามของการวิจารณ์วรรณกรรม สรุปได้ว่าการวิจารณ์วรรณกรรมว่าเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ที่เกิดขึ้นทั่วไปต่อปฏิกริยาที่มีต่อสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมของมนุษย์อื่น ซึ่งการวิจารณ์นั้นมักอาศัยอารมณ์ของแต่ละบุคคล ทำให้เกิดอคติต่อการวิจารณ์นั้น ๆ นำไปสู่การกำหนดเป็นกฎเกณฑ์หรือแนวทางสำหรับการวิจารณ์วรรณกรรม แบ่งเป็น 2 ส่วนคือ 1. การอธิบายลักษณะหรือการวิเคราะห์วรรณกรรมนั้น ๆ และ 2. เป็นการประเมินคุณค่าหรือตัดสินคุณค่าของวรรณกรรมนั้น ๆ การวิจารณ์วรรณกรรมจึงเป็นการวิจารณ์หรือการอธิบายลักษณะของบทประพันธ์เพื่อชี้ให้เห็นส่วนดีงาม หรือจุดบกพร่องให้เกิดความเข้าใจให้เห็นคุณค่าของหนังสือเล่มนั้น

การวิจารณ์จึงเป็นการแสดงความคิดเห็นและอธิบายปฏิกริยาต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อตัวเรา โดยนำหลักทางวิชาการมาใช้อธิบายอย่างเป็นระบบและเหตุผลนำ เพื่อใช้อธิบายลักษณะของ

วรรณกรรมและการประเมินคุณค่าต่าง ๆ ของวรรณกรรมที่มีมาตั้งแต่ในอดีต โดยเริ่มจากทางตะวันตก ตั้งแต่ในช่วงสมัยของยุคกรีกโรมันแล้ว (อรรถย เพ็ญยุระ, 2562)

การวิจารณ์วรรณกรรมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยสะท้อนให้เห็นเรื่องราวที่ผู้ประพันธ์ได้ประพันธ์ผ่านวรรณกรรมประเภทต่าง ๆ เพื่อทำความเข้าใจสิ่งที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อสาร รวมถึงสภาพสังคม ปัญหาต่าง ๆ ทางการเมืองการปกครองได้เช่นเดียวกัน เช่น วรรณกรรมในอดีตมักแต่งขึ้นเพื่อยกย่องชนชั้นปกครอง หรือการใช้วรรณกรรมเพื่อเสียดสีสังคม อันเป็นการสะท้อนสภาพเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง วัฒนธรรม หรือชนชั้นทางสังคม เป็นต้น นำไปสู่การใช้แนวคิดการวิจารณ์วรรณกรรมควบคู่ไปกับแนวคิดต่าง ๆ เพื่อวิเคราะห์วรรณกรรม

ทั้งนี้ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ใช้การวิจารณ์วรรณกรรมผ่านทฤษฎีการวิเคราะห์เชิงจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic criticism) มาเป็นเครื่องมือช่วยในการทำความเข้าใจวิเคราะห์วิจารณ์วรรณกรรมในการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย

1.6 ทฤษฎีการวิจารณ์วรรณกรรมเชิงจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic criticism)

ทฤษฎีการวิจารณ์วรรณกรรมเชิงจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic criticism) เป็นวิธีการวิจารณ์วรรณกรรมที่ใช้แนวทางการศึกษาของศาสตร์ทางจิตวิเคราะห์ มาวิเคราะห์และตีความวรรณกรรม ที่ได้รับอิทธิพลมาจากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกมุนด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ที่เชื่อว่าจิตใจของมนุษย์แบ่งเป็น 3 ส่วนที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ (ชมพูนุท เมฆเมืองทอง, 2559) ประกอบด้วย อิด (Id) หมายถึง จิตใต้สำนึกเป็นสัญชาตญาณตั้งแต่กำเนิด เป็นความต้องการตามสัญชาตญาณของมนุษย์ อีโก้ (Ego) หมายถึง ความเป็นตัวเอง อันเป็นผลของการกระทำตามความเป็นจริงด้วยสมองและวิจรรย์ญาณ และซูเปอร์อีโก้ (Super ego) หมายถึง ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีตามระบบทางศีลธรรมนำไปสู่การใช้แนวคิดจิตวิเคราะห์เพื่อศึกษาวรรณกรรมในลักษณะต่าง ๆ (อรรถย เพ็ญยุระ, 2562) ได้แก่

1.6.1 ศึกษาในสภาพธรรมดาของจิตและสภาพของจิตใต้สำนึก เพื่อดูสิ่งที่บทประพันธ์นั้นต้องการจะสื่อรวมถึงการสื่อความหมายที่ซ่อนอยู่ในบทประพันธ์นั้น ๆ

1.6.2 ศึกษาสภาพของจิตใต้สำนึกที่ปรากฏในบทประพันธ์ ว่าเป็นจิตใต้สำนึกของตัวละครในเรื่อง หรือเป็นจิตใต้สำนึกของผู้ประพันธ์ที่ส่งผ่านมาตามงานประพันธ์ของตน

1.6.3 ศึกษาประวัติวรรณกรรม โดยการดูอิทธิพลของผู้ประพันธ์ที่อยู่ต่างยุคต่างสมัย ว่ามีความสัมพันธ์ในการได้รับอิทธิพลความชอบ หรือรับอิทธิพลต่าง ๆ นั้นมาอย่างไร

1.6.4 ศึกษาบุคลิกของตัวละครในบทประพันธ์ว่ามีพัฒนาการอย่างไร โดยใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ศึกษาพัฒนาการทางอารมณ์และจิตใจ

1.6.5 ศึกษาความขัดแย้งของบุคลิกภาพของตัวละคร ว่าแต่ละตัวละครเกิดจากปมอะไร หรือมีความขัดแย้งในตัวอย่างไร รวมถึงส่งผลความขัดแย้งนั้นต่อผลกระทบตัวละครอื่น ๆ อย่างไรบ้าง

การศึกษาวรรณกรรมโดยใช้ทฤษฎีจิตวิเคราะห์จึงเป็นการศึกษาในด้านของบุคลิกภาพ พฤติกรรมการแสดงออกของตัวละคร ผ่านโครงสร้างทางจิตเพื่อทำความเข้าใจพฤติกรรม การแสดงออกของตัวละคร นำไปสู่การใช้ทฤษฎีการวิจารณ์วรรณกรรมเชิงจิตวิเคราะห์เพื่อศึกษา พฤติกรรมการแสดงออกของตัวละคร จากการทำความเข้าใจตัวละคร ภูมิหลังของตัวละครที่สะท้อนให้เห็นแนวคิดทางการเมืองของตัวละครที่ปรากฏในการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

2. แนวคิดที่เกี่ยวกับรัฐและอำนาจ

จากประวัติศาสตร์ของมนุษย์จะเห็นได้ว่ามนุษย์นั้นไม่ได้เกิดขึ้นมาจากความสงบสุขเสมอมา มนุษย์ได้ผ่านการต่อสู้และอุปสรรคมาตลอดโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับภัยธรรมชาติต่าง ๆ รวมถึงลักษณะการพัฒนาการของมนุษย์ในช่วงวัยทารกที่แตกต่างไปจากสัตว์ชนิดอื่น เพราะทารกนั้นเป็นช่วงวัยที่ต้องได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด และใช้ระยะเวลายาวนานกว่าสัตว์ชนิดอื่น ที่หากขาดการดูแลอย่างใกล้ชิดทารกอาจเสียชีวิตได้ จากเหตุดังกล่าวนี้อาจกลายเป็นจุดเริ่มต้นของการอยู่รวมกันเป็นสังคมของมนุษย์ ก่อให้เกิดการร่วมกันแสวงหาทรัพยากรการผลิต และปัจจัยต่าง ๆ ในการบริโภค รวมถึงการสร้างความปลอดภัยทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาที่เกิดจากภัยธรรมชาติและจากมนุษย์ด้วยกันเอง การรวมกลุ่มจึงเป็นทางออกที่เหมาะสมที่สุดสำหรับการดำรงชีวิตของมนุษย์ (ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์ และฉลาดชาย รมิตานนท์, 2524)

การอยู่รวมกันของมนุษย์ นำไปสู่การสร้างกฎเกณฑ์พื้นฐานการอยู่ร่วมกันเพื่อตอบสนองความจำเป็นในด้านต่าง ๆ ให้ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ก่อให้เกิดการศึกษาทางด้านพฤติกรรมทางสังคมของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกันหรือที่เรียกกันว่าภายใต้ “รัฐ”

เกิดเป็นรัฐรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดจากความคิด ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลเพื่อสร้างหนทางการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขที่แตกต่างกัน รัฐจึงถูกนิยามแตกต่างออกไปตามมุมมองความคิดของนักคิดแต่ละบุคคล รัฐเองจึงเป็นสิ่งที่ไหลเลื่อนไปตามพลวัตทางสังคมก่อให้เกิดรูปแบบที่เหมาะสมในสังคมในขณะนั้น ส่งผลให้เกิดการนิยาม ความหมายรัฐที่หลากหลาย สอดคล้องกับ Jacobsen and Lipman (2508) อ้างถึงใน จักร์ พันธุ์ชูเพชร (2548) ได้กล่าวว่ารัฐ (State) ได้ถูกนิยามแตกต่างกันไปตามมุมมองและกรอบคิดของแต่ละคน รัฐจึงอาจทั้งถูกจัดวางไว้ได้ทั้งแง่ของ

นามธรรม ที่เป็นอุดมการณ์ที่มีอยู่ในจินตนาการของบุคคล หรือสามารถอยู่ได้ในแบบรูปธรรมที่จับต้องได้ ทำให้ความหมายของรัฐเลื่อนไหลไปตามแนวคิดและวิธีการแสวงหาความรู้ของผู้ให้นิยาม เช่น พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 นิยามว่า รัฐ หมายถึง แคว้น เช่น รัฐป่าหัง, บ้านเมือง เช่น กฎหมายสูงสุดของรัฐ, ประเทศ เช่น รัฐวาติกัน (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ออนไลน์, มปป.)

เอกวิทย์ มณีธร (2552) กล่าวว่า รัฐ เป็นเพียงหนึ่งในหลายรูปแบบของการรวมกัน จัดตั้งเป็นชุมชนของมนุษย์ ที่มีลักษณะอำนาจเหนือชุมชนลักษณะอื่น รัฐในมุมมองนี้จึงหมายถึงชุมชนทางการเมืองของประชาชน โดยมีลักษณะสำคัญคือดินแดนที่แน่นอนและอาศัยอยู่ร่วมกัน มีระบบการปกครองเดียวกัน มีอำนาจอธิปไตย พ้นจากการควบคุมของรัฐบาลภายนอก และชุมชนดังกล่าวนี้สามารถกำหนดกฎเกณฑ์และระเบียบต่าง ๆ ได้เอง

สมศักดิ์ เกียวกิ่งแก้ว (2525) ได้สรุปว่า รัฐ คือ สมาคมหรือชุมชนของมนุษย์จำนวนหนึ่ง ซึ่งได้ทำการครอบครองดินแดนแห่งหนึ่งที่มีอาณาเขตแน่นอน รวมกันอยู่ภายใต้รัฐบาลเดียวกัน โดยมีลักษณะสำคัญ คือ 1. กิจการภายในจะเป็นองค์การที่แสดงถึงอำนาจอธิปไตยเหนือประชาชนพลเมืองของรัฐนั้น และ 2. กิจการภายนอกที่แสดงถึงความเป็นอิสระจากการบังคับบัญชาของรัฐอื่น

ธโรธร ตูทองคำ ได้สรุปว่า รัฐ คือประชาคมทางการเมือง ที่ประชาชนต่างอาศัยอยู่ในดินแดนเดียวกัน มีความเป็นอิสระ เป็นเอกราช ปลอดภัยจากอำนาจทางการเมืองอื่น รัฐเป็นกรอบแนวคิดที่สลับซับซ้อน หลากหลายและมีพัฒนาการมาอย่างยาวนานและต่อเนื่อง ทำให้รัฐเป็นที่สนใจในการศึกษาทั้งจากนักคิด นักปรัชญาจากศาสตร์ต่าง ๆ (บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556)

รัฐ จึงหมายถึง ชุมชนทางการเมืองแบบทางการเมือง ที่ให้ความสำคัญกับการจัดระเบียบทางการเมืองการปกครอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจทางการเมืองการปกครองในการทำหน้าที่จัดระเบียบทางสังคม ที่จะเป็นตัวกำหนดรูปแบบของรัฐที่แตกต่างกัน

2.1 องค์ประกอบของรัฐ

องค์ประกอบของรัฐ คือการกำหนดรูปแบบของรัฐแบบเป็นรูปธรรมในปัจจุบันเพื่อใช้กำหนดความเป็นรัฐ โดยรัฐมีองค์ประกอบ (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548) ดังนี้

2.1.1 ประชากร (Population)

ประชากรเป็นองค์ประกอบสำคัญของรัฐ คือการรวมกันของมนุษย์ภายใต้รัฐใดรัฐหนึ่ง ก่อให้เกิดเป็นชุมชนทางการเมืองขึ้น โดยไม่ได้มีการกำหนดว่ารัฐจะต้องมีจำนวนประชากรมากน้อยเพียงใด โดยในแต่ละรัฐจะมีปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดจำนวนประชากรที่แตกต่างกันไป เช่น พื้นที่ ทรัพยากรและแนวนโยบายของรัฐ ซึ่งประชากรมักจะมีลักษณะร่วมกัน เช่น เชื้อชาติ ศาสนา หรือวัฒนธรรมร่วมกัน เป็นต้น

2.1.2 ดินแดน (Territory)

ดินแดน หมายถึง อาณาเขตที่อำนาจอธิปไตยของรัฐมีผลบังคับใช้อย่างเป็นรูปธรรม ส่งผลให้รัฐในปัจจุบันมีอาณาเขตที่แน่นอน เป็นสิ่งที่กำหนดบริเวณพื้นที่ของแต่ละรัฐว่าแต่ละรัฐนั้นมีพื้นที่อยู่บริเวณใดบ้าง รวมถึงทั้งพื้นที่ทางด้านอากาศและทางด้านทะเลด้วย

2.1.3 อำนาจอธิปไตย (Sovereignty)

อำนาจอธิปไตย คือ อำนาจสูงสุดของรัฐ ที่มีอำนาจอยู่เหนือกว่าอำนาจอื่นทั้งหมดในรัฐ อำนาจอธิปไตยจึงเป็นอำนาจสูงสุดในการปกครอง ทำให้รัฐมีอำนาจในการบังคับใช้กฎหมาย และอำนาจในการดำเนินกิจการระหว่างประเทศ อำนาจอธิปไตยจึงมีลักษณะสำคัญ คือ 1. มีความเด็ดขาด ไม่มีอำนาจอื่นใดมามีอำนาจเหนือกว่าได้ 2. เป็นการทั่วไป คือ เป็นอำนาจที่สามารถใช้ได้เป็นการทั่วไปแก่ทุกสิ่งในรัฐนั้น 3. ความถาวร และ 4. แบ่งแยกไม่ได้ (อานนท์ อาภาภิรม, 2524)

โดยมีนักวิชาการให้ความหมายไว้ เช่น จัง โบแดง (Jean Bodin) กล่าวถึงว่า อำนาจอธิปไตยเป็นอำนาจที่มีลักษณะถาวร แบ่งแยกไม่ได้ และเป็นอำนาจที่ไม่มีขอบเขตจำกัด คือเป็นอำนาจที่มีอิสระในการปฏิบัติ โดยไม่มีอิทธิพลอื่นมายับยั้งได้ (สมศักดิ์ เกียวกิ่งแก้ว, 2525)

โทมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbes) ได้กล่าวถึงในหนังสือ Leviathan ว่าอำนาจอธิปไตยเป็นเป็นอำนาจสูงสุดที่แบ่งแยกไม่ได้ และเป็นอำนาจในการออกและยกเลิกกฎหมาย โดยองค์อธิปัตย์คืออำนาจอธิปัตย์ เป็นอำนาจอธิปไตยจากกฎหมาย แต่ก็ต้องเคารพในกฎหมายที่องค์อธิปัตย์ออกมาเองด้วย เงื่อนไขนี้ทำให้อำนาจขององค์อธิปัตย์ไม่ใช่อำนาจผลการ ทั้งนี้ องค์อธิปัตย์จะต้องตอบสนองจุดมุ่งหมายที่จัดตั้งรัฐขึ้นคือการให้ความคุ้มครองผู้ได้ปกครอง ดังนั้นเมื่อองค์อธิปัตย์อ่อนแอลง ประชาชนก็สามารถเรียกคืนสิทธิธรรมชาติของตนเพื่อมอบให้แก่องค์อธิปัตย์ใหม่ได้ (บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556)

จอห์น ล็อก (John Locke) เชื่อว่าเดิมนั้นมนุษย์เป็นคนที่ไม่ทำร้ายกัน และยอมรับสิทธิและเสรีภาพของคนอื่นเพื่อให้คนอื่นปฏิบัติต่อตนเช่นเดียวกัน โดยเป็นสิทธิที่มีติดตัวตั้งแต่เกิด ไม่มีใครสามารถเอาไปได้ และทำแทนได้ โดยมนุษย์เลือกสละสิทธิ์ดังกล่าวนี้ให้รัฐ จากความยินยอมของประชาชน โดยไม่ใช่การสละสิทธิ์ไปอย่างไร้ขอบเขตแต่เป็นการทำข้อตกลงกับองค์อธิปัตย์ในการใช้อำนาจในขอบเขต (บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556)

2.1.4 รัฐบาล (Government)

รัฐบาล หมายถึง กลุ่มองค์กรที่ทำหน้าที่ปกครองรัฐ ที่แตกต่างกันไปตามรูปแบบทางการเมืองการปกครองตามอุดมการณ์ทางการเมืองของแต่ละประเทศที่เป็นเงื่อนไข โดยรัฐบาลมีหน้าที่สำคัญ คือ การทำหน้าที่บริหารปกครองประเทศ เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยภายใน

รัฐ และดำเนินนโยบายเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชน รวมถึงป้องกันการรุกรานจากรัฐอื่น

2.2 การกำเนิดรัฐ

การรวมกลุ่มของมนุษย์สุดท้ายกลายเป็นรัฐ นำไปสู่รูปแบบการกำเนิดรัฐที่นักคิดต่าง ๆ ศึกษาและระบุดังไว้เป็นรูปแบบต่าง ๆ (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548) ดังนี้

2.2.1 ทฤษฎีเทวสิทธิ์ (Divine Right Theory)

ทฤษฎีเทวสิทธิ์เป็นทฤษฎีที่เชื่อว่ารัฐถือกำเนิดขึ้นตามพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของหรือสิ่งเหนือธรรมชาติอันเป็นสถานะศักดิ์สิทธิ์ การปกครองรัฐจึงต้องอยู่ภายใต้พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของผ่านผู้ปกครองรัฐที่ทำหน้าที่เป็นตัวแทน แบ่งเป็น

1) *ทฤษฎีโบราณ (Patriarchal)* โดยโรเบิร์ต ฟิล์มเมอร์ (Robert Filmer) ที่เชื่อว่ากษัตริย์ทุกพระองค์ล้วนสืบเชื้อสายมาจากอดัม หรือมนุษย์เพศชายคนแรกที่ถูกร่างขึ้นตามหลักทางคริสต์ศาสนา อดัมจึงเปรียบเสมือนกษัตริย์พระองค์แรกของมนุษย์ที่ได้รับอำนาจ และหน้าที่มาจากพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของ ต่อมาแนวคิดนี้ได้ถูกหล่อหลอม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงยุคกลางของทางยุโรปที่ศาสนาได้เข้ามามีบทบาทอย่างยิ่งต่อการเมืองการปกครอง ส่งผลให้มองว่ากษัตริย์เป็นตัวแทนของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าของที่ทำหน้าที่ปกครองประชาชน

2) *ทฤษฎีอภิปรัชญา (Metaphysical)* เชื่อว่ารัฐมีสภาพแตกต่างไปจากสังคมมนุษย์ทั่วไป รัฐจึงเป็นสภาพของนามธรรม ไม่สามารถสัมผัสได้แต่เป็นสิ่งที่มีความจริงและยังคงอยู่อย่างไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ รัฐจึงเป็นลักษณะเสมือนธรรมชาติคงอยู่ถาวรตลอดไป

2.2.2 ทฤษฎีสัญญาประชาคม (Social Contract Theory)

เป็นทฤษฎีที่ได้รับการยอมรับอย่างมากโดยเฉพาะในช่วงหลังทฤษฎีเทวสิทธิ์ ทฤษฎีสัญญาประชาคมนี้มีความเชื่อพื้นฐานในเรื่องสภาพธรรมชาติและสิทธิทางธรรมชาติของมนุษย์ รัฐตามแนวคิดนี้จึงมิได้เป็นผลจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แต่รัฐถือกำเนิดได้จากสัญญาระหว่างกันของมนุษย์ โดยรัฐนั้นไม่ได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่เกิดจากการสร้างของมนุษย์ผ่านการทำสัญญาประชาคม (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548)

โดยเชื่อว่าประชาคมเป็นเจ้าของอธิปไตย ที่มองว่าปัจเจกชนยินยอมที่จะทำสัญญาประชาคมเพื่อมอบอำนาจนั้นให้กับผู้อื่น หรือให้กับส่วนรวมที่แตกต่างกันไปตามแต่ละนักคิด โดยเป็นแนวคิดที่เน้นถึงสภาพธรรมชาติและสัญญาเป็นสำคัญ โดยมีรูปแบบที่แตกต่างกันไป (อาานนท์ อากาภิรม, 2524) เช่น

โทมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbs) ที่มองว่าสังคมมนุษย์ก่อนที่จะรวมกันเป็นสังคมหรือสภาพธรรมชาติเป็นสังคมที่โหดร้ายมีแต่การต่อสู้เพราะมนุษย์มีความเห็นแก่ตัว ส่งผลให้มนุษย์ใช้สิทธิตามธรรมชาติในการเสียสละสิทธินั้น เพื่อสร้างกฎเกณฑ์การอยู่ร่วมกันให้แก่องค์

รัฐอธิปไตยให้มีอำนาจสูงสุด เพื่อแลกกับหลักประกันความสุขและการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ภายใต้กฎระเบียบของสังคม สัญญาประชาคมจึงเป็นการที่มนุษย์ทุกคนยอมสละสิทธิตามธรรมชาติ ให้แก่รัฐอธิปไตยเพื่อทำหน้าที่ปกครองและอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดตลอดไป โดยประชาชนมีพันธะที่ต้องเชื่อฟังในฐานะผู้มอบสิทธิให้ตามธรรมชาติ (บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556)

จอห์น ล็อก (John Locke) มองว่ามนุษย์ตามธรรมชาติเป็นสัตว์ที่มีเหตุผลและศีลธรรม ส่งผลให้มนุษย์สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข แต่ทั้งนี้สังคมมนุษย์ก่อนจะมีรัฐมีแต่ความวุ่นวายเกิดขึ้น เนื่องด้วยสภาวะของสังคมที่มีเสรีภาพสมบูรณ์ ทำให้เกิดความขัดแย้งเพราะมนุษย์ละเมิดสิทธิและเสรีภาพซึ่งกันและกัน เพื่อป้องกันตนเองและทรัพย์สินตามกฎหมายธรรมชาติ ทำที่สุดสังคมที่มีเสรีภาพสมบูรณ์ต้องจบลงด้วยความขัดแย้งอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะขาดซึ่งองค์การที่ทำหน้าที่ในการตัดสินอย่างยุติธรรมเนื่องจากทุกคนเท่าเทียมกัน เพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว มนุษย์จึงตกลงร่วมกันทำสัญญาประชาคมเพื่อรักษาสีทธิตามธรรมชาติของตนเองไว้ด้วยการจัดตั้งรัฐบาลกลางที่มีอำนาจส่วนกลางร่วมกัน โดยรัฐบาลจะมีอำนาจอย่างจำกัดและรับผิดชอบต่อประชาชน ภายใต้หลักเกี่ยวกับสิทธิ เสรีภาพ ชีวิตและทรัพย์สิน การทำสัญญาประชาคมของล็อกจึงไม่ใช่การมอบสิทธิทางธรรมชาติให้แก่กลุ่มคนใดกลุ่มคนหนึ่ง หรือผู้ใดผู้หนึ่งแต่เป็นการมอบอำนาจให้กับองค์การกลางที่ทำหน้าที่อย่างมีเงื่อนไข ภายใต้ความไว้วางใจของประชาชนซึ่งหากไม่สามารถทำได้ก็จะนำไปสู่การปลดออกได้เช่นเดียวกัน (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548)

ฌอง ฌาค รุสโซ (Jean Jacques Rousseau) มองว่าสภาวะธรรมชาติของมนุษย์นั้นเป็นสิ่งที่ดีอยู่แล้ว เป็นสภาวะที่เป็นธรรมชาติที่แท้จริงโดยมนุษย์ยังร่อนเร่เนร่อย่างโดดเดี่ยว ไม่มีภาษาหรือความสัมพันธ์ที่สม่าเสมอ จึงเป็นสภาวะที่ยังขาดเหตุผลและศีลธรรม แต่สภาวะดังกล่าวเองก็เป็นสภาวะที่มนุษย์นั้นแข็งแกร่งไว้วางใจ มีความสุขเพราะไม่ได้มีความต้องการที่มากมาย ดังนั้นสังคมจึงเป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์เลวร้ายขึ้น อันมาจากสภาพสังคมในช่วงชีวิตของเขาที่เป็นตัวผลักดันให้เขาโทษไปที่สังคม รูสโซจึงมองว่าสังคมเกิดขึ้นจากความไม่เสมอภาคระหว่างมนุษย์ ดังนั้นมนุษย์ในสภาวะธรรมชาติย่อมดีกว่าในสภาวะสังคม เพราะไม่มีความอยากร ทำให้ไม่ต้องเอาเปรียบกัน ทั้งนี้ปัญหาที่เกิดขึ้นเกิดจากการรวมกันเป็นสังคมของมนุษย์ ที่เกิดการกำหนดกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินขึ้นส่งผลให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบ สัญญาประชาคมของรูสโซ จึงกล่าวถึงอำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนที่ไม่อาจแยกได้ การรวมกันเป็นสังคมจึงเกิดจากการทำสัญญาต่อกันระหว่างประชาชนให้มาอยู่ใต้เจตจำนงทั่วไปร่วมกันด้วยการที่ประชาชนสละตัวเองและสิทธิต่าง ๆ ทั้งหลายให้กับประชาคมโดยสมบูรณ์ ดังนั้นคนทุกคนจึงมีความเท่าเทียมกัน (บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556)

2.2.3 ทฤษฎีกำลัง (Force Theory of Coercion Theory)

ที่เชื่อว่ามนุษย์ต้องอาศัยอยู่ร่วมกันเป็นสังคมทางการเมือง เพื่อป้องกันตนเองจากการถูกบังคับหรือกดขี่จากบุคคลอื่น รัฐจึงถูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์ เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิก ไม่ให้ถูกรัฐอื่นเข้ามาแทรกแซงหรือเอาเปรียบได้ ส่งผลให้รัฐมีความชอบธรรมในการใช้อำนาจ ไม่ว่าจะเพื่อการยึดครองหรือการบังคับคนในรัฐ เพื่อก่อให้เกิดความสงบสุขภายในรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐในแนวคิดชาตินิยม ส่งผลให้รัฐตามแนวคิดนี้เป็นองค์กรที่มีอำนาจและมีสถานะสูงกว่าสถาบันอื่นรวมถึงการอยู่เหนือหลักศีลธรรมด้วย

2.2.4 ทฤษฎีธรรมชาติ (Natural Theory)

จากแนวคิดของอริสโตเติลที่เชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์การเมือง ทำให้มนุษย์ไม่สามารถแยกตนเองออกจากการเมืองได้ นำไปสู่ความเชื่อว่าธรรมชาติของมนุษย์เป็นปัจจัยก่อให้เกิดการรวมตัวกันของมนุษย์ตั้งแต่ในระดับครอบครัว ชุมชน หมู่บ้าน พัฒนาไปสู่ความเป็นรัฐ รัฐจึงเป็นสิ่งที่มิได้อยู่ตามธรรมชาติอันเป็นสัจยัตญาณที่อยู่ภายในและส่งต่อให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรม

การรวมกันดังกล่าวนำไปสู่การค้นหารูปแบบการอยู่ร่วมกันที่เหมาะสมแตกต่างกันไป ส่งผลให้เกิดแนวคิดและอุดมการณ์ทางการเมือง และรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่แตกต่างกันไป ตามความคิดและสภาพทางสังคมที่แตกต่างกัน

สอดคล้องไปกับเรื่องราวในการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย ที่เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับการค้นหาการปกครองที่เหมาะสม เกิดเป็นการ์ตูนที่สอดแทรกแนวคิดทางการเมือง และรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่แตกต่างกันไป โดยจะกล่าวถึงในลำดับถัดไป

3. แนวคิดทางการเมือง

แนวคิดทางการเมือง คือกรอบแนวคิดที่เกิดขึ้นจากความรู้ ความเข้าใจ และประสบการณ์ที่ผ่านมาของแต่ละบุคคล อันเกิดจาก 2 กระบวนการสำคัญ ได้แก่ กระบวนการกล่อมเกลา และกระบวนการปลูกฝัง แสดงให้เห็นว่าแนวคิดทางการเมืองเป็นสิ่งที่กำหนดโดยสังคม ผ่านประสบการณ์ตรง หรือจากการสังเกตสภาพสังคมโดยรอบ นำไปสู่การวิเคราะห์ธรรมชาติของมนุษย์ แนวคิดทางการเมืองจึงไม่ได้เกิดขึ้นอย่างลอย ๆ แต่เป็นการสะท้อนอิทธิพลที่ได้รับจากสังคม จากประสบการณ์และการสังเกตความเป็นไปของสังคม (อำนาจ อุบลรัตน์, 2537)

แนวคิดทางการเมืองจึงเป็นเรื่องที่มีขอบเขตกว้างขวาง เพราะรวมถึงการคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเมือง รวมถึงข้อคิดที่เกี่ยวกับการเมือง ทฤษฎีทางการเมือง หรือปรัชญาทางการเมือง (สมเกียรติ วันทะนะ, 2544) ปัจจุบันสามารถแบ่งเป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ 1. กลุ่มที่เน้นเรื่องความสำคัญ

ของเอกชนหรือส่วนบุคคล ที่เน้นหลักสิทธิเสรีภาพของประชาชน และ 2. กลุ่มที่เน้นเรื่องความสำคัญของคณะบุคคลส่วนรวมหรือรัฐเป็นหลัก (สมศักดิ์ เกียวกิ่งแก้ว, 2525)

การมีแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่าง นำไปสู่กระบวนการสร้างและมองโลกทางการเมืองที่แตกต่างกันไป ส่งผลให้แต่ละบุคคลมีค่านิยมที่สะท้อนความคิดเห็นทางการเมืองในการสนับสนุนหรือต่อต้านแนวคิดทางการเมืองที่ต่างจากตนเองไป สัมพันธ์ไปกับอุดมการณ์ทางการเมือง ที่เป็นรูปแบบทางความคิดและความเชื่อทางการเมืองที่มีลักษณะชัดเจน เชื่อมโยง และเป็นระบบทั้งส่วนที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริง และการประเมินค่าเกี่ยวกับข้อเท็จจริงทางการเมืองอันจะนำไปสู่พฤติกรรมทางการเมืองของบุคคล (สนธิ เตชะนันทน์, 2550)

เพื่อใช้เป็นกรอบในการศึกษาแนวคิดทางการเมืองที่สื่อสารผ่านตัวละครในเรื่องแม่ใจ อาลาตินผจญภัย ที่ช่วยสะท้อนให้เห็นแนวคิดทางการเมืองของตัวละคร โดยแนวคิดทางการเมืองในการศึกษาคั้งนี้ ประกอบด้วย

3.1 แนวคิดเสรีนิยม (Liberalism)

แนวคิดเสรีนิยม (Liberalism) เป็นแนวคิดที่ยอมรับในเรื่องของหลักปัจเจกชนนิยมเป็นสำคัญ เพราะเชื่อว่ามนุษย์นั้นเป็นคนที่มีเหตุผลและความสามารถ จึงควรปล่อยให้มนุษย์นั้นได้ใช้โอกาสของตนเองเพื่อแสดงออกอย่างเสรี การที่มนุษย์ได้แสดงออกมาตามความต้องการของตนเองจะนำไปสู่ความเจริญก้าวหน้า เสรีนิยมจึงสนับสนุนให้ผู้คนสามารถดำเนินชีวิตได้อย่างอิสระ โดยไม่ถูกควบคุมจากรัฐหรืออำนาจอื่นใด เสรีนิยมจึงสนับสนุนให้รัฐเข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิต รวมถึงด้านเศรษฐกิจตามแนวคิดของอดัม สมิธ (Adam Smith) ที่มองว่ารัฐไม่ควรไปก้าวก่ายหรือยุ่งเกี่ยวทางเรื่องเศรษฐกิจของประเทศ ควรปล่อยให้เป็นไปอย่างเสรีตามกลไกของตลาดคือ กฎแห่งอุปสงค์และอุปทาน ที่ทำหน้าที่เป็นมือที่มองไม่เห็น คอยจัดการระบบเศรษฐกิจไม่ให้เกิดปัญหาหรือการเอาเปรียบกันได้ รัฐจึงควรมีอำนาจหน้าที่อย่างจำกัด โดยทำหน้าที่ในด้านการป้องกันประเทศและรักษาความยุติธรรมในสังคม (จักษ์ พันธ์ชูเพชร, 2548)

นอกจากนี้ยังเป็นแนวคิดที่มองถึงความหลากหลายของมนุษย์ แต่ในความหลากหลายดังกล่าวเองนั้นก็ยังมีคามจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายหรือกฎเกณฑ์ของสังคมที่จำเป็นอยู่อันเป็นพื้นฐานสำคัญ นำไปสู่รูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยในปัจจุบัน (สมศักดิ์ เกียวกิ่งแก้ว, 2525)

แอนดรูว์ เฮย์วูด อ่างถึงใน สมเกียรติ วันทะนะ (2544) ได้อธิบายลักษณะพื้นฐานของเสรีนิยมไว้ 7 ประการคือ

3.1.1 ปัจเจกบุคคลนิยม (Individualism) คือการให้ความสำคัญของมนุษย์ในฐานะปัจเจกมากกว่าความสัมพันธ์ของกลุ่มทางสังคม

3.1.2 เสรีภาพ (Liberty or freedom) คือปัจเจกมีเสรีภาพในการกระทำใด ๆ แต่ทั้งนี้ต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย เพื่อป้องกันไม่ให้ใช้เสรีภาพของบุคคลหนึ่งกลายเป็นการกระทำที่ปล่อยปละละเลยตามอำเภอใจได้และกระทบต่อผู้อื่น

3.1.3 เหตุผล (Reason) คือการเชื่อว่ามนุษย์นั้นมีเหตุผลในการกระทำต่าง ๆ มนุษย์จะเลือกใช้วิจารณญาณได้อย่างเหมาะสม

3.1.4 ความเสมอภาค (Equality) คือการเชื่อว่ามนุษย์เกิดมาเท่าเทียมกัน แต่ทั้งนี้ไม่ได้รับประกันถึงความเสมอภาคทางสังคมหรือผลลัพธ์ของการกระทำ เพราะความสามารถในการทำงานและความจริงใจ ตั้งใจทำงานของแต่ละคนไม่เท่ากัน

3.1.5 ขันติธรรม (Toleration) คือความอดทนต่อความเห็นต่าง เพราะสังคมที่มีลักษณะเป็นพหุนิยม ส่งผลให้เสรีนิยมสนับสนุนให้ผู้คนอภิปรายและสร้างสรรค์ผลงานทางปัญญากันอย่างกว้างขวาง

3.1.6 ฉันทานุมัติ (Consent) คือแบบแผนของความสัมพันธ์ทางสังคมที่สร้างขึ้นเพื่อการอยู่ร่วมกัน โดยฉันทานุมัติของเสรีนิยมนั้นจะอยู่บนพื้นฐานของผู้ที่อยู่ใต้การปกครอง

3.1.7 รัฐธรรมนูญนิยม (Constitutionalism) ที่เสรีนิยมยังคงมองว่ารัฐบาลเป็นสิ่งที่จำเป็นอยู่ โดยรัฐบาลจะทำหน้าที่จัดระเบียบทางสังคม แต่รัฐบาลจะต้องมีอำนาจอย่างจำกัด มิเช่นนั้นอาจนำไปสู่การใช้อำนาจเกินขอบเขตได้ หลักรัฐธรรมนูญนิยมจึงเป็นกลไกในการจำกัดอำนาจด้วยการแบ่งอำนาจออกเป็นหลายส่วนเพื่อคานอำนาจกัน

3.2 แนวคิดสังคมนิยม (Socialism)

แนวคิดสังคมนิยม (Socialism) เป็นแนวคิดที่มุ่งเน้นผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว มุ่งเน้นไปที่การเสียดสละความสุขส่วนตนเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม เพราะมองว่าการให้ความสำคัญกับสังคมเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าปัจเจกบุคคล ทุกคนจึงต้องเสียดสละตนเองเพื่อสังคมในลักษณะของสาธารณประโยชน์ โดยมีลักษณะสำคัญที่สุดคือคือรูปแบบของระบบรัฐสวัสดิการ อันหมายถึงการที่รัฐเข้ามามีอำนาจในการดูแลความเป็นอยู่ของประชาชน ต่อด้านเศรษฐกิจแบบเสรีหรือแบบทุนนิยม เพราะสิ่งเหล่านี้จะนำไปสู่การผูกขาดทางเศรษฐกิจ และประชาชนจะถูกเอารัดเอาเปรียบในแนวคิดแบบสังคมนิยม รัฐจึงมีหน้าที่สำคัญคือการเข้าไปควบคุมปัจจัยการผลิตที่สำคัญ เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ผู้คนจำนวนมาก (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548) โดยแนวคิดสังคมนิยมนั้นสามารถแบ่งได้หลายรูปแบบ ในการศึกษาครั้งนี้ปรากฏรูปแบบแนวคิดสังคมนิยม ดังนี้

3.2.1 แนวคิดสังคมนิยมแบบยูโทเปีย (Utopia)

แนวคิดสังคมนิยมแบบยูโทเปีย (Utopia) เป็นแนวคิดทางการเมืองที่เขียนขึ้นโดย โทมัส มอร์ (Thomas More) ในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 15 เพื่อปฏิเสศสภาพสังคมของประเทศ

อังกฤษในขณะนั้น ที่ระบบศักดินาได้เข้ามายึดครองที่ดินของชาวบ้านเป็นจำนวนมาก เพื่อขยายเศรษฐกิจและความมั่งคั่งของตนเอง ก่อให้เกิดการขูดรีดประชาชนจำนวนมาก นำไปสู่การเขียนหนังสือชื่อ “ยูโทเปีย” อันเป็นเมืองในจินตนาการของมอร์ เป็นสังคมที่เขาปรารถนาให้เกิดขึ้นจริง แต่ทั้งนี้รูปแบบการปกครองแบบดังกล่าวก็ยังไม่เกิดขึ้น และถูกใช้เป็นรูปแบบทางการเมืองในฝันมาจนถึงปัจจุบัน โดยในสังคมยูโทเปียนั้นเป็นสังคมที่สะท้อนสภาพสังคมในจินตนาการของโทมัส มอร์ โดยมีลักษณะสำคัญ ดังนี้ (ปริชา เปี่ยมพงศ์สานต์ และฉลาดชาย รมิตานนท์, 2524)

1) ระบบกรรมสิทธิ์เป็นของส่วนรวม เพราะเขาเฝ้าระวังระบบกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลเป็นต้นเหตุของความไม่เท่ากันของผู้คนในสังคม ดังเช่นในสังคมศักดินาที่ชนชั้นปกครองเป็นผู้ควบคุมปัจจัยการผลิตจนเกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำในสังคม

2) การทำการผลิตร่วมกัน และรวมผลผลิตร่วมกัน ที่จะช่วยลดปัญหาความไม่เท่าเทียมทางรายได้และระบบทรัพย์สินส่วนบุคคลที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมในปัจจุบัน

3) การแบ่งงานกันทำอย่างเท่าเทียม เพื่อไม่ให้เกิดการเอาเปรียบจากการแบ่งงานอย่างไม่เป็นธรรมหรือการอยู่เฉย

4) ประชาชนเป็นผู้เลือกคณะผู้ปกครองและประมุขจากการเลือกตั้ง โดยประมุขจะดำรงตำแหน่งตลอดชีวิตแต่สามารถถูกถอดถอนได้หากประมุขกลายเป็นทรราช

5) ไม่มีกฎหมายและข้อบังคับมากนัก เพราะเชื่อว่าธรรมชาติของมนุษย์นั้นเป็นคนดี ดังนั้นมนุษย์จึงอยู่ร่วมกันได้อย่างไม่เห็นแก่ตัวและไม่ขัดแย้งต่อกัน

6) สังคมยูโทเปียไม่ใช่สังคมคอมมิวนิสต์แต่เป็นสังคมที่มีชนชั้น มีรัฐ โดยรัฐทำหน้าที่ควบคุมเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันทางสังคม โดยการสร้างระบบกรรมสิทธิ์ร่วมแทนกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคล

3.2.2 แนวคิดสังคมนิยมแบบวิทยาศาสตร์

สังคมนิยมแบบวิทยาศาสตร์เป็นสังคมนิยมตามรูปแบบของ คาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx) และฟรีดริช เองเงิลส์ (Friedrich Engels) ที่มาร์กซ์นำเอาความฝันมาดำเนินการด้วยรูปแบบวิทยาศาสตร์ ที่มีการกำหนดแบบแผนและระบบสังคมที่สมบูรณ์แบบ ด้วยวิธีศึกษาแบบวิทยาศาสตร์ โดยมองว่าสรรพสิ่งต่าง ๆ มีความขัดแย้งภายในของสิ่งเดียวกันทั้งด้านบวกและลบ ของเก่าและของใหม่ สิ่งที่เสื่อมและสิ่งที่เจริญ นำไปสู่การต่อสู้ของสิ่งที่ขัดแย้งกัน เกิดเป็นการต่อสู้ทางชนชั้นขึ้นมา (ปริชา เปี่ยมพงศ์สานต์ และฉลาดชาย รมิตานนท์, 2524)

โดยการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจะเกิดจากความขัดแย้งระหว่างพลังการผลิตกับความสัมพันธ์ทางการผลิตก่อน เพราะพลังการผลิตหรือเทคโนโลยีที่เข้ามามีลักษณะก้าวหน้าอย่างรวดเร็วแต่ความสัมพันธ์การผลิตนั้นกลับมีการเปลี่ยนแปลงอย่างช้า ๆ ทำให้เกิดความขัดแย้งกันเองของโครงสร้างส่วนบนและโครงสร้างส่วนล่าง เกิดขึ้นเป็นการต่อสู้ระหว่างชนชั้นต่อปัจจัยการ

ผลิตต่าง ๆ โดยมีปัจจัยการผลิตเป็นสิ่งสำคัญในการกำหนดชนชั้นทางสังคม และผู้ที่มีสิทธิ์ในการครอบครองปัจจัยการผลิตย่อมเป็นผู้ที่มีสิทธิ์เหนือกว่าและการมีกรรมสิทธิ์นั้นจะส่งผลให้ผู้คนแย่งกันครอบครองปัจจัยการผลิตต่าง ๆ

จากการครอบครองจนเกินตัว ก่อให้เกิดมูลค่าส่วนเกิน ซึ่งมาร์กซ์มองว่าสิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดการขูดรีดแรงงานในระบบทุนนิยม เพราะผู้คนต่างต้องการมูลค่าส่วนเกินนี้ เพื่อสร้างอำนาจให้ตนเอง สุดท้ายระบบทุนนิยมจะพัฒนาไปสู่ระบบผูกขาด เพราะในระบบทุนนิยมในระยะยาวอัตราค่าใด้อะไรจะมีแนวโน้มที่ลดลง การที่ค่าใด้อะไรจะลดลง ทำให้ทุนขนาดเล็กอยู่ไม่ได้ต้องถูกกลืนเข้ากับทุนขนาดใหญ่ เพราะทุนขนาดเล็กไม่สามารถทำให้เกิดกำไรได้มากพอ ขณะที่ทุนขนาดใหญ่แม้จะมีอัตราค่าใด้อะไรลดลง แต่ทุนขนาดใหญ่ก็ยังคงได้กำไรที่มากกว่าอยู่ดี สุดท้ายทุนขนาดใหญ่จะทำลายทุนขนาดเล็กและเหลือเพียงทุนขนาดใหญ่ที่มีทุนสะสมรวมจำนวนมาก ที่มีจำนวนน้อยคนกลายเป็นทุนนิยมผูกขาดขึ้นหรือที่เขาเรียกว่า “จักรพรรดินิยม (Imperialism)”

มาร์กซ์มองว่าระบบทุนนิยมจะนำไปสู่จักรพรรดินิยมและสงคราม เมื่อเกิดระบบทุนนิยมผูกขาดส่งผลให้สินค้าต่าง ๆ มีจำนวนพุ่มเพื่อยเกินความจำเป็น นำไปสู่สิ่งสำคัญคือการจะอย่างไรให้สินค้านั้นระบายออกได้ ก่อให้เกิดระบบที่เรียกว่าอาณานิคม คือระบบที่สนับสนุนระบบทุนนิยมในการกระจายสินค้ารวมถึงการสร้างต้นทุนการผลิตที่ถูกกด เพื่อก่อให้เกิดมูลค่าส่วนเกินจำนวนมากแก่ผู้ครอบครองปัจจัยการผลิต จากสิ่งเหล่านี้ตามแนวคิดของมาร์กซ์จึงมองว่า ทุนนิยมจะนำไปสู่จุดจบเพราะทุนนิยมเป็นระบบที่พุ่มเพื่อยและไม่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากระบบนี้ไม่ได้ให้งานที่มีประโยชน์แก่ทุกคนที่ต้องการทำงานเสมอไป และในขณะเดียวกันก็เป็นระบบที่ปล่อยให้ผู้คนนำความสามารถทั้งทางร่างกาย จิตใจ และทำให้ผู้คนจำนวนมากจะต้องใช้ชีวิตอยู่โดยไม่มีการทำทุนนิยมจึงเป็นระบบที่ใช้จ่ายทุนและทรัพยากรจำนวนมากจนเกินกว่าความจำเป็นของมนุษย์ จึงเป็นระบบที่ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีสำหรับชีวิตและทำลายแม้กระทั่งชีวิตของมนุษย์

มาร์กซ์จึงเสนอระบบสังคมนิยม เพราะสังคมนิยมจะแก้สภาพบกพร่องของสังคมทั้งหลายที่มีอยู่จากระบบกรรมสิทธิ์เอกชนให้กลายเป็นการผลิตด้วยกรรมสิทธิ์ร่วมกันของสังคมเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาการครอบครองปัจจัยการผลิตแต่เพียงผู้เดียว (ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์ และฉลาดชาย รมิตานนท์, 2524)

โดยลักษณะพื้นฐานของสังคมนิยม (สมเกียรติ วันทะนะ, 2544)
ประกอบด้วย

1) ชุมชน (Community) คือการให้ความสำคัญต่อชุมชนหรือส่วนรวมมากกว่าปัจเจกบุคคล

2) *ภราดรภาพ (Fraternity)* คือความเป็นพี่น้องกันของมนุษย์ มนุษย์ทุกคนล้วนมีคุณสมบัติพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ร่วมกัน ทำให้มองมนุษย์เป็นเหมือนเพื่อนที่มีความเท่าเทียมกัน ดังนั้นสังคมมนุษย์ที่พึงปรารถนาจึงให้ความสำคัญต่อส่วนรวมอยู่เหนือส่วนตน

3) *ความเสมอภาคทางสังคม (Social equality)* ที่ให้ความสำคัญกับหลักความเสมอภาคเหนือกว่าค่านิยมหรือหลักการอื่นใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเสมอภาคทางสังคมและเศรษฐกิจ

4) *ความจำเป็น (Need)* คือการที่สังคมตอบสนองแก่บุคคลตามความจำเป็นของบุคคล โดยบุคคลแต่ละคนจะทำงานให้แก่สังคมส่วนรวมอย่างเต็มความสามารถ และสังคมจะตอบสนองให้แก่บุคคลตามความต้องการ โดยเป็นความต้องการตามความจำเป็นพื้นฐานของมนุษย์ ซึ่งต้องการเท่าที่จำเป็นเท่านั้น

5) *ชนชั้นทางสังคม (Social class)* คือการมองสภาพสังคมแบบชนชั้น คือมีชนชั้นปกครองและถูกปกครองเสมอ ชนชั้นนี้เองนำไปสู่การทุจริต ส่งผลให้แนวคิดแบบสังคมนิยมมีเป้าหมายสูงสุด คือทำลายระบบชนชั้นเพื่อไม่ให้เกิดการทุจริต และเกิดความเสมอภาคในสังคม

6) *กรรมสิทธิ์ร่วม (Common ownership)* ที่มองว่าทรัพย์สินส่วนบุคคลเป็นประเด็นสำคัญที่กระตุ้นให้คนนิยมในวัตถุและความพึงพอใจในรูปแบบของทุนนิยม การสลายทรัพย์สินส่วนบุคคลเป็นกรรมสิทธิ์ส่วนรวมจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยสร้างความยุติธรรมในสังคม

7) *ความก้าวหน้า (Progress)* คือการมองสังคมมีการเปลี่ยนแปลงของอารยธรรมที่เปลี่ยนแปลงขึ้นเป็นลำดับขั้น สู่วัฒนธรรมที่ดีขึ้นตามลำดับ และสุดท้ายจะนำไปสู่สังคมแบบสังคมนิยมที่ทุกคนเท่าเทียมกัน

3.3 แนวคิดอนุรักษนิยม (Conservatism)

แนวคิดอนุรักษนิยม (Conservatism) เป็นแนวคิดที่มีมาตั้งแต่ในในสมัยกรีกโบราณ โดยสะท้อนผ่านงานเขียนที่ยังหลงเหลือถึงปัจจุบัน เช่น เฮราคลิตัสแห่งเอเฟซุส ที่แสดงจุดยืนทางการเมืองว่า สำหรับข้าพเจ้าเพียงคนเดียวหากเขามีความโดดเด่นก็เหนือกว่าผู้คนจำนวนหมื่น ที่สะท้อนให้เห็นความเชื่อว่าคุณไม่เท่ากัน หรือการนำเสนอสังคมการเมืองของเพลโตที่ว่าความยุติธรรมก็ต่อเมื่อแต่ละคนลงมือปฏิบัติตามสิ่งที่ตนถนัดตามธรรมชาติ และได้รับการฝึกอบรมมา โดยไม่ก้าวก่ายผู้อื่น สะท้อนให้เห็นถึงการเชื่อในการรวมกันเป็นสังคมของมนุษย์ (บัณฑิตศึกษา สาขาวิชา รัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2561)

แนวคิดอนุรักษนิยมได้รับความนิยมในช่วงของการปฏิวัติฝรั่งเศส เมื่อ พ.ศ.2332 (ค.ศ.1789) เริ่มต้นโดยเอ็ดมันด์ เบอร์ก (Edmund Burke) ที่มองว่าการปฏิวัติดังกล่าวจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแตกต่างไปจากอดีต จากแนวคิดหลักคือความเท่าเทียมกันของมนุษย์ที่ส่งผลกระทบ

ต่อการปฏิรูปสถาบันทางสังคมและการเมืองจำนวนมาก นำไปสู่การต่อต้านการปฏิวัติดังกล่าวและเกิดเป็นแนวคิดอนุรักษนิยมขึ้น (สมเกียรติ วันทะนะ, 2544)

แนวคิดอนุรักษนิยมจึงเป็นแนวคิดที่ไม่ยอมรับฟังความเห็น ความคิดอ่านของผู้อื่นง่าย ๆ ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง ชอบของเก่า กรรรมวิธีแบบเก่าตลอดจนสถาบันเก่า ๆ หรือชอบสภาพที่เป็นอยู่แบบดั้งเดิม พวกเขามองว่ามนุษย์นั้นไม่มีความเท่าเทียม แต่แท้จริงแล้วพวกเขาเหล่านั้นเองก็ยินยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงได้ แต่ต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างช้า ๆ และเปลี่ยนแปลงตามสภาวะของสังคมโดยการเปลี่ยนแปลงนั้นจะต้องไม่ทำร้ายคุณงามความดีหรือคุณธรรมเก่า ๆ ด้วย (สมศักดิ์ เกียวกิ่งแก้ว, 2525)

แนวคิดอนุรักษนิยมมีลักษณะสำคัญ (สมเกียรติ วันทะนะ, 2544) ดังนี้

3.3.1 ประเพณี (Tradition) คือ การสืบทอดความรู้จากรุ่นสู่รุ่น ประเพณีจึงให้ความรู้สึกที่เป็นระเบียบเรียบร้อย อะไรมาก่อนมาหลัง การสืบทอดตามประเพณีจึงให้ความคุ้นเคยเสมือนเป็นเรื่องปกติเป็นธรรมชาติ ประเพณีจึงมีความขัดแย้งไปกับการเปลี่ยนแปลงโดยธรรมชาติ

3.3.2 ลัทธิปฏิบัตินิยม (Pragmatism) เป็นลัทธิที่มองว่ามนุษย์อยู่ด้วยเหตุผลอย่างเดียวไม่ได้ เพราะเหตุผลมีความเป็นนามธรรม มนุษย์จึงควรเชื่อในประสบการณ์ ประวัติศาสตร์ และสิ่งที่ปฏิบัติได้มากกว่า

3.3.3 ความไม่สมบูรณ์ของมนุษย์ (Human imperfection) ที่มองว่ามนุษย์นั้นเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัวและเต็มไปด้วยข้อจำกัด ต้องพึ่งพาผู้อื่นและแสวงหาความมั่นคง ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้พลังทางสังคม ควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ให้เกิดระเบียบทางสังคมขึ้น อนุรักษนิยมจึงเห็นด้วยกับการที่รัฐมีความเข้มแข็งและบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวด

3.3.4 อินทรีย์ภาพ (Organisms) มองว่าการรวมกันของมนุษย์เป็นเรื่องตามธรรมชาติไม่ได้เกิดจากปัจเจก มนุษย์จึงไม่สามารถอยู่ได้โดยปราศจากสังคม เพราะมนุษย์ต้องพึ่งพาผู้อื่นเสมอ สังคมจึงเกิดขึ้นก่อนปัจเจก และหล่อหลอมปัจเจกขึ้นมา ดังนั้นมนุษย์จึงไม่ควรเข้าไปเปลี่ยนแปลงกฎธรรมชาติดังกล่าว

3.3.5 ลำดับชั้นที่สูงที่ต่ำ (Hierarchy) คือการเชื่อในความไม่เสมอภาค สอดคล้องไปกับหลักตามธรรมชาติ แต่ความแตกต่างนี้ไม่ได้ทำให้เกิดความขัดแย้ง เพราะทุกคนต่างรู้หน้าที่ ส่งผลให้ผู้คนมองว่าผู้ที่มีความมั่งคั่งหรืออภิสิทธิ์มากกว่าย่อมมีความรับผิดชอบทางศีลธรรมที่เหนือกว่าไปด้วย

3.3.6 อำนาจหน้าที่ (Authority) สอดคล้องไปกับหลักตามธรรมชาติ คือการต้องมีผู้นำและผู้ตาม ผู้ใช้อำนาจจึงอยู่ในฐานะผู้ที่รู้ดีกว่าว่าควรทำหรือไม่ควรทำอะไร ดังนั้นจึงให้ความสำคัญกับสภาวะผู้นำและความมีระเบียบวินัยของสังคม

3.3.7 ทรัพย์สิน (Property) ที่ให้ความสำคัญกับความสามารถของปัจเจก โดยมองว่าคนที่ฉลาดและทำงานหนักจึงมีความมั่งคั่งและร่ำรวยได้ ทั้งนี้จะไม่นำไปสู่สังคมที่กดขี่เพราะผู้มีอำนาจจะต้องพยายามรักษาซึ่งทรัพย์สินของตนเองไว้ ดังนั้นหากขาดซึ่งกฎหมายก็จะไม่สามารถรักษาทรัพย์สินได้รวมถึงทรัพย์สินนั้นจะต้องควบคู่ไปกับหน้าที่ด้วย

3.4 แนวคิดเผด็จการ (Dictatorship)

เผด็จการ เป็นคำที่มีความหมายอย่างกว้างที่ถูกนำไปใช้ทางรัฐศาสตร์ เกิดเป็นการศึกษาใน 3 ลักษณะสำคัญ คือ 1. ในฐานะของระบบการเมืองการปกครอง เป็นการศึกษาเพื่อทำความเข้าใจอุดมการณ์ที่อยู่เบื้องหลังของระบอบเผด็จการ โครงสร้างของกฎหมายที่ต่อเผด็จการ 2. ในฐานะเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ ที่ศึกษาที่มาที่ไป การเข้าถึงและการใช้อำนาจของเผด็จการ และ 3. ในฐานะของปรัชญาการเมือง ที่ศึกษานักคิดต่อมุมมองเรื่องระบอบการปกครองอย่างไร ผู้ปกครองที่ดีควรเป็นแบบไหน (พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์, 2561)

การศึกษาเผด็จการในฐานะของแนวคิดทางการเมือง จึงมองว่าแนวคิดเผด็จการ (Dictatorship) เป็นแนวคิดที่เชื่อว่ารัฐเป็นเสมือนพระเจ้าที่เป็นสิ่งที่ตั้งถาม สิ่งที่ต้อง ยุติธรรม รัฐจึงมีหน้าที่ในการถ่ายทอดสิ่งเหล่านั้นให้ประชาชน ประชาชนจึงต้องเชื่อฟังรัฐอย่างไร้ข้อสงสัยผ่านผู้นำที่เปรียบเสมือนผู้แทนของรัฐที่ทำอะไรก็ไม่ผิด เพราะเป็นการกระทำก็เพื่อรัฐ ประชาชนจึงต้องเชื่อฟังและห้ามขัดขวางเพราะจะถือว่ามุ่งทำลายชาติ (สิทธิพันธ์ พุทธหุน, 2551)

ซึ่งรูปแบบเผด็จการเป็นรูปแบบที่มีความหลากหลาย กล่าวได้ว่าเป็นรูปแบบที่มีทั้งผู้นำที่เห็นแก่ประโยชน์ต่อส่วนตน รวมถึงเห็นแก่ส่วนประชาชนด้วยเช่นกัน (พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์, 2561) โดยมีผู้นำที่มีความเด็ดขาดและรุนแรง มีการให้ความสำคัญกับอำนาจของรัฐที่ผู้ปกครองเป็นผู้ใช้อำนาจอยู่เหนือสิทธิเสรีภาพของผู้อยู่ใต้ปกครอง โดยแนวคิดแบบเผด็จการมีลักษณะสำคัญคือ ไม่ยอมรับความเสมอภาค เพราะมองว่าผู้ที่ปกครองควรเป็นบุคคลที่มีความสามารถเหมาะสม ผู้ใต้ปกครองจึงต้องยอมรับและเชื่อฟังผู้ปกครองในทุกกรณี การใช้อำนาจของรัฐหรือผู้ปกครองจึงเป็นอำนาจสูงสุดที่ไม่มีผู้ใดสามารถขัดแย้งต่อเจตนารมณ์นั้นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านการเมืองการปกครองที่จะเข้าไปมุ่งเน้นการจัดระเบียบให้ปฏิบัติตาม (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548)

จากการที่แนวคิดเผด็จการเป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับรัฐหรือผู้นำของรัฐเป็นสิ่งสำคัญ นำไปสู่การมีลักษณะสำคัญคือการที่จะทำอย่างไรเพื่อให้อำนาจรัฐหรือผู้นำของรัฐนั้นยังคงอยู่อย่างสถาพร แนวคิดเผด็จการจึงมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับไปอำนาจ ซึ่งเผด็จการจะมีลักษณะสำคัญร่วมกันอยู่ ดังนี้ 1. การไม่เชื่อในเหตุผลของมนุษย์ โดยเผด็จการมองว่าเหตุผลของมนุษย์ไม่สามารถที่จะแก้ไขปัญหาของสังคมได้ เพราะมนุษย์ต่างยึดตนเองเป็นหลัก การใช้เหตุผลของมนุษย์เพื่อยุติปัญหาจึงเป็นการนำไปสู่ความวุ่นวายเพราะทำให้สังคมขาดความเป็นหนึ่งเดียว 2. การให้ความสำคัญกับอำนาจรัฐเหนือเสรีภาพส่วนบุคคล โดยประชาชนจะต้องเชื่อฟังรัฐและอุทิศตนเพื่อรัฐ เพื่อความ

ยิ่งใหญ่และความเจริญก้าวหน้าของรัฐ ดังนั้นประชาชนจึงต้องทำตามรัฐอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

3. การมองสังคมเป็นลำดับขั้นที่แตกต่างและไม่เชื่อในความเสมอภาค ความเท่าเทียม โดยเผด็จการมองสังคมออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ คือกลุ่มผู้นำและกลุ่มประชาชนทั่วไป ที่ต่างมีความรู้ความสามารถ และหน้าที่ที่แตกต่างกันไปในสังคม และ 4. การไม่อดทนต่อความเห็นต่าง เพราะการเชื่อในอำนาจสูงสุด ที่หากมีการเกิดขึ้นของความเห็นที่แตกต่างก็จะส่งผลต่อการควบคุมอำนาจไว้ได้ ดังนั้นเผด็จการจึงต้องกำจัดความเห็นที่แตกต่างออกไปเพื่อควบคุมอำนาจนั้นไว้ (สิทธิพันธ์ พุทธหุน, 2551)

ทั้งนี้จากรูปแบบของลักษณะการใช้อำนาจที่แตกต่างกันไปของเผด็จการที่สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่มสำคัญ ได้แก่

3.4.1 เผด็จการอำนาจนิยม (Authoritarianism)

เป็นรูปแบบที่ใช้อำนาจเป็นหลักสำคัญ โดยอำนาจเป็นทั้งวิถีทางและจุดหมายปลายทาง ซึ่งเผด็จการอำนาจนิยมนั้นเน้นในเรื่องของการควบคุมทางด้านการเมืองการปกครองเป็นสำคัญ ส่วนในประเด็นอื่นนั้นรัฐจะยอมให้บุคคลมีเสรีภาพได้ ที่อาจแฝงอยู่ในรูปของการปกครองแบบประชาธิปไตยก็ได้เช่นกัน (ทินพันธ์ นาคะตะ, 2525)

3.4.2 เผด็จการเบ็ดเสร็จนิยม (Totalitarianism)

เป็นรูปแบบที่ผู้ปกครองจะทำหน้าที่แทนรัฐและใช้อำนาจเข้าควบคุมประชาชนในทุกวิถีทาง ไม่ว่าจะเป็นทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคมหรือแม้แต่การดำรงชีวิตโดยทั่วไป เผด็จการเบ็ดเสร็จนิยมจึงมีอำนาจและความชอบธรรมในการควบคุมให้ปฏิบัติตามคำสั่งของรัฐในทุกด้าน โดยถือว่าชีวิตส่วนบุคคลนั้นไม่สอดคล้องกับความต้องการของรัฐและอาจขัดขวางความต้องการของรัฐได้ เพราะผู้คนอาจให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์ส่วนบุคคลมากกว่ารัฐ รัฐจึงต้องเข้าไปควบคุมให้ผู้คนจงรักภักดีต่อรัฐหรือผู้นำ หรืออุดมการณ์อย่างสิ้นเชิง (สุพจน์ บุญวิเศษ, 2549)

ทำให้รัฐต้องเข้าไปควบคุมผ่านการควบคุมแบบระดับชั้น ด้วยการแบ่งผู้คนออกเป็นกลุ่มจากบนลงล่าง ที่มีการควบคุมผ่านบุคคลคนเดียว ควบคุมผ่านพรรคการเมืองจากศูนย์กลางและแทรกซึมไปทุกอณูของสังคม เพื่อการคงไว้ซึ่งอำนาจผ่านการควบคุมกำลังทหาร การสร้างเครือข่ายอุปถัมภ์และการควบคุมสื่อสารมวลชน (บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556)

ทำให้เผด็จการแบบเบ็ดเสร็จนิยมมีลักษณะสำคัญ คือรัฐอยู่เหนือเอกชน ประกอบด้วย 1. ประชาชนอยู่ในฐานะของเครื่องมือที่ทำเพื่อรัฐ 2. อุดมการณ์ของรัฐเผด็จการจะสอดคล้องไปกับการใช้ควบคุมทางสังคมในด้านต่าง ๆ 3. การควบคุมทางการศึกษาเพื่อให้เห็นด้านดีของเผด็จการเบ็ดเสร็จที่ให้ความสำคัญแก่รัฐ เน้นการเชื่อฟังผู้นำ 4. มีการควบคุมทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจ 5. อำนาจมักรวมอยู่ในคนเพียงกลุ่มเดียว หรือพรรคการเมืองเดียวโดยไม่มีฝ่ายค้าน

6. รัฐผูกขาดทางการสื่อสารมวลชน และทางทหารเพื่อผลประโยชน์แห่งรัฐ และ 7. มักมีระบบ สอดส่องประชาชนเพื่อป้องกันปราบปรามการต่อต้านเผด็จการ (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2546) โดยเผด็จการแบบเบ็ดเสร็จนิยมยังสามารถแบ่งได้อีก 2 รูปแบบ คือกลุ่มขวาจัดและกลุ่มซ้ายจัด ดังนี้

1) *เผด็จการเบ็ดเสร็จแบบฟาสซิสต์ (Totalitarian Fascism)*

เผด็จการเบ็ดเสร็จแบบฟาสซิสต์ (Totalitarian Fascism) เป็นอุดมการณ์ที่มีอำนาจของรัฐแบบเผด็จการแบบสังคมนิยมหรือกลุ่มขวาจัด ที่มุ่งให้ความสำคัญกับรัฐเหนือกว่าความสัมพันธ์ของบุคคล เน้นการควบคุมตามระดับชั้นบังคับบัญชา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของกฎระเบียบวินัยที่เคร่งครัด เน้นเรื่องความรักชาติและชาตินิยมที่รุนแรง (สมศักดิ์ เกี่ยวกิ่งแก้ว, 2525) เกิดเป็นการใช้อำนาจควบคุมประชาชนอย่างเบ็ดเสร็จ ให้ปฏิบัติตามที่ต้องการ โดยเป็นการจำกัดอิสระและเสรีภาพของประชาชนให้เหลือน้อยที่สุด ให้ความสำคัญกับรัฐและผู้มีอำนาจมากกว่า รัฐจึงเป็นสิ่งสำคัญและอยู่เหนือประชาชน ประชาชนมีหน้าที่เพียงทำตามที่รัฐกำหนดเท่านั้น โดยรัฐจะเป็นผู้ควบคุมในมิติต่าง ๆ ทุกมิติของประชาชน เป็นลักษณะของแนวคิดที่ได้รับความนิยมอย่างยิ่งในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 โดยเฉพาะอย่างยิ่งอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) และเบนิโต มุสโสลินี (Benito Mussolini) โดยหลักการของนักคิดฟาสซิสต์นั้นได้รับอิทธิพลมาจากแนวคิดทางวิทยาศาสตร์ของชาลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin) ในทฤษฎีวิวัฒนาการ ที่เชื่อว่าการคัดเลือกโดยธรรมชาติจะเลือกผู้ที่แข็งแกร่งและเหมาะสมที่สุดเท่านั้นที่จะมีชีวิตรอด จากทฤษฎีดังกล่าวถูกนำมาใช้ทางการเมืองโดยมองว่าชนชาติของตนนั้นเหนือกว่าชนชาติอื่น กลายเป็นชนชาติที่เหมาะสมที่จะเป็นผู้ปกครอง (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548)

แนวคิดพื้นฐานของฟาสซิสต์ (สมเกียรติ วันทะนะ, 2544) ประกอบด้วย

(1) *ต่อต้านเสรีนิยม (Anti-liberalism)* คือการไม่เชื่อในความเท่าเทียมกันของปัจเจก รวมถึงต่อต้านลัทธิเศรษฐกิจแบบทุนนิยม เพราะเชื่อว่าเมื่อปล่อยให้เกิดการแข่งขันอย่างเสรี มนุษย์จะแสวงหาแต่ผลประโยชน์ส่วนตนอย่างสูงสุด

(2) *ต่อต้านสังคมนิยม (Anti-socialism)* เพราะฟาสซิสต์มองสังคมแบบแบ่งแยกออกเป็นชนชั้น แต่ไม่ใช่รูปแบบของชนชั้นบน ชนชั้นล่าง แต่ถูกใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างเอกภาพภายในประเทศของตนมากกว่าการมองชนชั้นล่างถูกขูดรีดในรูปแบบสังคมนิยม

(3) *สังคมนิยมอินทรีย์ภาพ (Organisms)* มองว่าสังคมเกิดขึ้นตามธรรมชาติ ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ดังนั้นจึงต้องมีความเป็นเอกภาพเสมือนร่างกายของมนุษย์ที่ระบบต่าง ๆ ทำงานสอดคล้องกันไป

(4) *รัฐนิยม (Statism)* คือการให้ความสำคัญกับรัฐมากกว่าปัจเจกบุคคลหรือชนชั้น สอดคล้องกับแนวคิดสังคมนิยมเป็นอิทธิพลภาพ รัฐจึงกลายเป็นสิ่งที่มีชีวิตชีวาและความรู้สึกนึกคิดและมีความสำคัญสูงสุด

(5) *ชาตินิยม (Nationalism)* คือแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับเชื้อชาติของมนุษย์ สอดคล้องตามหลักชีววิทยาของความแตกต่างทางพันธุกรรม ส่งผลให้ชาตินิยมสำหรับฟาสซิสต์เป็นชาตินิยมแบบเข้มข้นของการขยายดินแดน เช่น กรณีอิตาลีที่เน้นรูปแบบของรัฐนิยมที่ให้ความสำคัญกับการขยายดินแดนของรัฐ หรือกรณีเยอรมนีที่ให้ความสำคัญกับความเป็นเชื้อชาติชาตินิยม เกิดเป็นการต่อต้านชาวยิวในที่สุด ที่มองว่าชาติคือทุกอย่าง หรือชาตินิยมแบบรวมศูนย์

(6) *ผู้นำ (Leaders)* เป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับผู้นำอย่างสูง เพราะเชื่อว่าสังคมนิยมในทุกยุคสมัยต้องประกอบด้วยชนชั้น 2 ชนชั้น คือชนชั้นผู้ปกครองและชนชั้นผู้ถูกปกครอง ทำให้ผู้ปกครองมีหน้าที่ในการขึ้นนำการเปลี่ยนแปลงและการปกครองมนุษย์

(7) *บรรษัทนิยม (Corporatism)* คือแนวคิดที่เกี่ยวข้องทางด้านเศรษฐกิจเพราะมองว่าทั้งทุนนิยมหรือสังคมนิยมเองต่างมีทั้งข้อดีข้อเสีย จึงนำข้อดีมาใช้ โดยมองว่าเศรษฐกิจของชาตินั้นจะต้องเลี้ยงตัวเองได้ นำไปสู่การที่รัฐเข้ามามีบทบาทในกิจการที่สำคัญของรัฐ เพื่อสร้างความเข้มแข็งให้แก่เศรษฐกิจแห่งชาติโดยมีแนวคิดพื้นฐานเป็นการพึ่งพาตนเอง

2) *เผด็จการเบ็ดเสร็จแบบคอมมิวนิสต์ (Totalitarian Communism)*

เผด็จการเบ็ดเสร็จแบบคอมมิวนิสต์ (Totalitarian Communism) เป็นแนวคิดรูปแบบเบ็ดเสร็จ กลุ่มซ้ายจัด ที่ให้ความสำคัญกับรัฐเหนือประชาชน ผ่านชนชั้นกรรมาชีพเป็นผู้นำ หรือก็คือตัวแทนของพรรคคอมมิวนิสต์ที่ทำหน้าที่รวมศูนย์อำนาจไว้ที่ศูนย์กลาง และให้เสรีภาพแก่ประชาชนโดยมีวินัยควบคุมไปด้วย อันเกิดจากปัญหาทางชนชั้นทางสังคมทำให้กรรมาชีพถูกเอารัดเอาเปรียบ พรรคคอมมิวนิสต์จึงเป็นเสมือนผู้พิทักษ์ผลประโยชน์ของกรรมาชีพ เพราะผู้คนยังไม่เข้าใจความต้องการของตนเองอย่างแท้จริง

โดยลักษณะสำคัญของเผด็จการเบ็ดเสร็จแบบคอมมิวนิสต์ คือ การยกให้รัฐเหนือสิ่งอื่นใดในสังคม การมีศูนย์แห่งอำนาจตั้งอยู่แห่งเดียว การหาศัตรูทางการเมือง การปกครองโดยชนชั้นนำ การสร้างความกลัวให้เกิดในสังคม การสร้างความวิตกกังวลและความไม่แน่ใจในหมู่ประชาชน และการใช้สื่อมวลชนเป็นเครื่องมือเปลี่ยนความรู้สึกและอารมณ์ให้เป็นประโยชน์ต่อรัฐ (สุพจน์ บุญวิเศษ, 2549)

3.5 อนาธิปไตย (Anarchism)

แนวคิดอนาธิปไตย (Anarchism) เป็นแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับเสรีภาพของบุคคลสูงสุด เพราะมนุษย์นั้นเป็นคนดี ไม่เห็นแก่ตัว รักสันติและสามารถรักษาตนเองได้หากปล่อยให้มนุษย์หลุดพ้นจากการควบคุมของรัฐ ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีรัฐบาล เพราะรัฐบาล รัฐ กฎหมายหรือ

ระบบการปกครองต่าง ๆ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่ส่งผลต่อเสรีภาพของผู้คนทั้งสิ้น ดังนั้นหากไร้ซึ่งรัฐ มนุษย์ก็จะสามารถพัฒนาตนเองไปสู่ความเจริญได้ (สมศักดิ์ เกียวกิ่งแก้ว, 2525)

แนวคิดอนาธิปไตยปรากฏเด่นชัดตั้งแต่ทศวรรษ 1880 เนื่องจากการเติบโตและ การรวมศูนย์ของรัฐประชาชาติที่ชัดเจนขึ้น การเติบโตของระบบทุนนิยม และการปฏิวัติในหลาย ประเทศแถบยุโรปที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดทางการเมืองของผู้คนในสังคม โดยแนวคิด อนาธิปไตยมีลักษณะสำคัญ (สมเกียรติ วันทะนะ, 2544) ดังนี้

3.5.1 ปัจเจกบุคคลที่มีเสรีภาพอย่างแท้จริง (Truly free individual) คือ การให้ความสำคัญกับเสรีภาพของบุคคลอย่างสูงสุด โดยไม่มีรัฐหรืออำนาจอื่นใดจากรัฐบาลมาควบคุม

3.5.2 ความเสมอภาค (Equality) คือการเชื่อในความเท่าเทียมกันของมนุษย์ที่ หากไม่เชื่อในความเสมอภาคที่เท่าเทียมแล้วนั้น ก็จะไม่สามารถเข้าถึงการเป็นปัจเจกบุคคลที่มี เสรีภาพอย่างแท้จริงได้ ดังนั้นมนุษย์จึงต้องมีทั้งเสรีภาพและความเสมอภาคคู่กัน

3.5.3 ต่อต้านอำนาจรัฐและรัฐบาล (Against the state and the government) คือแนวคิดที่มองว่ารัฐทำหน้าที่ในการบังคับเพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในสังคม ซึ่ง การควบคุมนั้นไม่ได้สนใจว่ามนุษย์จะเห็นด้วยหรือสมัครใจหรือไม่ ดังนั้นจึงต่อต้านอำนาจรัฐและ รัฐบาลที่ทำหน้าที่ในการบังคับให้มนุษย์ขาดเสรีภาพและเสมอภาคอย่างแท้จริง

3.5.4 ต่อต้านการโฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda) และการครอบงำทาง ความคิด (Indoctrination) คือ แนวคิดที่เชื่อว่าศาสนาและระบบการศึกษาทำให้มนุษย์เชื่อง หรือก็ คือการต่อต้านกระบวนการขัดเกลากายทางสังคมของรัฐที่จะเป็นตัวหล่อหลอมให้มนุษย์เกิดมุมมอง ความคิดในรูปแบบเดียวกันกับรัฐ

3.5.5 ต่อต้านระบบทรัพย์สินส่วนบุคคล (Private property) ที่มองว่า ทรัพย์สินส่วนบุคคลคือพื้นฐานของระบบทุนนิยม และระบบทุนนิยมก็เอื้อให้รัฐเข้มแข็งยิ่งขึ้น และ มองว่ามนุษย์ควรครอบครองทรัพย์สินเท่าที่จำเป็นเท่านั้น เพราะการสะสมทรัพย์สินจะส่งผลต่อความ ไม่เสมอภาคของมนุษย์ก่อให้เกิดชนชั้นทางสังคม

3.5.6 การสมาคมโดยสมัครใจ (Voluntary association) เป็นวิธีการให้ บุคคลเกิดการพัฒนาได้อย่างสมบูรณ์ในทุกมิติ ที่ควรเป็นชุมชนขนาดเล็กที่ทำให้ทุกคนสามารถมีส่วนร่วม ร่วมกับสมาคมทางตรงได้

3.5.7 ความสมานฉันท์โดยธรรมชาติของมนุษย์ (Natural human solidarity) คือการมองสภาวะธรรมชาติของมนุษย์ว่าเป็นคนดี มีเหตุผล สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่าง สันติ และรัฐเป็นตัวละครสำคัญที่ทำให้มนุษย์เกิดความชั่วร้ายขึ้นจากการบังคับของรัฐ

สอดคล้องไปกับการศึกษาคำสอนเรื่องเมเจ อาลาตินผจญภัย ที่เป็นการบอกเล่าเรื่องราวผ่านตัวละครที่เป็นเหล่าผู้ปกครองที่มีแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกันไป ก่อให้ผู้อ่านเกิดความคิดแบบเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้อ่านเกิดการคิดหาแนวคิดทางการเมืองที่เหมาะสมกับการปกครอง

4. แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครอง

รูปแบบทางการเมืองการปกครองแบ่งออกเป็นรูปแบบที่หลากหลายตามแนวคิดของแต่ละนักคิด ที่ได้แบ่งรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่เหมาะสมตามความคิดของตนเองก่อให้เกิดรูปแบบที่หลากหลาย (จักษ์ พันธ์ชูเพชร, 2548) แบ่งเป็น

4.1 รูปแบบทางการเมืองการปกครองที่พิจารณาจากจำนวนผู้ปกครองและเป้าหมายของการปกครอง

เป็นการแบ่งรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่พิจารณาจากจำนวนผู้ปกครองและเป้าหมายของการปกครอง โดยรูปแบบที่ได้รับการยอมรับ คือ การแบ่งรูปแบบทางการเมืองการปกครองของอริสโตเติล ในผลงาน The Politics ที่สนใจศึกษาระบบการเมือง ด้วยการพิจารณาจากจำนวนของผู้ปกครอง และพิจารณาจากเป้าหมายของการปกครองจากเกณฑ์ทางจริยธรรมของผู้ปกครองว่าเป็นการปกครองเพื่อชุมชนหรือเพื่อประโยชน์ส่วนตัว เกิดเป็นการแบ่งรูปแบบทางการเมืองการปกครองออกเป็น 2 กลุ่ม 6 ประเภท คือรูปแบบที่ดีกับรูปแบบที่เลว (ทินพันธุ์ นาคะตะ, 2560) ได้แก่

4.1.1 รัฐที่มีการปกครองที่ดี

1) *ราชาธิปไตย (Monarchy)* คือ รัฐที่ยึดหลักคุณธรรมสูงสุด มีกษัตริย์เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดเพียงผู้เดียวและเป็นผู้ที่ทรงคุณธรรม โดยเป็นการปกครองที่มีประสิทธิภาพที่สุด เพราะกษัตริย์มีอำนาจเด็ดขาดและมีคุณธรรม ซึ่งเป็นรูปแบบในอุดมคติที่ยากจะเกิดขึ้น เพราะการที่จะได้มาซึ่งผู้ปกครองที่มีลักษณะเป็นราชาปราชญ์อย่างแท้จริง คือผู้ที่มีทั้งความรู้ ความสามารถและคุณธรรมได้นั้นไม่ใช่เรื่องง่าย อีกทั้งหากเป็นผู้ที่เป็นปราชญ์จริงย่อมปฏิเสธการเป็นผู้ปกครองเพราะจะต้องสูญเสียเวลาจนขาดเวลาในการศึกษาหาความรู้

2) *อภิชนาธิปไตย (Aristocracy)* คือการปกครองโดยคนกลุ่มน้อยที่ยึดหลักคุณธรรมและวัฒนธรรมของกลุ่มชนชั้นสูงเป็นหลัก โดยชนชั้นปกครองคือผู้มีคุณธรรมและวัฒนธรรมสูง จึงกำหนดให้ผู้ปกครองเป็นคณะบุคคลที่มีคุณธรรม โดยชนชั้นปกครองทำหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐ

3) *มัชฌิมวิถีอธิปไตยหรือโพลิตี (Polity)* คือรูปแบบการปกครองที่มีลักษณะผสมผสานและยึดทางสายกลาง ที่จะสร้างประโยชน์สูงสุดแก่สังคมโดยรวมได้ดี เพราะเป็นการปกครองโดยชนชั้นกลางที่มีความรู้ความสามารถ และไม่ได้มุ่งเน้นผลประโยชน์ส่วนตนเหมือนชนชั้นล่าง และไม่ใช้ชนชั้นสูงที่ไม่เข้าใจสภาพความเป็นไปของชนชั้นล่าง ดังนั้นการปกครองโดยชนชั้นกลางที่ผ่านการยินยอมจากสังคม จึงเป็นรูปแบบที่เชื่อว่าการปกครองรูปแบบนี้น่าจะใช้ได้ดีกับสภาพสังคมจริงและธรรมชาติของมนุษย์ที่สุด

4.1.2 รัฐที่มีการปกครองที่เลว

1) *ทรราชธิปไตย (Tyranny)* คือ รูปแบบการปกครองที่กษัตริย์ หรือผู้ปกครองมีอำนาจเด็ดขาดเพียงผู้เดียว โดยผู้ปกครองนั้นเป็นผู้ที่ขาดซึ่งคุณธรรม เป็นการกระทำเพื่อมุ่งแสวงหาประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้อง ใช้อำนาจกดขี่ข่มเหง และหลอกลวงประชาชน ทำให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อน

2) *คณาธิปไตย (Oligarchy)* คือ การปกครองโดยคนกลุ่มน้อย ที่มุ่งหวังทรัพย์สินและผลประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้องเป็นหลัก โดยผู้ปกครองมักมาจากคนที่ร่ำรวย ที่เป็นคนที่มีอำนาจและมั่งคั่งสูงสุด ดังนั้นผู้ปกครองจึงต้องใช้วิธีต่าง ๆ ในการรักษารัฐอำนาจของตนให้มั่นคง เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของกลุ่มไว้ให้มากและยาวนานที่สุด

3) *ประชาธิปไตย (Democracy)* คือ รูปแบบการปกครองที่มุ่งเน้นเสรีภาพตามธรรมชาติ ชนชั้นปกครองมาจากประชาชนที่ยากจน โดยถือหลักว่ามนุษย์มีความเท่าเทียมกัน ทอริสโตเติลมองว่าเป็นรูปแบบที่เลว เพราะคนที่ยากจนจะทำเพียงเพื่อผลประโยชน์ส่วนตน

4.2 รูปแบบทางการเมืองการปกครองที่พิจารณาจากวิธีการได้มาซึ่งผู้ปกครอง

รูปแบบที่พิจารณาจากที่มาของผู้ปกครองที่ทำหน้าที่ในการบริหารรัฐว่าขึ้นมา มีอำนาจในรูปแบบใดเป็นเกณฑ์ในการจัดแบ่ง แบ่งเป็น 2 รูปแบบหลัก คือ

4.2.1 *รูปแบบราชาธิปไตย (Monarchy)* ที่ใช้รูปแบบการขึ้นเป็นผู้ปกครองจากการสืบสันตติวงศ์ โดยกษัตริย์ทำหน้าที่เป็นทั้งประมุขและเป็นหัวหน้ารัฐบาลที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จในการบริหารทั้งอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ

4.2.2 *รูปแบบสาธารณรัฐ (Republic)* ที่ประมุขหรือหัวหน้ารัฐบาลมาจากการเลือกตั้งเข้ามาทำหน้าที่เป็นตัวแทนของประชาชน โดยอาจจะมิหรือไม่มีกษัตริย์ในฐานะประมุขก็ได้ แต่กษัตริย์จะไม่ทำหน้าที่ในการบริหารประเทศ

4.3 รูปแบบทางการเมืองการปกครองที่พิจารณาจากอำนาจในการปกครอง

รูปแบบที่พิจารณาอำนาจที่ใช้ในการปกครองว่าอยู่ในส่วนใด โดยส่วนใหญ่แบ่งเป็น 2 รูปแบบ คือ

4.3.1 รูปแบบรวมอำนาจ (Centralization) หรือรูปแบบการปกครองแบบรัฐเดี่ยว คือ มีรัฐบาลเดียวทำหน้าที่ในการบริหารประเทศด้วยการใช้อำนาจอธิปไตยผ่านรัฐบาลกลาง

4.3.2 รูปแบบกระจายอำนาจ (Decentralization) หรือรูปแบบการปกครองแบบรัฐรวม ที่มีการแบ่งอำนาจอธิปไตยออกเป็น 2 ระดับ ส่งผลให้เกิดรัฐบาลชั้น ที่รัฐบาลกลางทำหน้าที่เน้นไปที่ความมั่นคงและผลประโยชน์รวมของรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่นทำหน้าที่แก้ไขในระดับท้องถิ่น นอกจากนี้ยังแบ่งออกเป็นสมพันธรัฐ และสหพันธรัฐด้วย

4.4 รูปแบบทางการเมืองการปกครองที่พิจารณาจากอุดมการณ์ทางการเมือง

รูปแบบที่พิจารณาจากลักษณะของอุดมการณ์ทางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับการเมืองการปกครองหรือวิถีชีวิตทางการเมืองของรัฐนั้น เพราะอุดมการณ์ทางการเมืองเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างให้แต่ละรัฐเกิดรูปแบบการปกครองที่แตกต่างกัน เช่น ประชาธิปไตย คอมมิวนิสต์ และเผด็จการ เป็นต้น

4.5 รูปแบบทางการเมืองการปกครองในการ์ตูนเมจ อลาตินผจญภัย

การศึกษาแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองในการ์ตูนเรื่องเมจ อลาตินผจญภัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้พิจารณาแบ่งรูปแบบทางการเมืองการปกครองตามรูปแบบที่พิจารณาจากจำนวนผู้ปกครองและเป้าหมายของการปกครองของอริสโตเติล แต่ทั้งนี้ในการ์ตูนเรื่องเมจ อลาตินผจญภัยไม่ได้ปรากฏรูปแบบทางการเมืองการปกครองครบทุกรูปแบบตามแนวคิดของอริสโตเติล จากการศึกษาปรากฏรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่สำคัญ ดังนี้

4.5.1 ราชาธิปไตย (monarchy)

ราชาธิปไตย (monarchy) เป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปกครองโดยผู้ที่มีความรู้ความสามารถ สอดคล้องกับแนวคิดของอริสโตเติลที่ว่าปกครองในรูปแบบราชาปราชญ์ ที่ราชาจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถและคุณธรรม ที่เป็นการปกครองโดยคนคนเดียว และเป็นรูปแบบที่ดี

คำว่า“ราชาธิปไตย” (Monarchy) เป็นคำที่อธิบายรูปแบบการปกครองที่มีกษัตริย์เป็นประมุขสูงสุด มาจากภาษากรีกว่า Monarchia หมายถึง “การปกครองโดยคน ๆ เดียว” ที่กษัตริย์เป็น “องค์อธิปัตย์” มีอำนาจสูงสุด และตามปกติแล้วจะขึ้นครองราชย์ด้วยการสืบสันตติวงศ์ หรือการสืบสายโลหิต ที่ผู้ปกครองหรือกษัตริย์นั้น มักทำหน้าที่เป็นทั้งประมุขของรัฐ และหัวหน้าของรัฐบาลในการบริหารประเทศ ระบอบราชาธิปไตยจึงเป็นการปกครองที่ให้อำนาจเบ็ดเสร็จสมบูรณ์กับกษัตริย์ทั้งอำนาจบริหาร นิติบัญญัติและตุลาการ กล่าวได้ว่าการปกครองในรูปแบบราชาธิปไตยนั้น กษัตริย์เป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในทุกด้าน สิ่งสำคัญคือผู้ที่จะมาเป็นกษัตริย์จึงต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถอย่างแท้จริง มิเช่นนั้นจะนำไปสู่รูปแบบทางการเมืองการปกครองในรูปแบบทรราชธิปไตยได้ (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548)

อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา ระบอบกษัตริย์หรือราชาธิปไตยก็เปลี่ยนแปลงไป เมื่ออำนาจและบทบาทที่เคยมีอยู่อย่างเบ็ดเสร็จของกษัตริย์ลดน้อยลง เมื่อหลายประเทศเกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบทางการเมืองการปกครองเป็นประชาธิปไตย เช่น อังกฤษ ไทย มาเลเซีย ในขณะที่บางประเทศยังคงปกครองในระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เช่น บรูไน ซาอุดีอาระเบีย คูเวต เป็นต้น (Rung K Thana, 2526)

ดังนั้นการจะต้องมีผู้ปกครองที่ดีได้นั้นผู้ปกครองจึงควรจะต้องประกอบด้วย

1) *ปัญญา (Wisdom)* คือบุคคลที่มีคุณธรรมจะต้องดำเนินกิจกรรมด้วยเหตุผลเสมอ ดังนั้นปัญญาจึงเป็นคุณธรรมที่รวมเอาคุณธรรมอื่น ๆ ไว้ทั้งหมดและเป็นรากฐานของคุณธรรมทั้งหมด ถ้าหากผู้ปกครองขาดซึ่งปัญญาก็ไม่อาจทำให้คุณธรรมที่เหลือเพียงธรรมได้ ปัญญาจึงหมายถึงการกระทำที่เหมาะสมกับสถานการณ์ตามเวลาและสถานที่

2) *ความกล้าหาญ (Courage)* เป็นคุณธรรมที่จะช่วยป้องกันชีวิตเรา ที่รวมถึงความอดทนด้วยที่จะช่วยให้ผู้ปกครองสามารถบรรลุจุดหมายได้โดยไม่มีอุปสรรค

3) *ความรู้จักประมาณ (Temperance)* คือการรู้จักควบคุมตัวเองโดยอาศัยเหตุผลให้อยู่บนความพอดี

4) *ความยุติธรรม (Justice)* เป็นคุณธรรมทางสังคมที่รวมเอาคุณธรรมทางสังคมทั้งหลายเอาไว้ ซึ่งบุคคลที่มีความยุติธรรมก็ควรจะต้องเป็นผู้ที่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อบุคคลอื่นด้วย

ราชาธิปไตยจึงมีหลักสำคัญก็คือ อำนาจสูงสุดหรืออำนาจอธิปไตยขึ้นอยู่กับบุคคลนั้นเพียงคนเดียว ที่มีสิทธิ์ขาดในการวางระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้ตามลำพัง หรือจะมอบหมายให้ผู้อื่นทำหน้าที่แทนด้วยก็ตาม แต่อำนาจเด็ดขาดตัดสินใจขึ้นอยู่กับผู้ปกครองเพียงคนเดียวเท่านั้น และต้องเป็นการปกครองที่เป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของประเทศด้วย ซึ่งในอดีตเป็นการปกครองโดยกษัตริย์ตามระบบเทวสิทธิ์ (Divine Right) (วิศิษฐ์ ทวีเศรษฐและคณะ, 2552)

ระบบเทวสิทธิ์ (Divine Right) คือแนวคิดที่เชื่อว่ารัฐเกิดขึ้นจากพระเจ้า เพราะพระเจ้าเป็นผู้ที่สร้างโลก สร้างจักรวาลและทุกสรรพสิ่งขึ้นมาไว้อย่างมีเหตุผลและมีระเบียบนำไปสู่ความเชื่อที่ว่าผู้ปกครองเป็นผู้ที่สืบเชื้อสายมาจากพระเจ้า ที่แตกต่างกันไปตามตำนาน สังคม และวัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ เช่นในประเทศจีนโบราณ กับแนวคิดอาณัติสวรรค์ (Mandate of heaven) ที่มีกษัตริย์เป็นโอรสสวรรค์ ประเทศญี่ปุ่นกับพระเจ้าจักรพรรดิคือโอรสของสุริยะ (Sun-God) ในอินเดียที่เชื่อว่ากษัตริย์คืออวตารของพระนารายณ์ (เอกวิทย์ มณีธ, 2552) หรือในทางตะวันตกตามความเชื่อของศาสนาคริสต์ที่ว่าพระเจ้าเป็นผู้ก่อสร้างรัฐขึ้นก็เพื่อลงโทษแก่ผู้ที่กระทำ

บาท กษัตริย์ทุกพระองค์ล้วนสืบเชื้อสายมาจากอดัม มนุษย์เพศชายคนแรกที่พระเจ้าสร้างขึ้น (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548)

จากแนวคิดดังกล่าวทำให้ผู้คนเชื่อว่ารัฐเกิดขึ้นจากเจตนาของพระเจ้า มนุษย์เป็นเพียงองค์ประกอบ และพระเจ้าได้มอบอาณัติสวรรค์ให้กับผู้ปกครอง ผู้ปกครองในราชาธิปไตยจึงอยู่ในฐานะของตัวแทนของพระเจ้า การละเมิดอำนาจผู้ปกครองจึงต้องได้รับโทษ มีความผิดเป็นบาป ประชาชนจึงต้องเชื่อฟังรัฐหรือผู้ปกครองอย่างเคร่งครัด (เอกวิทย์ มณีธร, 2552)

ดังนั้นรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบราชาธิปไตย จึงมีวิธีการกำหนดบุคคลขึ้นเป็นผู้ปกครองโดยใช้หลักการสืบสันตติวงศ์หรือสายโลหิต ที่กษัตริย์จะทำหน้าที่ทั้งเป็นประมุขของรัฐและหัวหน้าของรัฐบาล หรือก็คือการที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จทั้งอำนาจนิติบัญญัติ บริหารและตุลาการ หรือที่เรียกว่า สมบูรณ์ญาสิทธิราชย์ (Absolute Monarchy) นอกจากนี้จากปัจจุบันเมื่อแนวคิดแบบราชาธิปไตยที่ลดลงทำให้หลายรัฐแม้จะยังคงมีกษัตริย์อยู่แต่ก็อยู่ในฐานะของประมุขของรัฐเท่านั้น โดยที่ไม่มีอำนาจในการบริหารประเทศและอยู่ในขอบเขตของรัฐธรรมนูญ กษัตริย์จึงดำรงตำแหน่งเฉพาะทางพิธีการ (Ceremonial) อันเป็นตำแหน่งในเชิงสัญลักษณ์ หรือที่เรียกว่าราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ (Constitutional Monarchy) (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548)

แต่ทั้งนี้หากผู้ปกครองหรือราชาไม่อาจปกครองประชาชนได้อย่างเหมาะสมก็อาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงไปสู่รูปแบบทรราชธิปไตยได้ เมื่อ ทรราชเมื่อเกิดความเคยชินในอำนาจ และเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากขึ้น ตามคำของ ลอร์ด แอคตัน (Lord Acton) ชาวอังกฤษที่กล่าวว่า ที่ใดมีอำนาจ ที่นั่นมีความฉ้อฉล ที่ใดมีอำนาจเหลือล้น กลฉ้อฉลย่อมมีมากที่สุด ประมาด ผู้ปกครองเหล่านี้จะปกครองแบบเผด็จการ ใช้อำนาจเด็ดขาด รุนแรง เพื่อให้ประชาชนเกรงกลัว ไม่กล้าต่อสู้เพื่อถอดถอนตนเองได้ (วิศิษฐ์ ทวีเศรษฐและคณะ, 2552)

4.5.2 ทรราชธิปไตย (tyranny)

ทรราชธิปไตย (tyranny) เป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปกครองโดยคนคนเดียว แต่เป็นการปกครองที่เลวตามแนวคิดของอริสโตเติล

คำว่าทรราชย์ ทรราชธิปไตย หรือทฤษฎาธิปไตย ที่มีการเรียกที่แตกต่างกันไปในภาษาไทย ที่ต่างหมายถึงคำที่ว่า tyranny ที่เป็นคำที่มาจากภาษากรีกว่า “Tyrannos” ที่หยิบยืมมาจากภาษาของชาวลิเดียโบราณ (Lidian) ที่สื่อถึงบรรดาผู้ปกครองที่ขึ้นสู่อำนาจการปกครองโดยไม่ได้มาจากการสืบทอดทางสายโลหิตเดิมหรือได้รับอาณัติมาจากทวยเทพตามความเชื่อแบบเดิม ซึ่งการขึ้นสู่อำนาจในรูปแบบดังกล่าวได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งในสมัยกรีกโบราณตั้งแต่ศตวรรษที่ 7 – 6 (หัสันย์ สุขเจริญ, 2562)

ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ระบุว่า ทรราช หมายถึง ผู้ปกครองบ้านเมืองที่ใช้อำนาจตามอำเภอใจ ทำความเดือดร้อนทารุณให้แก่ผู้อยู่ใต้การ

ปกครองของตน (tyrant), เรียกอีกทีเช่นนั้น ว่า ทิราซซี หรือ ระบบทิราซซี (tyranny) (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานออนไลน์, ม.ป.ป.)

รูปแบบทิราซซีในสมัยโบราณยังไม่ได้มีนิยามในทางบวกหรือลบที่ชัดเจน เนื่องจากในสมัยกรีกโบราณการเกิดขึ้นของผู้ปกครองทิราซซีนั้นเกิดขึ้นจากบริบททางสังคมที่กำลังเกิดความวุ่นวาย ผู้ปกครองทิราซซีจึงเป็นบุคคลที่ล้มล้างรัฐบาลที่ถูกต้องชอบธรรมของนครรัฐแล้วสถาปนาตนเป็นผู้ปกครองแบบเผด็จการแทน โดยได้รับการสนับสนุนจากประชาชนที่ไม่ได้รับความยุติธรรมจากผู้ปกครองเดิมที่มักเป็นชนชั้นสูงและอภิสิทธิ์ชน โดยหวังว่าผู้ปกครองคนใหม่จะเข้ามาช่วยแก้ไขปัญหาค่าได้ (Rung K Thana, 2526) ทิราซซีในอดีตจึงไม่ใช่ลักษณะที่เลวร้ายอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด

ทั้งนี้ในมุมมองอริสโตเติลมองว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบทิราซซีมีลักษณะปกครองโดยคนคนเดียวเช่นเดียวกับรูปแบบราชาธิปไตย แต่ผู้ปกครองในรูปแบบทิราซซีจะเป็นผู้ที่ขาดซึ่งคุณธรรม มุ่งแต่แสวงหาผลประโยชน์เพื่อตนเองและพวกพ้องเท่านั้น โดยไม่สนใจประโยชน์สุขของประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อน เพราะขาดการให้ความสำคัญใส่ใจจากผู้ปกครอง (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548) ดังนั้นรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบทิราซซีจึงเป็นรูปแบบที่อริสโตเติลว่าเป็นรูปแบบที่เลวร้ายที่สุด

เช่นเดียวกับกับในมุมมองของเพลโตที่เห็นว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบทิราซซีเป็นรูปแบบที่เลวร้ายที่สุด ที่เป็นการปกครองแบบเผด็จการที่เขามองว่าผู้ปกครองแบบทิราซซีจะเกิดขึ้นจากความไม่สงบสุขของการปกครองแบบประชาธิปไตยที่ก่อให้เกิดความวุ่นวายขึ้น เพื่อให้ความวุ่นวายยุติลงก็จะเกิดผู้นำที่เหมือนวีรบุรุษของประชาชน และต่างสัญญาว่าจะให้ทุกคนมีเสรีภาพ แต่ในไม่ช้าเขาก็จะมัวเมาในอำนาจจนเป็นเหตุนำไปสู่ ระบบเผด็จการในที่สุด (ประภาส แก้วเกตุพงษ์, 2564)

ทิราซซีเริ่มถูกมองทางด้านลบมากขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสตกาล ช่วงสงครามระหว่างกรีกและเปอร์เซีย โดยชาวกรีกได้มองการปกครองโดยกษัตริย์ของเปอร์เซียว่าเป็นตัวแทนของทิราซซีที่เลวร้าย นำไปสู่การมีมุมมองที่ต่อต้านและประณามการปกครองรูปแบบทิราซซี (หัตถ์ สุธะเจริญ, 2562)

จากมุมมองดังกล่าวได้ถูกส่งต่อมายังช่วงยุคกลางโดยเฉพาะในมุมมองของแมคเคียเวลลี (Niccolo Machiavelli) ผ่านผลงานชื่อดังอย่าง เจ้า (The Prince) ที่สอนเกี่ยวกับการปกครองโดยเจ้า ตั้งแต่วิธีการก่อตั้งรัฐ การธำรงรักษาอำนาจและแผ่อำนาจของรัฐ อันมาจากประสบการณ์ในช่วงชีวิตของเขา ดังนั้น เจ้าหรือผู้ปกครองจึงไม่จำเป็นจะต้องเป็นคนดีเสมอไปขึ้นอยู่กับความจำเป็น โดยจะต้องรู้จักปฏิบัติตนเยี่ยงสัตว์และมนุษย์ คือ การรู้จักใช้ทั้งกฎหมายและใช้ทั้งกำลัง โดยสัตว์เองนั้นก็จะต้องมี 2 ลักษณะด้วยกันคือมีความเป็นสิงโตที่น่าเกรงขาม และมีความเป็น

สุนัขจิ้งจอกที่เจ้าเล่ห์หันคนจากกับดัก เพราะหากขาดลักษณะใดลักษณะหนึ่งไปก็อาจจะทำให้เจ้าถูก โคนล้มลงได้ (บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556) ดังนั้น ผู้ปกครองจึงไม่จำเป็นต้องรักษาสัญญาถ้าการรักษาสัญญานั้นจะทำให้เกิดโทษภัยหรืออันตรายต่อ ผู้ปกครอง ดังที่เขากล่าวไว้ว่า “เจ้าผู้ปกครองที่สุขุมรอบคอบจึงไม่สามารถหรือเขาไม่ควรจะรักษา ข้อตกลง เมื่อการปฏิบัติดังกล่าวกลับเป็นภัยต่อเขา และเมื่อบรรดาสาเหตุที่ทำให้เขาต้องให้คำมั่น สัญญานั้นหมดไปแล้ว และถ้ามนุษย์ทั้งปวงเป็นคนดี คำสอนนี้ก็คงจะไม่ดี แต่เพราะว่าพวกมนุษย์ชั่วร้ายและจะไม่ซื่อสัตย์ต่อท่าน ท่านก็ไม่ต้องซื่อสัตย์ต่อเขาเช่นกัน” รวมทั้งไม่จำเป็นต้องมีคุณธรรม แต่ การมีภาพลักษณ์ว่าเป็นผู้ทรงคุณธรรมนั้นสำคัญ ดังนั้นเจ้าจึงต้องมีความหน้าไหว้หลังหลอกด้วย (วินัย ผลเจริญ, ม.ป.ป.)

จึงกล่าวได้ว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบทราชาธิปไตยเป็น รูปแบบที่เกิดจากความเสื่อมถอยของรูปแบบทางการเมืองการปกครองต่าง ๆ ที่ต่างใช้อำนาจที่มีอย่าง เกินขอบเขตนำไปสู่การเรียกร้องการเปลี่ยนแปลง แต่จากการเรียกร้องกลับได้ผู้ปกครองที่เป็นทราชา แทนที่ตอนแรกก็เป็นการกระทำเพื่อประชาชนแต่สุดท้ายก็เพื่อมุ่งรักษาอำนาจของตนเองไว้มากกว่า ดังนั้นผู้ปกครองทราชาจึงต้องทำทุกวิถีทางก็เพื่อรักษาอำนาจเหล่านั้นไว้โดยไม่ได้คำนึงถึงความ ถูกต้องอีกต่อไป

ทราชาธิปไตยจึงเป็นการใช้อำนาจที่ “เกินเลยสิทธิ” ซึ่งไม่มีใครมีสิทธิทำ ได้ และนี่คือการใช้ประโยชน์ของอำนาจที่ใครก็ตามมี ไม่ใช่เพื่อคุณประโยชน์ของผู้อื่นที่อยู่ได้มัน แต่ เพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวที่แยกออกไปของเธอ เมื่อผู้ปกครองไม่ว่าจะใช้ชื่ออะไรไม่ได้ออก กฎหมาย แต่เอาเจตนาารมณ์ของเขาเป็นกฎและบัญชา และการกระทำของเขาไม่ได้เป็นไปเพื่อการ ปกป้องรักษาทรัพย์สินสมบัติของประชาชน แต่เพื่อสนองตอบความทะเยอทะยานของตนเอง เพื่อการแก้ แค้น ความละโมภ หรือความหลงใหลอันผิดปกติอื่นใด (John Locke. Second treatise of government (1689). SS 199 อ้างถึงใน สมบัติ จันทรวงศ์ (2566))

4.5.3 อภิชนาธิปไตย (Aristocracy)

อภิชนาธิปไตย (Aristocracy) เป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ ปกครองโดยคนกลุ่มน้อย และเป็นการทำเพื่อคนส่วนใหญ่ จึงเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ ดีตามแนวคิดของอริสโตเติล

Aristocracy มาจากภาษากรีกโบราณ 2 คำ คือ Aritos หมายถึง ดีที่สุด และ Kratein แปลว่า ปกครอง เมื่อรวมกันหมายถึง รูปแบบการปกครองโดยคนที่ดีที่สุด หรือมี ความสามารถพิเศษที่สุด

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ให้ความหมายคำว่า อภิชนาธิปไตย แปลว่าระบอบการปกครองแบบหนึ่งที่มีอภิชนเป็นใหญ่ (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานออนไลน์, ม.ป.ป.)

โดยอภิชนาธิปไตยเกิดขึ้นในสมัยกรีกโบราณ ณ นครรัฐเอเธนส์ที่ใช้อธิบายถึงทหารที่นำกองทัพชนะในการรบอย่างกล้าหาญซึ่งเกิดจากการนำโดยคนที่ดีที่สุดในขณะนี้ในยุคกรีกโบราณความกล้าหาญถือเป็นคุณธรรมอันสูงส่ง แต่เมื่อสังคมเกิดพัฒนาเปลี่ยนแปลงทำให้รูปแบบการรบและความหมายต่อคำนี้ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามพลวัตของสังคม ทำให้คำว่าอภิชนหมายถึงบุคคลที่ดีที่สุดในสังคมเพราะเป็นคนกล้าหาญจากการรบอีกต่อไปแล้ว แต่เป็น สถานภาพที่ติดตัวมาจากการเกิดในตระกูลชั้นสูงหรือตระกูลขุนนาง ซึ่งมีชีวิตที่หรูหราและมีอิทธิพลในสังคม (Rung K Thana, 2526)

ดังนั้นอภิชนาธิปไตยในมุมมองของอริสโตเติล จึงหมายถึง รูปแบบการปกครองที่มี คณะผู้ปกครองจำนวนที่มาจากคนที่ดีที่สุดในสังคม หรือมีความสามารถพิเศษที่สุดในสังคม เป็นการปกครองด้วยหลักคุณธรรม จริยธรรม ความสามารถอันสูงส่งของคณะผู้ปกครอง เพื่อประโยชน์ของประชาชน (Rung K Thana, 2526)

สอดคล้องไปกับที่ วิศิษฐ์ ทวีเสรษฐและคณะ (2552) กล่าวว่า อภิชนาธิปไตยเป็นรูปแบบการปกครองโดยคณะบุคคลที่เป็นคนกลุ่มน้อยเป็นผู้วางกฎเกณฑ์ นโยบายในการบริหารประเทศ โดยใช้กับคนกลุ่มใหญ่หรือประชาชนทั้งประเทศ ที่มีจุดมุ่งหมายในการปกครองให้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของมหาชนส่วนใหญ่ หรือในบางตำราหมายถึงการปกครองโดยคณะบุคคลที่มีคุณสมบัติพิเศษเหนือกว่าคนส่วนใหญ่ เช่นกลุ่มขุนนาง กลุ่มปัญญาชนที่มีความรู้ พวกเชื้อสายราชวงศ์ หรือกลุ่มชนที่ได้รับการยอมรับนับถือจากประชาชน

เช่นเดียวกันกับ เพลโต ที่กล่าวถึงในหนังสืออูโตมรัฐ (The Republic) ว่า รูปแบบการปกครองที่ดีก็คือ ระบอบอภิชนาธิปไตย (Aristocracy) มีลักษณะสำคัญคืออำนาจการเมืองการปกครองอยู่ในชนชั้นสูงเพียงชนชั้นเดียว ที่คัดเลือกขึ้นมาจากการศึกษาไม่ใช่การคัดเลือกจากตระกูลที่ร่ำรวย โดยจะมีการผลัดเปลี่ยนวาระกันขึ้นทำหน้าที่เป็นราชาปราชญ์ (Philosophers-Kings) หรือกษัตริย์ที่มีอำนาจเด็ดขาดในการสั่งการ ซึ่งจากการแบ่งรูปแบบทางการเมืองการปกครองของเพลโตเองนั้น ก็ถือว่ารบอบอภิชนาธิปไตยก็เป็นรูปแบบที่ดีที่สุด เพราะ อำนาจทางการเมืองอยู่ในชนชั้นของราชาปราชญ์ เพราะราชาปราชญ์เป็นผู้ที่ผ่านการทดสอบมาอย่างดี ทำให้เป็นผู้ที่มีคุณธรรม เมตตาแก่ประชาชนผู้ได้ปกครอง ที่เขาเปรียบราชาปราชญ์ก็เหมือนนักโทษที่หลุดออกจากเครื่องจองจำ ส่วนคนอื่น ๆ ก็เหมือนนักโทษที่ถูกขังอยู่ในถ้ำที่มองเห็นสิ่งต่าง ๆ เพียงเงาสะท้อนของวัตถุจากแสงคบเพลิง ดังนั้นราชาปราชญ์หรือนักโทษที่หลุดจากเครื่องจองจำก็จะได้ออกไปพบเจอสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง ตลอดจนมีความเข้าใจแม่แบบหรือต้นกำเนิดของสิ่งต่าง ๆ ที่เปรียบได้กับ

ความจริงและความดีทั้งหลาย ดังนั้นเมื่อราชาปราชญ์ได้รู้ความจริงแล้วก็ต้องกลับไปสู่ถ้าเพื่อชี้ความจริงนั้นกับนักโทษหรือพลเมืองอื่น ๆ ที่อยู่ในถ้ำ และรูปแบบที่เร็วที่สุดของเพลโตก็คือรูปแบบทรราชธิปไตย (ประภาส แก้วเกตุพงษ์, 2564)

ที่สอดคล้องไปกับสภาพทางเศรษฐกิจ สังคมในขณะนั้นเมื่อผู้คนทั่วไปยังคงทำมาหากินเพื่อเลี้ยงชีพเลี้ยงปากท้อง จึงจำเป็นต้องทำงานต่าง ๆ ทำให้คนธรรมดาส่วนใหญ่ยังต้องพึ่งพาการอยู่กับโลกของความปรารถนา มีความต้องการเพียงแค่สิ่งของวัตถุ โลกของผู้คนเหล่านี้เป็นเพียงแค่สิ่งที่ปรากฏ และใช้ชีวิตอยู่ไปมาท่ามกลางความหลากหลายของวัตถุ แตกต่างไปจากอภิชนหรือชนชั้นปกครอง ที่มีฐานะความเป็นอยู่ทางสังคม สามารถดำรงตนอยู่ในฐานะที่ไม่ต้องใช้ชีวิตและเวลารุ่นวายไปกับการหาเลี้ยงชีพ ทำให้พวกเขามีเวลาที่จะทุ่มเทความสามารถต่าง ๆ ไปให้ในเรื่องของการปกครอง (พิศาล มุกตาร์ศมี, 2548)

ดังนั้นรูปแบบอภิชนาธิปไตยจึงเป็นการปกครองที่ยึดคุณธรรมและวัฒนธรรมของชนชั้นสูงเป็นหลัก มองว่าชนชั้นปกครองคือผู้มีความดีและวัฒนธรรมสูง จึงกำหนดให้ผู้ปกครองเป็นคณะบุคคลที่มีความดี คุณธรรม โดยที่ชนชั้นปกครองทำหน้าที่ตรวจสอบการใช้อำนาจของรัฐ ที่สุดท้ายหากอภิชนที่จะเข้ามาทำหน้าที่ปกครองขาดซึ่งความรู้ คุณธรรมเช่นในปัจจุบันก็อาจจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงกลายเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบคณาธิปไตยก็เป็นได้

4.5.4 ประชาธิปไตย (Democracy)

ประชาธิปไตย (Democracy) เป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่อริสโตเติลจัดหมวดหมู่ว่าเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปกครองโดยคนหมู่มากและเป็นรูปแบบที่เร็ว เพราะประชาชนจะมุ่งเน้นทำเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่า แต่กลับเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ได้รับความนิยมในปัจจุบันที่อาจมีรูปแบบและพัฒนาที่แตกต่างกันออกไป

โดยรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตยนั้น ปรากฏมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณที่แบ่งการปกครองออกเป็นนครรัฐ ที่ต่างมีรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่แตกต่างกันออกไป โดยมีนครรัฐเอเธนส์ (Athens) ใช้รูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยทางตรง (Direct Democracy) และมีพัฒนาการเรื่อยมาจนกลายเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยทางอ้อม หรือประชาธิปไตยแบบมีผู้แทน (Indirect Democracy or Representative Democracy) ที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน (จักษ์ พันธุ์เพชร, 2548)

1) ความหมายของประชาธิปไตย

จากการที่เป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ได้รับความนิยมในปัจจุบันทำให้มีการศึกษา และมีนักวิชาการ บุคคลสำคัญให้ความหมายนิยามจำนวนมาก เช่น

คำว่า Democracy มาจากรากศัพท์ในภาษากรีก คือ Demos แปลว่า ประชาชน และ Kratos แปลว่า อำนาจ เมื่อนำมารวมกันจึงหมายถึง “อำนาจของประชาชน” หรือ “ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจ” ดังนั้นหลักการปกครองขั้นพื้นฐานของระบอบประชาธิปไตยจึงอยู่ที่ การยอมรับนับถือความสำคัญและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของบุคคล ความเสมอภาคและเสรีภาพ ในการดำเนินชีวิต (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2546)

ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554 ระบุว่า ประชาธิปไตย หมายถึง ระบอบการปกครองที่ถือมติปวงชนเป็นใหญ่, การถือเสียงข้างมากเป็นใหญ่ (พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานออนไลน์, ม.ป.ป.)

สมศักดิ์ เกี่ยวกิ่งแก้ว (2525) ให้ความหมายของประชาธิปไตยออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ 1. ความหมายอย่างแคบ ที่ถือว่าประชาธิปไตยเป็นรูปแบบการปกครองรูปแบบหนึ่งเท่านั้น แต่มีลักษณะพิเศษคือประชาชนมีสิทธิมีอำนาจและมีโอกาสที่จะเข้าควบคุมกิจการทางการเมืองของประเทศ และ 2. ความหมายอย่างกว้าง ที่หมายถึงปรัชญาของสังคมมนุษย์หรือวิถีที่ยึดถืออุดมคติและหลักบางประการที่กำหนดแบบแผนแห่งพฤติกรรมระหว่างมนุษย์ในสังคม ในกิจการทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

อับราฮัม ลินคอล์น (Abraham Lincoln) อ้างถึงในสมศักดิ์ เกี่ยวกิ่งแก้ว (2525) ได้ให้ทรรศนะว่า การปกครองในระบอบประชาธิปไตยก็คือ การปกครองของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชน

จรรยา สุภาพ อ้างถึงใน เอกวิทย์ มณีธร (2552) ได้นิยาม ประชาธิปไตย หมายถึงการปกครองที่ให้ประชาชนปกครองตนเอง หรือก็คือการปกครองโดยประชาชนที่อาจเป็นรูปแบบทางอ้อมก็ได้ ซึ่งมีหลักการพื้นฐานคือทุกคนมีคุณค่าและมีความเท่าเทียม เพราะมนุษย์เป็นผู้มีเหตุผลและสามารถมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองได้เป็นอย่างดี และถือว่าบุคคลพึงมีเสรีภาพและได้รับหลักประกันในการที่จะใช้เสรีภาพนั้น ๆ

ออสติน แรนนี่ (Austin Ranney) อ้างถึงใน อานนท์ อาภาภิรม (2524) ได้กล่าวว่าประชาธิปไตยเป็นรูปแบบการปกครอง ซึ่งเป็นไปตามหลักการของการให้อำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน ความเสมอภาคทางการเมือง การปรึกษากับประชาชนและการปกครองโดยกฎเสียงข้างมาก

จากความแพร่หลายและถูกนำไปใช้ที่มีความแตกต่างกันของคำว่า ประชาธิปไตย ซึ่งบางครั้งก็ถูกนำไปใช้ในลักษณะที่แตกต่างกันทั้งในแง่รากฐานความคิดและการปฏิบัติ เช่นการนำคำว่าประชาธิปไตยไปใช้ในประเทศที่ปกครองด้วยสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ที่เรียกการปกครองประเทศตนเองว่า ระบอบประชาธิปไตยของประชาชน (Peoples Democracy) ที่เป็นการเน้นรูปแบบการปกครองที่มีรัฐบาลเพื่อประชาชนแต่มีใช้รัฐบาลโดยประชาชน นำไปสู่การนำคำว่า

ประชาธิปไตยไปใช้ในแนวทางที่แตกต่างจึงทำให้มีการนำส่วนขยายที่อธิบายถึงรูปแบบที่เป็นลักษณะของการปกครองเพิ่มเข้าไปกับคำว่าประชาธิปไตยเช่น เสรีประชาธิปไตย (Liberal Democracy) (จักษ์ พันธ์ชูเพชร, 2548) แต่ทั้งนี้ประชาธิปไตยก็ต้องมีแนวคิดพื้นฐานสำคัญ ประกอบด้วย

(1) *หลักปัจเจกชนนิยม (Individualism)* เป็นการยอมรับในสิทธิและเสรีภาพของมนุษย์ และเปิดโอกาสให้ประชาชนมีสิทธิและเสรีภาพ โดยรัฐจะต้องเข้ามาแทรกแซงให้น้อยที่สุด

(2) *เสรีภาพ (Liberty)* ที่ให้ประชาชนมีเสรีภาพในด้านต่าง ๆ เช่น เสรีภาพในการพูด เสรีภาพในการนับถือศาสนา เสรีภาพในการชุมนุมอย่างสันติ แต่ทั้งนี้ก็ต้องไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม

(3) *ความเสมอภาค (Equality)* คือความเท่าเทียมกันในฐานะมนุษย์ที่ย่อมมีสิทธิและโอกาสที่เท่ากัน โดยมีความเสมอภาคที่เป็นหลักพื้นฐานคือ ความเสมอภาคในความเป็นมนุษย์ ความเสมอภาคทางกฎหมาย ความเสมอภาคในโอกาส เป็นต้น

(4) *ภราดรภาพ (Fraternity)* คือการอยู่อย่างเป็นมิตร มีความสัมพันธ์เสมือนพี่น้อง ไม่มีการเหยียดหรือความขัดแย้งต่อกัน

2) หลักการของประชาธิปไตย

สุพจน์ บุญวิเศษ (2549) ได้ให้หลักการสำคัญของประชาธิปไตยไว้ดังนี้

(1) *หลักที่ถือว่าประชาชนเป็นแหล่งที่กำเนิดและเป็นเจ้าของอำนาจสูงสุดในการปกครอง* ประชาชนเป็นผู้มีอำนาจในการปกครองตนเอง หรือก็คืออำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน

(2) *หลักการในการมีส่วนร่วมของประชาชน* เป็นการปกครองโดยประชาชน ที่ประชาชนสามารถใช้อำนาจผ่านวิธีการต่าง ๆ เช่น การเลือกตั้ง การรวมกลุ่มผลประโยชน์ การแสดงความคิดเห็น เป็นต้น

(3) *หลักการปกครองเพื่อประโยชน์ของประชาชน* ที่การกระทำทุกอย่างในทางการเมืองการปกครองของรัฐก็เพื่อประโยชน์ต่อประชาชนทั่วไป

(4) *การใช้หลักเหตุผล* คือการเชื่อในเหตุผลของมนุษย์ที่มนุษย์ ดังนั้นบุคคลจึงใช้เหตุในการแสดงออกทางการเมืองต่าง ๆ ที่เชื่อกันว่าถ้าใช้เหตุผลอย่างเต็มที่ก็จะช่วยให้เกิดความสงบเรียบร้อย ความเจริญก้าวหน้า และความมีเสรีภาพ

(5) *หลักความยินยอม* คือการไม่บีบบังคับที่ให้อิสระประชาชนในการตัดสินใจ โดยผ่านตัวแทนหรือก็คือรัฐบาล รัฐสภา

(6) หลักการปกครองโดยเสียงข้างมากโดยไม่ละเมิดสิทธิของฝ่ายข้างน้อย คือหลักในการใช้เสียงข้างมากในการตัดสินใจแต่ก็ต้องไม่ละเมิดสิทธิของฝ่ายข้างน้อยด้วย

(7) หลักกฎหมายหรือหลักนิติธรรม คือการยึดถือกฎหมายเป็นกฎเกณฑ์หรือกติกาในการดำเนินการต่าง ๆ

(8) หลักการรับฟังและถือเอาเจตนาของประชาชนเป็นหัวใจสำคัญ คือการให้ความสำคัญกับความต้องการของประชาชนเป็นสำคัญ

(9) หลักการปกครองที่รัฐบาลมีอำนาจจำกัด การกำหนดให้รัฐมีอำนาจอย่างจำกัดเพื่อไม่ให้ลิดรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน ด้วยการกระจายอำนาจออกเป็น 3 ส่วน คืออำนาจนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ

(10) หลักความเสมอภาค คือความเท่าเทียมกันในทางการเมือง กฎหมายและโอกาสที่บุคคลทุกคนมีโอกาสเสมอกันในการที่จะได้รับประโยชน์หรือหลักประกันต่าง ๆ

(11) หลักศีลธรรม หลักที่ใช้ควบคุมผู้คนไม่ให้กระทำการเบียดเบียนโดยมิชอบ

(12) หลักการพัฒนาและการปกครองตนเอง ระบอบประชาธิปไตย เชื่อว่ามนุษย์มีความสามารถในการปรับปรุงตัวเองให้ก้าวหน้าทั้งในด้านความคิด สติปัญญาและการกระทำต่าง ๆ จึงสมควรที่จะเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น มีเสรีภาพในการเลือกผู้แทน และวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ความต้องการของคนส่วนใหญ่สามารถใช้เป็นหลักในการปกครองได้

(13) หลักเสรีภาพ หมายถึงโอกาสที่บุคคลเลือกปฏิบัติได้ในสิ่งที่ตนเป็นประโยชน์แก่ตนเองมากที่สุด

(14) หลักที่เกี่ยวกับศักดิ์ศรีของมนุษย์ คือการที่รัฐ รักษาสิทธิเสรีภาพของประชาชนนับเป็นสิ่งสำคัญ และเป็นหัวใจสำคัญของการปกครองของประชาธิปไตย

(15) หลักการประนีประนอม คือการประนีประนอมในด้านความคิดเห็นที่แตกต่างให้เกิดการแลกเปลี่ยนได้อย่างเสรี ซึ่งเชื่อว่าจะช่วยให้หาข้อยุติได้

(16) หลักการยอมรับข้อสงสัย เนื่องจากประชาธิปไตยยึดหลักเหตุผล จึงถือว่าความคิดทางการเมืองและนโยบายต่าง ๆ มิอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นสัมบูรณ์ จะต้องมีการพิสูจน์ทดลองให้รู้แจ้งเห็นจริงเสียก่อนว่าสิ่งนั้น ๆ เป็นสัมบูรณ์จริงหรือไม่ หลักการนี้ช่วยให้เกิดความคิดที่กว้างขวาง มีใจกว้างและยับยั้งการผูกขาดความคิดเห็นหรือการกระทำที่เป็นเผด็จการ

3) การแบ่งรูปแบบการปกครองแบบประชาธิปไตย แบ่งได้ 2 รูปแบบ ได้แก่

(1) รูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยทางตรง (Direct Democracy) เป็นรูปแบบที่ประชาชนสามารถเข้ามามีส่วนในการตัดสินใจในกิจการบ้านเมืองได้โดยไม่ต้องผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน ทำให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการออกกฎหมาย ข้อบังคับต่าง ๆ เป็นต้น แต่ทั้งนี้ในรูปแบบนี้ก็จะจำเป็นต้องคำนึงถึงจำนวนของประชาชนที่ไม่มากเกินไป และประชาชนจะต้องไม่มีความเหลื่อมล้ำ ความแตกต่างกันมากนัก

(2) รูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยทางอ้อม หรือประชาธิปไตยแบบมีผู้แทน (Indirect Democracy or Representative Democracy)

จักษ์ พันธ์ชูเพชร (2548) ได้ระบุว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบประชาธิปไตยทางอ้อม หรือประชาธิปไตยแบบมีผู้แทนเป็นรูปแบบที่ใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบัน โดยมีการเลือกผู้แทนเข้าไปทำหน้าที่แทนประชาชนอีกทีหนึ่ง จึงเป็นรูปแบบทางอ้อม ที่แบ่งได้ 3 รูปแบบ

ก. รูปแบบรัฐสภา ที่เป็นการให้ประชาชนเลือกผู้แทนของตนเข้ามาทำหน้าที่สภานิติบัญญัติ และผู้แทนจะเป็นผู้กำหนดบุคคลที่จะทำหน้าที่รัฐบาลในการบริหารประเทศอีกทีหนึ่ง อันเป็นการคานอำนาจระหว่างฝ่ายบริหารและนิติบัญญัติ

ข. รูปแบบประธานาธิบดี เป็นรูปแบบที่ประชาชนเลือกผู้แทนไปทำหน้าที่นิติบัญญัติ และเลือกประธานาธิบดีเพื่อไปทำหน้าที่เป็นผู้นำฝ่ายบริหารโดยตรงด้วย ที่จะเน้นไปด้านของการแบ่งแยกอำนาจอธิปไตยมากกว่าการถ่วงดุลอำนาจ

ค. รูปแบบกึ่งรัฐสภา - กึ่งประธานาธิบดี ที่เป็นการผสมผสานจากทั้ง 2 รูปแบบ คือประชาชนเป็นผู้เลือกทั้งสภานิติบัญญัติและเลือกประธานาธิบดีโดยตรงเพื่อทำหน้าที่เป็นผู้นำฝ่ายบริหารและประมุขของรัฐ

4) ข้อดี - ข้อบกพร่อง ของประชาธิปไตย

สุพจน์ บุญวิเศษ (2549) ได้ระบุข้อดีและข้อบกพร่องของรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตยไว้ ดังนี้

(1) ข้อดีของประชาธิปไตย ประกอบด้วย 1. เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครอง หากรัฐบาลปฏิบัติมิชอบประชาชนก็สามารถล้มล้างรัฐบาลได้ 2. เป็นระบบการปกครองที่มีกระบวนการตัดสินใจและกลั่นกรองงานที่ดี เพราะใช้การปรึกษาหารือ อันหลีกเลี่ยงการใช้อำนาจหรืออารมณ์ส่วนตัวในการตัดสินใจ 3. เปิดโอกาสให้มีการเปลี่ยนแปลงผู้นำที่ทำให้ไม่เกิดการผูกขาดอำนาจ 4. มีการแบ่งอำนาจทำให้ผู้นำมีความรับผิดชอบมากขึ้น และ 5. มี

การกระจายอำนาจให้ท้องถิ่น ทำให้ท้องถิ่นสามารถพัฒนาตนเองได้โดยไม่ต้องรอความช่วยเหลือจากรัฐบาลฝ่ายเดียว

(2) *ข้อบกพร่องของประชาธิปไตย* ประกอบด้วย 1. ประชาธิปไตยไม่มีหลักประกันให้แก่ผู้ได้ปกครองว่า ผู้ที่เข้าไปเป็นตัวแทนจะมีความสามารถเพียงพอต่อการเป็นตัวแทน เพราะอาจเป็นการโฆษณาชวนเชื่อได้ 2. การยึดหลักปรัชญาหรือทำให้เกิดกระบวนการที่ยาวนาน จนอาจทำให้เกิดความล่าช้าและขาดประสิทธิภาพ 3. ประชาธิปไตย ยึดถือความเสมอภาคในโอกาส จึงมีส่วนทำให้เกิดการขยายตัวของช่องว่างระหว่างคนรวยและคนจน 4. อาจเกิดการใช้เสรีภาพที่เกินขอบเขต และ 5. แนวความคิดหรือสมมุติฐานที่ตั้งขึ้นสำหรับการปกครองแบบประชาธิปไตยยังไม่เป็นที่ยุติ สมมุติฐานที่ตั้งขึ้นมายังคลุมเครือ ระบบประชาธิปไตยอาจมีข้อบกพร่องตามมาได้

ประชาธิปไตยจึงมีลักษณะสำคัญคือการปกครองโดยมวลชนหรือคนหมู่มาก ด้วยการยึดถือมติของเสียงข้างมากเป็นเกณฑ์สำคัญในการตัดสินใจและดำเนินนโยบายให้สอดคล้องกับความต้องการทางสังคมของผู้คน เป็นรูปแบบที่ยอมรับในเรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชน อันเป็นแนวคิดสำคัญที่เกี่ยวข้องกับปัจเจกชนนิยม โดยยึดหลักอำนาจธิปไตยเป็นของปวงชน ยอมรับฟังเสียงข้างมาก เคารพเสียงข้างน้อย ผ่านรูปแบบสำคัญคือประชาธิปไตยแบบตัวแทนจากการเลือกผู้แทนมาเป็นผู้ใช้อำนาจธิปไตยดังกล่าวแทนประชาชนที่ถือเป็นรูปแบบประชาธิปไตยทางอ้อม (จักษ์ พันธุ์ชูเพชร, 2548)

4.5.5 *องค์การระหว่างประเทศ (International Organization)*

จากการเกิดขึ้นของระบบสังคมที่นำไปสู่การรวมกันอยู่ของมนุษย์จนก่อให้เกิดรัฐขึ้นจำนวนมาก ที่ต่างแต่มีอธิปไตยและมีผู้ใช้อำนาจสูงสุดในการตัดสินใจของแต่ละรัฐนำไปสู่การสนับสุนนและปะทะกันระหว่างรัฐขึ้นในด้านต่าง ๆ กลายเป็นภัยสงครามที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้คน จากปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างรัฐจึงจำเป็นต้องแสวงหาแนวทางเพื่อสร้างความเป็นระเบียบเรียบร้อยในสังคมขึ้น

องค์การระหว่างประเทศจึงเป็นทางออกของรัฐที่ใช้เพื่อจัดระเบียบความสัมพันธ์ หรือการปฏิบัติต่อกันระหว่างรัฐ รวมถึงการใช้เป็นเวทีกลางสำหรับรัฐต่าง ๆ มาร่วมตกลงประสานผลประโยชน์ระหว่างรัฐ และเป็นกลไกระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐ (ธนาสุภภูมิ สตะเวทิน และคณะ, 2541) ผ่านการทำข้อตกลงและกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อใช้ปฏิบัติต่อกัน องค์การระหว่างประเทศจึงเป็นศูนย์รวมระหว่างรัฐในการประสานผลประโยชน์หรือระงับข้อพิพาทอันเป็นการรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างรัฐ (สมชัย ศิริสมบุญเวช, 2545) เพื่อรักษาความมั่นคงปลอดภัยและจรรโลงสันติภาพถาวร

องค์การระหว่างประเทศ จึงหมายถึง องค์การที่รัฐตั้งแต่ 2 รัฐขึ้นไป ร่วมมือกันดำเนินการเพื่อวัตถุประสงค์ในการป้องกันตนเองและเพื่อผลประโยชน์แก่นานาประเทศ (โกวิท วงศ์สุรวัฒน์, 2546)

1) จุดมุ่งหมายขององค์การระหว่างประเทศ

จากการจัดตั้งและดำเนินการขององค์การระหว่างประเทศเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ก็เพื่อลดความขัดแย้งและสนับสนุนความร่วมมือระหว่างรัฐ จึงสามารถแบ่งจุดมุ่งหมายของสำคัญขององค์การระหว่างประเทศได้ (ธนาสฤกษ์ สตะเวทินและคณะ, 2541) ดังนี้

(1) เพื่อรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ จุดมุ่งหมายสำคัญขององค์การระหว่างประเทศเมื่อรัฐที่ต่างมีอำนาจอธิปไตยที่เท่าเทียมกันได้เกิดการปฏิสัมพันธ์กันขึ้นจึงอาจนำไปสู่ความขัดแย้ง ที่กลายเป็นการใช้กำลัง การสงครามก็เพื่อยุติความขัดแย้งต่าง ๆ ขึ้น ซึ่งไม่ว่าฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายที่ชนะก็จะนำไปสู่ความเสียหายทั้งสิ้น ดังนั้นการหาทางแก้ไขปัญหาระหว่างประเทศที่เกิดขึ้นโดยวิธีอื่นที่ไม่ใช่กำลังจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้เกิดการระงับข้อพิพาทระหว่างประเทศโดยสันติวิธี

ปัญหาจากความขัดแย้งระหว่างรัฐที่กลายเป็นภัยสงครามที่ส่งผลกระทบต่อผู้คนจำนวนมากทั่วโลก นำไปสู่แนวคิดสำคัญก็คือการแสวงหาสันติภาพก็เพื่อลดความขัดแย้งที่อาจนำไปสู่สงครามที่สูญเสียเช่นในอดีต ก่อให้เกิดองค์การระหว่างประเทศขึ้นก็เพื่อสร้างระบบความมั่นคงร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิก

(2) การส่งเสริมความร่วมมือในด้านต่าง ๆ ระหว่างรัฐ ที่จะนำมาซึ่งความเจริญก้าวหน้าในรัฐต่าง ๆ ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการปฏิวัติอุตสาหกรรมที่นำไปสู่สถานะที่รัฐจะต้องพึ่งพากัน ทำให้รัฐต่าง ๆ ต้องยอมรับว่าการสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศมีส่วนช่วยให้เกิดการส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของรัฐได้ดี

2) การแบ่งรูปแบบขององค์การระหว่างประเทศ

จากการเกิดขึ้นขององค์การระหว่างประเทศ นำไปสู่การแบ่งลักษณะขององค์การระหว่างประเทศออกเป็นรูปแบบต่าง ๆ (สมชัย ศิริสมบุญณเวช, 2545) ดังนี้

(1) รูปแบบการแบ่งองค์การระหว่างประเทศที่พิจารณาตามลักษณะความเป็นสถาบัน แบ่งเป็น

ก. องค์การระหว่างประเทศในลักษณะที่ไม่เป็นสถาบัน คือ องค์การระหว่างประเทศที่ร่วมมือกันเพื่อผลประโยชน์หรือแก้ไขปัญหาบางอย่างอย่างชั่วคราว โดยส่วนมากมักเป็นการประชุมหารือระหว่างประเทศ เพื่อบรรลุข้อตกลงร่วมกัน

ข. องค์การระหว่างประเทศในลักษณะที่เป็นสถาบัน คือองค์การระหว่างประเทศที่แต่ละรัฐตกลงจะร่วมมือกันในการดำเนินการเรื่องต่าง ๆ ในลักษณะถาวร ที่เป็นการพยายามของรัฐในด้านต่าง ๆ ที่สอดคล้องกัน จึงเกิดการก่อตั้งหน่วยงานที่มีโครงสร้างถาวรขึ้น เพื่อใช้เป็นกลไกในการดำเนินการให้บรรลุตามเป้าหมายที่ต้องการซึ่งจำเป็นมีความจำเป็นในการดำเนินการต่าง ๆ อย่างเป็นประจำและสม่ำเสมอ

(2) รูปแบบการแบ่งองค์การระหว่างประเทศที่พิจารณาจากพื้นฐานด้านต่าง ๆ แบ่งเป็น

ก. การแบ่งตามสภาพภูมิศาสตร์ เป็นการแบ่งโดยใช้เกณฑ์พื้นฐานจากภูมิรัฐศาสตร์ว่าขอบเขตการดำเนินงานและสมาชิกขององค์การนั้นมีบริเวณครอบคลุมเพียงใด แบ่งเป็น

ก) องค์การระหว่างประเทศระดับโลก (Global Organization) เป็นการแบ่งโดยพิจารณาจากขอบเขตการดำเนินงานและรัฐที่เป็นสมาชิกที่มาจากส่วนต่าง ๆ ของโลก ที่ครอบคลุมในเรื่องต่าง ๆ ทั่วโลก เช่นองค์การสหประชาชาติ

ข) องค์การระหว่างประเทศระดับภูมิภาค (Regional Organization) เป็นการแบ่งโดยพิจารณาจากการรวมกลุ่มเพื่อจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อความร่วมมือในภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่งของโลก ซึ่งประเทศสมาชิกมักตั้งอยู่บริเวณส่วนใดส่วนหนึ่งของภูมิศาสตร์โลกเท่านั้น

ค. การแบ่งตามลักษณะของงาน ที่พิจารณาจากลักษณะของการดำเนินงานขององค์การระหว่างประเทศเป็นหลัก แบ่งเป็น

ก) องค์การระหว่างประเทศเพื่อการบริหารระหว่างประเทศ (International Administration) องค์การระหว่างประเทศที่เดิมอาจก่อตั้งโดยเอกชน เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพการดำเนินงานต่าง ๆ ดียิ่งขึ้น และต่อมารัฐบาลเห็นว่ามีประโยชน์จึงอาจร่วมและสนับสนุนด้วย เช่น กาชาดสากล คณะกรรมการโอลิมปิกสากล หรือองค์การแรงงานระหว่างประเทศ เป็นต้น

ข) องค์การระหว่างประเทศเพื่อความร่วมมือทั่วไป (Multipurpose Organization) เป็นการร่วมมือเพื่อวัตถุประสงค์ในด้านต่าง ๆ เช่น ความมั่นคง

เศรษฐกิจ การเมืองหรือสังคม ซึ่งความร่วมมือดังกล่าวมาจากการที่มีการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างประเทศและเห็นความจำเป็นจึงจัดตั้งเป็นองค์การระหว่างประเทศขึ้น

ค. การแบ่งตามจุดมุ่งหมาย ที่เป็นการพิจารณาจากจุดมุ่งหมาย ในการตั้งองค์การนั้น ๆ เพื่อความร่วมมือด้านใดด้านหนึ่งที่อาจอยู่ในทั้งระดับโลกหรือภูมิภาค แบ่งเป็น

ก) องค์การระหว่างประเทศเพื่อความร่วมมือทางทหาร ที่สร้างขึ้นเพื่อความร่วมมือทางด้านการเมืองความมั่นคงและเป็นการสร้างพันธมิตรและป้องกันภัย จากภายนอกเป็นสำคัญ

ข) องค์การระหว่างประเทศเพื่อความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ ที่สร้างขึ้นเพื่อเน้นความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจในมิติต่าง ๆ

ค) องค์การระหว่างประเทศ เพื่อความร่วมมือด้านอื่น ๆ ทั่วไป ที่องค์การระหว่างประเทศมีลักษณะแบบอเนกประสงค์ที่เน้นความร่วมมือทางด้านสังคมที่ ต้องการความร่วมมือระหว่างประเทศ

ง. การแบ่งตามลักษณะของสมาชิก เป็นการแบ่งองค์การระหว่าง ประเทศที่มุ่งเน้นลักษณะของสมาชิกเป็นสำคัญว่าประกอบด้วยรัฐหรือตัวแทนของรัฐหรือไม่ เพราะใน บางองค์การระหว่างประเทศก็อาจจะมีสมาชิกที่ ๆ ไม่ใช่รัฐก็ได้ แบ่งเป็น

ก) องค์การระหว่างประเทศที่มีรัฐหรือตัวแทนของรัฐเป็น สมาชิก (*Inter-governmental Organization*) คือองค์การระหว่างประเทศที่รัฐหรือตัวแทนของรัฐ เป็นสมาชิก

ข) องค์การระหว่างประเทศที่ไม่ใช่ของรัฐ (*Non-governmental Organization*) คือองค์การที่เกิดจากความร่วมมือของเอกชนในแต่รัฐจัดตั้ง ได้สร้าง ความสัมพันธ์ข้ามพรมแดน เพื่อให้การดำเนินการตามวัตถุประสงค์ที่ก่อตั้งมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

สอดคล้องไปกับการศึกษาคำกรณี อาลาตินผจญภัยที่ เป็นเรื่องราวของการหารูปแบบทางการเมืองการปกครองที่เหมาะสม นำไปสู่การสื่อสารของ ผู้ประพันธ์ผ่านรูปแบบทางการเมืองการปกครองของแต่ละประเทศในเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดการ เปรียบเทียบรูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบต่าง ๆ ว่ารูปแบบใดเหมาะสมผ่านความคิดของ ผู้ประพันธ์

5. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการ์ตูน เมจิ อาลาตินผจญภัย

5.1 ผู้ประพันธ์

โอทากะ ชิโนบุ (Ohtaka Shinobu) เกิดที่เมืองโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม พ.ศ.2526 นักเขียนการ์ตูนมังงะชาวญี่ปุ่น โดยเขาเป็นคนที่ชื่นชอบในการเขียนการ์ตูนเป็นอย่างมาก ที่เริ่มวาดการ์ตูนตั้งแต่ยังเรียนอยู่ ก่อนที่จะประสบความสำเร็จและได้สร้างผลงานการ์ตูนที่ตีพิมพ์และเป็นที่รู้จัก จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ 1. เจ้าสาวปฐพี (Sumomomo, Momomo: พ.ศ.2547 – 2552) 2. เมจิ อาลาตินผจญภัย (Magi: The Labyrinth of Magic: พ.ศ.2552 – 2560) นอกจากนี้ยังมีการ์ตูนภาคเสริมของเมจิ อาลาตินผจญภัย ได้แก่ เมจิ การผจญภัยของซินแบด (Magi: Adventure of Sinbad: พ.ศ.2556 - 2561) และ 3. 2 สิ่ง พลิกตำนานพิฆาตอสูร (Orient: พ.ศ.2561 - ปัจจุบัน)

5.2 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการ์ตูน เมจิ อาลาตินผจญภัย

เมจิ อาลาตินผจญภัย (Magi: The Labyrinth of Magic) เป็นการ์ตูนมังงะเรื่องที่ 2 ของโอทากะ ชิโนบุ ที่เผยแพร่ลงนิตยสารโชเน็นซันเดย์รายสัปดาห์ เริ่มตีพิมพ์ครั้งแรกในวันที่ 3 มิถุนายน พ.ศ.2552 และได้ตีพิมพ์แบบรวมเล่มแล้ว จำนวน 37 เล่มจบ

เป็นการ์ตูนมังงะประเภทโชเน็น (Shōnen Manga) ชื่อนำมาจากการทับศัพท์คำว่า **少年** แปลตรงตัวว่า “หนุ่มน้อย” ซึ่งหมายถึงผู้ชายอายุระหว่าง 12 - 18 ปี สำหรับภายนอกประเทศญี่ปุ่น คำว่าโชเน็นถูกใช้เป็นการ์ตูนญี่ปุ่น ที่มีเด็กวัยรุ่นชายเป็นกลุ่มเป้าหมายหลัก มังงะโชเน็นเป็นการ์ตูนประเภทที่เป็นที่นิยมที่สุด และขายดีที่สุด โดยการ์ตูนญี่ปุ่นแนวโชเน็นส่วนใหญ่เป็นเรื่องของการต่อสู้ (ไม่ว่าจะเป็นการรบราฆ่าฟัน หรือการต่อสู้ในสนามกีฬา) และมักมีการแทรกมุขตลก เพื่อไม่ให้เรื่องหนักจนเกินไป ตัวละครหลักส่วนมากเป็นผู้ชาย ซึ่งจุดสำคัญของเรื่องมักเป็นมิตรภาพระหว่างตัวละครชาย ขณะที่ตัวละครหญิงในเรื่อง ส่วนมากจะมีหน้าตาและรูปร่างสวยงามเกินความเป็นจริง สไตล์ในการวาดภาพของการ์ตูนแนวโชเน็นจะไม่หวานแหวว และละเอียดอ่อน (mat-film.tv, 2566)

เมจิ อาลาตินผจญภัย การ์ตูนแนวผจญภัยที่มีความสดใสของตัวละคร ที่ผู้ประพันธ์ตั้งใจที่จะแสดงให้เห็นการเดินทางของตัวละครที่เดินทางไปทั่วโลก โดยนำโครงเรื่องมาจากอาหรับราตรีหรือพันหนึ่งราตรี (Arabian Nights) งานประพันธ์ที่ถูกรวบรวมไว้เป็นภาษาอาหรับในช่วงยุคทองของอิสลาม รวบรวมเรื่องเล่าหรือนิทานพื้นบ้านของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และแอฟริกาตอนเหนือหลายเรื่อง เนื่องด้วยพันหนึ่งราตรีถูกถ่ายทอดผ่านการเล่าเรื่องมุขปาฐะ (ปากต่อปาก) มาอย่างยาวนาน ทำให้ยากที่จะสืบหาต้นกำเนิดที่แท้จริงได้แน่ชัดว่ามีที่มาจากที่ใดกันแน่ แม้

หนึ่งพันราตรีจะดูเป็นเรื่องราวของโลกอาหรับหรือแถบตะวันออกกลาง (หรืออาจจะมียีนรวมอยู่ด้วย) แต่มีความเป็นไปได้ว่าชาวอาหรับรับอิทธิพลมาจากอินเดียมาก่อน โดยหนึ่งพันราตรีได้รับความนิยมไปทั่วโลกมานานหลายศตวรรษทำให้เป็นที่รู้จักของผู้คนจำนวนมาก อาทิเช่นเรื่องของอาลาติน อาลี บาบ่า และกะลาสีเรือชินแบด ฯลฯ (กองบรรณาธิการศิลปวัฒนธรรม, 2564)

การนำเรื่องราวของอาหรับราตรีมาเป็นโครงเรื่องหลักของเมใจ อาลาตินผจญภัยจึงเป็นการสื่อสารผ่านวรรณกรรมชื่อดังเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าถึงและจินตนาการตามได้ง่าย อีกทั้งอาหรับราตรียังมีเหตุการณ์และเรื่องราวที่สามารถทำให้เป็นแนวแฟนตาซี เหนือธรรมชาติพร้อมกับสื่อให้เห็นถึงค่านิยมในปัจจุบันได้ ที่แม้จะนำอาหรับราตรีมาเป็นโครงเรื่องหลักแต่ก็มีความแตกต่างไปจากต้นฉบับ เช่นบางตัวละครก็อาจจะมีประวัติที่สอดคล้องกับต้นฉบับ แต่บางตัวละครก็ถูกปรับเปลี่ยนไปได้ที่น่าสนใจ เช่น ตัวละครอาลาตินจากเรื่องอาลาตินกับตะเกียงวิเศษ ตัวละครอาลีباب่าจากอาลีباب่ากับโจรสลัดคน และตัวละครชินแบดจากเรื่องกะลาสีเรือชินแบดเป็นต้น รวมถึงการผจญภัยที่ผู้ประพันธ์ตั้งใจที่จะสร้างเรื่องราวการเดินทางของตัวละครหลักไปยังพื้นที่อื่น ๆ ทั่วโลก ด้วยการนำทั้งรูปแบบแนวคิดทางการเมือง ประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรมของประเทศต่าง ๆ ของโลกความเป็นจริงมาใช้ในแต่ละอาณาจักรในเรื่อง เช่น ประเทศจีน ประเทศอิสราเอล หรือ สาธารณรัฐโรมัน เป็นต้น

จากการดำเนินเรื่องที่น่าสนใจทำให้เมใจ อาลาตินผจญภัยกลายเป็นการ์ตูนที่ได้รับความนิยมอย่างมาก โดยมียอดขายมากกว่า 23 ล้านเล่ม นอกจากนี้ยังถือเป็นการ์ตูนมังงะที่มียอดขายติดอันดับในอดีต เช่นในปี พ.ศ.2555 มียอดขายเป็นอันดับ 9 ที่ขายได้ถึง 3,437,182 เล่ม ปี พ.ศ.2556 มียอดขายเป็นอันดับ 4 ขายได้ 7,151,001 เล่ม และปี พ.ศ.2557 มียอดขายเป็นอันดับ 8 ขายได้ 4,657,971 เล่ม เป็นต้น (Owl Editor, 2566) ที่แสดงให้เห็นถึงความสนุกสนานและได้รับความนิยมจากผู้คนจำนวนมาก นอกจากนี้ยังถูกนำไปทำเป็นอนิเมะ (Anime: ภาพยนตร์การ์ตูน) จำนวน 3 ภาค อีกทั้งยังได้รับ “Best Shōnen manga” ครั้งที่ 59 ในปี พ.ศ. 2556 ในงาน Shogakukan Manga Awards (SHOGAKUKAN ASIA, ม.ป.ป.)

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องแนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมใจ อาลาตินผจญภัย” ของ โอทากะ ชิโนบุ ผู้ศึกษาได้ค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

บรรณกร จันทรทิณ (2562) ได้ศึกษาเรื่อง “ความคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่องวันพีซของ เออิจิโร่ โอดะ” เป็นงานศึกษาวิจัยการ์ตูนเรื่องวันพีซเพื่อศึกษาความคิดทางการเมือง

ที่สื่อสารผ่านตัวละคร และวิเคราะห์ว่าผู้ประพันธ์สนับสนุนความคิดทางการเมืองในรูปแบบใด อันเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการศึกษาเรื่องทางการเมืองผ่านวรรณกรรมทางการเมือง ผลจากการศึกษาพบว่าผู้ประพันธ์ได้ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้อ่านได้รับความคิดทางการเมืองอันหลากหลาย โดยมีนัยยะสำคัญคือการสนับสนุนอุดมการณ์ทางการเมืองแบบเสรีนิยม สังคมนิยมและอนาธิปไตย ผ่านกลุ่มตัวละครหลักคือกลุ่มโจรสลัดหมวกฟาง สะท้อนผ่านแนวคิดพื้นฐานทางการเมืองหลักคือเสรีภาพ เสมอภาคและภราดรภาพ ที่กลุ่มหมวกฟางจะเน้นในเรื่องของภราดรภาพอันสอดคล้องกับสังคมนิยม การมุ่งสู่เสรีภาพที่สอดคล้องกับเสรีนิยม และการปฏิเสธอำนาจรัฐสอดคล้องกับอนาธิปไตย นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดความคิดทางการเมืองแบบเปรียบเทียบทั้งในระดับโลกและประเทศ ผ่านการวางโครงเรื่องที่กลุ่มโจรสลัดจะต้องผจญภัยไปยังดินแดนต่าง ๆ ที่มีลักษณะรูปแบบทางการเมืองการปกครองแตกต่างกันไป ส่งผลให้เกิดการเปรียบเทียบรูปแบบทางการเมืองผ่านการอ่านวรรณกรรมการ์ตูน เช่นในภาคโฮลเค้กที่สะท้อนความคิดทางการเมืองแบบเผด็จการผ่านตัวละครบิกมัม หรือราซินีผู้ปกครองเกาะ เป็นตัวละครที่มีความคิดของการเป็นผู้นำแบบเผด็จการที่อาจจะมีเจตนาที่ดีคือต้องการสร้างสังคมที่ทุกเผ่าพันธุ์อยู่ร่วมกันได้อย่างเท่าเทียมให้เหมือนกับครอบครัว แต่เขามีพฤติกรรมในทางตรงกันข้าม คือการเข้าควบคุมผู้อื่นให้อยู่ภายใต้การควบคุมของเขาเพื่อให้เกิดความสงบสุขขึ้นในสังคมเป็นต้น

เจียมศักดิ์ กอวัฒนสกุล (2535) ได้ศึกษา “การ์ตูนการเมืองในยุครัฐบาลเผด็จการ: ศึกษาเฉพาะการ์ตูนการเมืองช่วงระหว่าง 23 กุมภาพันธ์ – 9 ธันวาคม 2534” เพื่อศึกษาเกี่ยวกับการ์ตูนการเมืองว่า การ์ตูนการเมืองพยายามสื่อความหมายในลักษณะเป็นการวิพากษ์วิจารณ์โจมตีผู้มีอำนาจทางการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้มีอำนาจในคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ (รชช.) และรัฐบาลซึ่งมาจากการแต่งตั้งโดยคณะ รชช. มากน้อยเพียงใด โดยศึกษาภาพการ์ตูนการเมืองที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์รายวัน “ไทยรัฐ” ที่ตีพิมพ์ในช่วงเวลาดังกล่าว ที่เป็นหนังสือพิมพ์ที่มีสถิติจำหน่ายสูงสุดในประเทศ ส่งผลให้ภาพการ์ตูนการเมืองในหนังสือพิมพ์ย่อมมีส่วนสำคัญในการสร้างมติมหาชน ที่ใช้ภาพการ์ตูนการเมืองเป็นเครื่องมือสื่อความหมายแสดงความคิดเห็นเพื่อนำไปสู่การสร้างมติมหาชน โดยพบว่าการ์ตูนที่เขียนนั้นมีลักษณะในการเขียนวิพากษ์วิจารณ์โจมตีผู้มีอำนาจทางการเมืองในขณะนั้น หรือก็คือคณะ รชช. และรัฐบาลที่ถูกแต่งตั้งขึ้นมา ได้อย่างมีอิสระซึ่งมีความแตกต่างไปจากรัฐบาลยุคเผด็จการในอดีตที่จะใช้อำนาจเผด็จการในการลิดรอนเสรีภาพในการเขียนแสดงความคิดเห็นเพื่อควบคุมมติมหาชน

สิริรัตน์ พุ่มเกิด (2538) ได้ศึกษาเรื่อง “อศวพาหุ กับการใช้วรรณกรรมเพื่อเผยแพร่แนวคิดและอุดมการณ์ทางการเมือง” เป็นการศึกษาพระนามแฝงของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 6) ที่ชื่อว่า “อศวพาหุ” เพื่อศึกษาการใช้วรรณกรรมเป็นสื่อในการเผยแพร่แนวคิดอุดมการณ์ทางการเมืองไปสู่สังคม เพื่อวิเคราะห์ถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างวรรณกรรมในสังคม

ขณะนั้นและศึกษาปฏิบัติการยาตอบโต้ผลกระทบของการใช้สื่อวรรณกรรมเพื่อเผยแพร่แนวคิดและอุดมการณ์ทางการเมืองของอัครพาทู ผลการศึกษาพบว่าเหตุผลที่พระองค์เลือกใช้วรรณกรรมเพราะ 1. ทรงพระปรีชาสามารถทางด้านวรรณกรรม และ 2. จากสถานการณ์การเมือง เศรษฐกิจและสังคมในขณะนั้นส่งผลให้มีแนวทางการเผยแพร่อุดมการณ์ทางการเมืองมีลักษณะเป็นชาตินิยมเพื่อสร้างความเป็นชาติแบ่งได้ 4 รูปแบบคือ 1. แนวคิดและอุดมการณ์ในการต่อต้านชาวต่างชาติ 2. แนวคิดและอุดมการณ์ในการสร้างเจตคติเกี่ยวกับลัทธิการปกครอง 3. แนวคิดและอุดมการณ์เกี่ยวกับวิถีการดำเนินชีวิต และ 4. แนวคิดและอุดมการณ์ในการสร้างเจตคติต่อการสงครามและกลยุทธ์ในการรบ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าพระองค์ทรงเข้าใจสภาพสังคมไทยในขณะนั้นเป็นอย่างดี สะท้อนผ่านสภาพสังคมในขณะนั้น เช่นการมีปัญหาความขัดแย้งในราชสำนัก เหตุการณ์กบฏ ร.ศ. 130 การต่อต้านอิทธิพลตะวันตก รวมถึงแนวพระราชดำริทางการเมืองในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นต้น แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยไม่อาจสรุปว่าวรรณกรรมนี้ส่งผลกระทบสำเร็จมากน้อยเพียงใดต่อสังคมในขณะนั้น

สันติกร วรวรรณ (2542) ได้ศึกษาเรื่อง “นัยทางการเมืองในวรรณกรรมเรื่องศรีธนญชัย” เป็นการศึกษาวรรณกรรมเรื่องศรีธนญชัยที่สะท้อนให้เห็นนัยทางการเมืองในสภาพสังคมขณะนั้น จากผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมเรื่องศรีธนญชัยเป็นวรรณกรรมที่ถูกสร้างขึ้นแตกต่างกันไปจากวรรณกรรมเรื่องอื่น ๆ กล่าวคือมีการลบหลู่เบื้องสูงหรือพระมหากษัตริย์อยู่หลายครั้ง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการใช้วรรณกรรมเป็นสื่อเพื่อสะท้อนภาพทางการเมืองจากมุมมองของประชาชนในขณะนั้น ซึ่งไม่อาจกระทำได้ในสภาพปกติ โดยผู้วิจัยได้เลือกเอาศรีธนญชัยสำนวนกาพย์ฉบับที่พิมพ์เผยแพร่ในงานฉาบปกิจศพของนายชิต ศุภสิทธิ์ เป็นหลัก ซึ่งพบว่ามีความแตกต่างจากฉบับอื่น คือศรีธนญชัยฉบับนี้จะไม่ได้อาจเกิดขึ้นจากความต้องการเล่าเรื่องที่มีความสนุกสนานหรือภาพสะท้อนการถูกกดขี่เท่านั้น แต่ยังเกิดจากการใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองของกลุ่มผู้แต่งที่สะท้อนให้เห็นว่าวรรณกรรมเป็นเครื่องมือทางการเมืองรูปแบบหนึ่ง

นิพัทธ์พนธ์ นันทะวงศ์ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง “การวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองในนวนิยายเกมล่าชีวิต (the hunger game)” เป็นการศึกษาแนวคิดทางการเมือง สัจจะที่เกี่ยวข้องทางการเมืองที่ปรากฏในนวนิยาย และทำความเข้าใจเรื่องทางการเมืองในบริบทที่แตกต่างในมุมมองที่หลากหลาย โดยใช้การวิเคราะห์แนวคิดการครองอำนาจนำตามแนวคิดของอันโตนิโอ กรัมชี่ ผลการศึกษาพบว่าแนวคิดทางการเมืองที่ปรากฏนั้นเน้นไปทางแนวคิดมาร์กซิสต์ โดยมีแคปitol เป็นผู้ควบคุมโครงสร้างทั้งหมดของเรื่อง ที่แบ่งออกเป็น 12 เขต โดยอ้างอิงเรื่องของอาหารและความอดอยากที่เกิดขึ้นเป็นเครื่องมือควบคุมประชาชนในเขตต่าง ๆ และปกครองด้วยระบบเผด็จการ ที่มีการใช้อำนาจในการสร้างสภาวะของการครองอำนาจผ่านกลไกต่าง ๆ ถ่ายทอดอุดมการณ์หรือแสดงควมมีอำนาจตามกลุ่ม ที่ได้มีการพยายามสร้างสภาวะนี้ขึ้นเพื่อสร้างสภาวะเหนือชั้นกว่าชนชั้นต่าง ๆ เหนือพื้นที่ของประชาชน ทำให้ประชาชนยินยอมและปฏิบัติตามคำสั่งหรือการปกครองนั้น ๆ ผ่าน

การควบคุมและปราบปรามผู้ต่อต้านในเรื่อง ซึ่งจะใช้กฎของรัฐที่กำหนดโดยส่วนกลางที่ทำหน้าที่เป็นผู้พิทักษ์หรือผู้รักษาความสงบให้เกิดความหวาดกลัว โดยผู้พิทักษ์นั้นจะไม่ถึงเลที่จะลงโทษพลเมืองในที่สาธารณะ เพื่อให้ประชาชนเกิดความกลัวและอยู่ภายใต้อำนาจ นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นถึงการต่อสู้ทางชนชั้น โดยใช้ความสัมพันธ์ทางด้านโครงสร้างเศรษฐกิจไปจนถึงความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างผู้บริโภครและคนงาน ผ่านตัวละครหลักและการแบ่งเขตการปกครองในเรื่อง เมื่อประชาชนในเขตต่าง ๆ ที่ถูกกดขี่ไม่ได้รับความเป็นธรรม นำไปสู่การออกมาเรียกร้อง เพื่อสิทธิเสรีภาพ และการวางเรื่องในแบบแนวคิดดิสโทเปีย ในสภาวะสังคมที่มีแต่ความเลวร้ายความทุกข์ยาก สะท้อนผ่านความคิดของตัวละครหลักที่ชื่อว่าซูซาน ที่ได้อธิบายเกี่ยวกับโลกอนาคตในฐานะดินแดนที่เต็มไปด้วยความเศร้าหมอง และการกดขี่ซึ่งสาเหตุนั้นก็ไม่ใช่อะไรนอกจากบรรดามนุษย์นั่นเอง ที่สร้างระบบการปกครองเพื่อกดขี่และเอาเปรียบผู้อื่น ๆ

ไพรัตน์ เทศพานิช (2541) ศึกษาเรื่อง “ความคิดทางการเมืองในสามก๊กและเจ้าผู้ปกครอง” เพื่อศึกษาความคิดทางการเมืองในวรรณกรรมสามก๊กและหนังสือเจ้าผู้ปกครอง โดยเฉพาะความคิดทางการเมืองในรูปแบบวิธีการของแมคคิเวลเลียน โดยใช้วิธีศึกษาพิจารณาองค์ประกอบหลักในการศึกษาความคิดทางการเมืองของวรรณกรรมทั้ง 2 เรื่องผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมทั้งสองมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ในด้านรูปแบบเนื้อหาของวรรณกรรมสามก๊กจะมีรูปแบบที่แน่นอนและเหนือชั้นกว่าในหนังสือเจ้าผู้ปกครอง ซึ่งวรรณกรรมทั้ง 2 ต่างเกิดขึ้นภายใต้บริบททางสังคมและการเมืองของผู้ประพันธ์ที่พบเจอมีลักษณะคล้ายคลึงกัน คืออยู่ในสภาวะแตกแยกของรัฐส่งผลให้มองสังคมในแง่ร้าย ดังนั้นการรวมรัฐได้จึงเป็นสิ่งสำคัญของผู้ปกครอง ดังนั้นผู้ปกครองจึงไม่จำเป็นจะต้องเป็นคนดีเสมอไป เพราะมนุษย์นั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่จะทำทุกหนทางเพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง มนุษย์จึงไม่มีคุณธรรมหรือศีลธรรม เพราะมนุษย์ต้องการปกป้องตนเองและต้องการเสรีภาพตามธรรมชาติของมนุษย์ที่มีแต่ความทะเยอทะยาน ทั้งนี้วรรณกรรมทั้ง 2 เรื่อง ยังมีแนวคิดพื้นฐานที่คล้ายคลึงกันคือการเชื่อในเรื่องของหลักโชคชะตา การมีความคิดทางการเมืองในรูปแบบแมคคิเวลเลียนคือผู้ปกครองนั้นไม่ใช่คนดีหรือคนเลว คือการทำเพื่อเหตุผลแห่งรัฐเพื่อสร้างความมั่นคงของรัฐเป็นสำคัญโดยไม่ให้ความสำคัญกับวิธีการ ดังนั้นเจ้าผู้ปกครองจึงสามารถทำทั้งความดีและความชั่วได้ในเวลาเดียวกันภายใต้เงื่อนไขของเหตุผลแห่งความจำเป็น

กิตติศักดิ์ เจริมสิทธิประเสริฐ (2552) ได้ศึกษาเรื่อง “นัยทางการเมืองในเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน” เพื่ออธิบายนัยทางการเมืองของเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผนทั้งในมิติของความคิดทางการเมืองที่ปรากฏในตัวบทตลอดจนบริบท และวาระทางการเมือง ที่ขับเคลื่อนให้เกิดการตรวจชำระและจัดทำหนังสือเสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน ฉบับหอพระสมุทรวชิรญาณ ขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2460 ผลการศึกษาพบว่าการเกิดขึ้นของเสภาขุนช้างขุนแผนฉบับนี้ เป็นวาระทางการเมืองที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นเครื่องมือหรือตำราในการสั่งสอนประชาชนให้มีความจงรักภักดีต่อรัฐหรือพระมหากษัตริย์ และเป็นการสร้าง

ชาตินิยม เพื่อให้ประชาชนเกิดความรู้สึกเป็นพวกเดียวกันหรือเป็นชาติขึ้น สะท้อนให้เห็นถึงการใช้
วรรณกรรมเป็นเครื่องมือทางการเมือง ซึ่งขุนช้างขุนแผนฉบับนี้นั้นเป็นการสร้างขึ้นจากการรวบรวม
เสภาสำนวนต่าง ๆ ที่เดิมเป็นนิทานของชาวบ้านสืบต่อมาด้วยรูปแบบมุขปาฐะ (การเล่าต่อปากกัน
มา) แต่เมื่อถูกรวบรวมขึ้นจึงถูกปรับเปลี่ยนแต่ไม่ทั้งหมด ส่งผลให้ในเสปามีลักษณะขัดแย้งกันเอง คือ
มีลักษณะต่อต้านกษัตริย์ปรากฏอยู่บ้างเนื่องจากไม่สามารถตัดได้ทั้งหมด ทำให้มีความแตกต่างไปจาก
วรรณคดีราชสำนักอื่น ๆ และในเรื่องของชาตินิยมเพื่อสร้างความเป็นชาตินั้นเกิดขึ้นเพื่อสร้าง
อัตลักษณ์ของความเป็นชาติ โดยกรมพระยาดำรงราชานุภาพซึ่งเมื่อพิจารณาจากสภาพทางสังคมใน
สมัยนั้น จะเห็นได้ว่าถูกชาติตะวันตกเข้ามาแทรกแซง ส่งผลให้มีการใช้วรรณกรรมเพื่อสร้าง
กระบวนการให้เกิดเป็นชาติในลักษณะของชุมชนในจินตนาการขึ้น โดยการสร้างประวัติศาสตร์อัน
รุ่งเรืองยาวนานของชาติไทย ให้เกิดสำนึกของความเป็นชาติร่วมกัน ที่สะท้อนให้เห็นถึงการใช้
วรรณกรรมเป็นเครื่องมือทางการเมือง

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยเน้นการวิเคราะห์ตีความทางการเมืองผ่านหนังสือการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย ที่สื่อสารแนวคิดทางการเมือง และรูปแบบทางการเมืองการปกครองให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้และเข้าใจการสื่อสารทางการเมืองของผู้ประพันธ์ โดยในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ดำเนินการศึกษาตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาเรื่องแนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมใจ อาลาตินผจญภัย” ของ โอทากะ ชิโนบุ (Ohtaka Shinobu) ครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative research) รูปแบบการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยใช้เอกสารเป็นหน่วยในการวิเคราะห์ (Unit of analysis) ได้แก่ หนังสือการ์ตูนเรื่อง เมใจ อาลาตินผจญภัย ฉบับภาษาไทย สำนักพิมพ์สยามอินเตอร์คอมิกส์ เล่มที่ 1- 37 ทำให้ไม่มีประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นรูปแบบการวิจัยเชิงเอกสาร ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาจากแหล่งข้อมูล 2 ส่วน ได้แก่

2.1 เอกสารชั้นต้น (Primary Sources) ได้แก่ หนังสือการ์ตูน “เมใจ อาลาตินผจญภัย” ประพันธ์โดย โอทากะ ชิโนบุ (Ohtaka Shinobu) ฉบับแปลภาษาไทย โดยสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์คอมิกส์ เล่มที่ 1 – 37

2.2 เอกสารชั้นรอง (Secondary Sources) ได้แก่ หนังสือ งานวิจัย บทความ ตำราทางวิชาการต่าง ๆ และเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทางการเมือง รูปแบบทางการเมือง การปกครอง แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์วรรณกรรมและที่เกี่ยวกับหนังสือการ์ตูน “เมใจ อาลาตินผจญภัย”

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูลเอกสารชั้นต้น คือหนังสือการ์ตูน “เมใจ อาลาตินผจญภัย” ประพันธ์โดย โอทากะ ชิโนบุ (Ohtaka Shinobu) ฉบับแปลภาษาไทย โดยสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์คอมิกส์ เล่มที่ 1 – 37 และเอกสารชั้นรองจากทั้งหนังสือ งานวิจัย บทความ ตำราทางวิชาการต่าง ๆ และเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทางการเมือง รูปแบบทางการเมือง การปกครอง แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์วรรณกรรมและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับหนังสือการ์ตูน “เมใจ อาลาตินผจญภัย” เพื่อนำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อมูลจากการอ่านหนังสือการ์ตูนเมใจ อาลาตินผจญภัยอย่างละเอียด พร้อมทั้งจดบันทึกเหตุการณ์ หรือบทสนทนาที่สำคัญ ที่คาดว่าจะมีนัยยะทางการเมืองหรือสื่อถึงประเด็นการศึกษาเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใน 2 ลักษณะ ได้แก่

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive analysis) ที่เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานผ่านการพรรณนาเล่าเรื่องราวเพื่อให้เห็นลักษณะและสภาพปรากฏการณ์ทางการเมืองรวมทั้งการเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงของปรากฏการณ์ทางการเมือง (สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2561) ที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเมใจ อาลาตินผจญภัย เพื่อให้ทราบถึงเหตุการณ์หรือประเด็นทางการเมืองต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในวรรณกรรมผ่านการเล่าเรื่องราวที่จัดเรียงตามลำดับเวลาในเรื่องที่ผู้ศึกษาได้แบ่งออกเป็น 7 ภาค

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) โดยทำการวิเคราะห์เนื้อหาเพื่อแจแนบแนวคิดที่เป็นประเด็นของการศึกษา แบ่งเป็นประเด็นแนวคิดทางการเมืองและประเด็นแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครอง แล้วนำข้อมูลมาจัดแยกหมวดหมู่วิเคราะห์ เพื่อคัดเลือกแนวคิดที่เหมาะสมสำหรับการสืบค้นเอกสารชั้นรองที่ใช้ประกอบในการศึกษา

จากนั้นจัดทำโครงร่าง แบ่งแยกประเด็นสำคัญต่าง ๆ สำหรับการวิเคราะห์และสรุปข้อมูลตามประเด็นการศึกษา เพื่อใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลให้สอดคล้องไปกับแนวคิดที่ทำการทบทวนวรรณกรรม พร้อมทั้งตัดทอนประเด็นที่ซ้ำซ้อน

ภายหลังการวิเคราะห์ตีความ ผู้ศึกษาจึงทำการสรุปผลการวิเคราะห์เพื่อตอบคำถามการศึกษา แบ่งออกเป็น 1. แนวคิดทางการเมืองที่วิเคราะห์ผ่านตัวละคร 2. แนวคิดทางการเมืองของผู้ประพันธ์ที่สะท้อนออกมาในการประพันธ์เรื่องแม่ใจ อาลาตินผจญภัย 3. แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในหนังสือแม่ใจ อาลาตินผจญภัย และ 4. แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองของผู้ประพันธ์ที่สะท้อนออกมาในการประพันธ์เรื่องแม่ใจ อาลาตินผจญภัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาเรื่องแนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมใจ อาลาตินผจญภัย” ของโอทาเกะ ชิโนบุ (Ohtaka Shinobu) เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ รูปแบบการวิจัยทางเอกสาร เป็น การศึกษาวรรณกรรมประเภทการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย เพื่อศึกษาที่มา รูปแบบและเนื้อหา แนวคิดทางการเมือง และวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย ผ่านการวิเคราะห์ตีความของผู้ศึกษา เพื่อทำความเข้าใจสารที่ผู้ประพันธ์สื่อสารทางการเมืองทั้งทางตรงและทางอ้อมผ่านเนื้อเรื่องในจินตนาการ ทำให้ โลกในเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัยมีความแตกต่างไปจากความเป็นจริง ซึ่งไม่ใช่การสื่อสารเพื่อความ บันเทิงเท่านั้น แต่ยังเป็นจินตนาการที่มีนัยยะสื่อถึงแนวคิดทางการเมืองและแนวคิดรูปแบบทาง การเมืองการปกครองที่ผู้ประพันธ์ต้องการสื่อสารให้ผู้อ่านได้รับรู้และเข้าใจนัยยะทางการเมือง

จากการศึกษาผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย
2. การวิเคราะห์ที่มา รูปแบบและเนื้อหาแนวคิดทางการเมืองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย
3. การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของการ์ตูนเมใจ อาลาตินผจญภัย

1.1 การวิเคราะห์โครงเรื่องของการ์ตูนเมใจ อาลาตินผจญภัย

เมใจ อาลาตินผจญภัยเป็นการ์ตูนประเภทมังงะ (Manga) หรือการ์ตูนญี่ปุ่น แนว ผจญภัยแฟนตาซี ประพันธ์โดยโอทาเกะ ชิโนบุ นักเขียนการ์ตูนชาวญี่ปุ่น โดยเขามีผลงานการ์ตูนที่ ตีพิมพ์และเป็นที่รู้จัก จำนวน 3 เรื่อง ได้แก่ 1. เจ้าสาวปลูฟี่ (Sumomomo, Momomo: พ.ศ.2547 – 2552) 2. เมใจ อาลาตินผจญภัย (Magi: The Labyrinth of Magic: พ.ศ.2552 – 2560) และ 3. 2 สิ่ง พลิกดำนานพิฆาตอสูร (Orient: พ.ศ.2561 - ปัจจุบัน)

เมโฆ อาลาตินผจญภัย เป็นการดัดแปลงเรื่องราวในนิทานอาหรับราตรี (Arabian Nights) มาเป็นโครงเรื่องหลัก ผ่านตัวละครหลักของเรื่อง และเรื่องราวในนิทานมาปรับใช้ได้อย่างน่าสนใจ ทำให้เมโฆ อาลาตินผจญภัยเป็นการดัดแปลงที่แตกต่างจากการดัดแปลงเรื่องอื่น ๆ คือมีลักษณะเป็นการซ้อนนิทานที่อาจจะไม่ใช่ในลักษณะที่เป็นเรื่องเล่าซ้อนเรื่องเล่า แต่ก็เป็นกลวิธีสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านเกิดความสนใจจากภาพจำเดิมของนิทานที่ได้รับความนิยมและเกิดความสนุกสนานเมื่อได้อ่านเมโฆ อาลาตินผจญภัยเพื่อเชื่อมโยงระหว่างเรื่องราวในเมโฆ อาลาตินผจญภัยกับเรื่องราวเดิมในอาหรับราตรี รวมทั้งการตั้งชื่อเรื่องในภาษาไทยที่นำชื่อตัวละครอย่างอาลาตินที่เป็นวรรณกรรมชื่อดังที่ผู้คนรู้จักมาใช้เป็นตัวละครดำเนินเรื่อง จึงเป็นการสื่อสารของผู้ประพันธ์และผู้แปล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่จะนำเสนอและชักจูงให้เกิดความสนใจในการอ่าน

อาหรับราตรีหรือพันหนึ่งราตรี เป็นงานประพันธ์ที่ถูกรวบรวมไว้เป็นภาษาอาหรับในช่วงยุคทองของอิสลาม ที่รวบรวมเรื่องเล่าหรือนิทานพื้นบ้านของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และแอฟริกาตอนเหนือหลายเรื่อง เนื่องด้วยพันหนึ่งราตรีถูกถ่ายทอดผ่านการเล่าเรื่องมุขปาฐะ (ปากต่อปาก) มาอย่างยาวนาน ทำให้ยากที่จะสืบหาต้นกำเนิดที่แท้จริงได้แน่ชัดว่ามีที่มาจากที่ใดกันแน่ แม้พันหนึ่งราตรีจะดูเป็นเรื่องราวของโลกอาหรับหรือแถบตะวันออกเฉียงใต้ (หรืออาจจะมีการรวมอยู่ด้วย) แต่มีความเป็นไปได้ว่าชาวอาหรับรับอิทธิพลมาจากอินเดียมาก่อน โดยพันหนึ่งราตรีได้รับความนิยมไปทั่วโลกมานานหลายศตวรรษทำให้เป็นที่รู้จักของผู้คนจำนวนมาก อาทิเช่นเรื่องของอาลาติน อาลีบาบา และกะลาสีเรือซินแบด ฯลฯ (กองบรรณาธิการศิลปวัฒนธรรม, 2564) โดยมีเซเฮราซาดเป็นผู้เล่านิทาน จำนวน 1000 เรื่อง ใน 1001 คืน (โดยเซเฮราซาดก็เป็นอีกตัวละครที่ถูกนำชื่อมาใช้เป็นเมโฆในเรื่องด้วย) แต่ด้วยพันหนึ่งราตรีเป็นเรื่องเล่าแบบมุขปาฐะที่สืบต่อกันมาอย่างยาวนาน ทำให้อาจมีการเข้าใจผิดกันบ้าง เช่นเรื่องราวของอาลาตินกับตะเกียงวิเศษ ที่ Antonie Galland อ้างว่าเขาได้ฟังเรื่องราวมาจากนักเดินทางชาวซีเรีย และนำเรื่องอาลาตินเพิ่มเติมเข้าไปในหนังสืออาหรับราตรี ฉบับที่เขาจัดทำขึ้น และกลายเป็นความเข้าใจของผู้คนจำนวนมากในเวลาต่อมา (กองบรรณาธิการศิลปวัฒนธรรม, 2565) ซึ่งในพันหนึ่งราตรีก็มีนิทานที่ผู้คนรู้จักและได้รับความนิยมไปสู่การนำเอานิทานเหล่านั้นมาปรับใช้ในการเล่าเรื่องเมโฆ อาลาตินผจญภัย ผ่าน 3 เรื่องหลักที่นำมาใช้เป็นตัวละครสำคัญ ได้แก่ อาลาตินกับตะเกียงวิเศษ อาลีบาบากับโจรสลัดคน และกะลาสีเรือซินแบด

อาลาตินกับตะเกียงวิเศษ เป็นเรื่องราวของอาลาตินที่เข้าไปในถ้ำวิเศษที่มีทรัพย์สมบัติมากมายและตะเกียงวิเศษที่มียักษ์จinni อยู่ข้างใน ที่หากผู้ใดถูกระเบิดก็จะมียักษ์จinni ออกมามอบพรวิเศษให้ ที่คาดว่าเป็นโครงเรื่องหลักที่ผู้ประพันธ์นำมาปรับใช้ในการนำเสนอเรื่องเมโฆ อาลาตินผจญภัย เนื่องจากเนื้อเรื่องของอาลาตินกับตะเกียงวิเศษเป็นเรื่องราวที่มีความเหนือธรรมชาติสนุกสนานและสามารถนำมาปรับใช้ได้ง่าย โดยมีลักษณะสอดคล้องไปกับเรื่องเมโฆ อาลาตินผจญภัย เช่นตัวละครอาลาตินกลายเป็นตัวละครดำเนินเรื่องหลัก ถ้ำวิเศษ สถานที่เก็บสมบัติและของ

วิเศษที่ถูกนำมาใช้เป็นเขาวงกตหรือด้นเจี้ยน สถานที่ทดสอบผู้ที่จะมาเป็นราชา ที่หากพิชิตได้ก็จะได้ทั้งทรัพย์สมบัติภายในด้นเจี้ยนและของวิเศษ หรือก็คือภาชนะโลหะที่ทำให้ราชามีพลังเหนือคนทั่วไปที่เปรียบเสมือนกับตะเกียงวิเศษในเรื่องอาลาตินกับตะเกียงวิเศษ และยักษ์จินนี่ ที่เปรียบได้กับจิน ผู้ที่คอยช่วยเหลือราชาให้มีลักษณะของราชาที่เหมาะสม

อาลีบาบากับโจรสลัดคน เป็นเรื่องราวของอาลีบาบาที่ได้พบกับที่ซ่อนสมบัติของโจรสลัดคน เขาจึงเข้าไปขโมยสมบัติบางส่วนออกมา ทำให้เหล่าโจรหาทางเอาคืนแต่ก็ได้โมลเซีย่น่าทาสในบ้านของอาลีบาบาที่ฉลาดมีไหวพริบทำให้ปราบโจรทั้งสลัดคนไปได้หมด อาลีบาบาจึงให้ลูกชายของตนแต่งงานกับโมลเซีย่น่า และใช้ชีวิตอยู่กันอย่างมีความสุข (ปณิธา ธรรมนิธิ, ม.ป.ป.) ที่เป็นการนำชื่อตัวละครต่าง ๆ มาปรับใช้ในเรื่องแม่ใจ อาลาตินผจญภัย เช่น อาลีบาบาเป็นเจ้าชายแห่งราชวงศ์ซารูจา ราชวงศ์ผู้ปกครองอาณาจักรบัลเบต โมลเซีย่น่าเป็นทาสชาวเฟอนาลิส และคาซิมเป็นเพื่อนในวัยเด็กของอาลีบาบา เป็นต้น

กะลาสีเรือชินแบด เรื่องราวที่ชินแบดได้เล่าเรื่องการผจญภัยออกทะเลทั้ง 7 ครั้งของเขาที่ต่างได้พบเจอเรื่องราวความอันตรายมากมาย และได้รับทรัพย์สมบัติจากการเดินทางจนทำให้เขากลายเป็นชายที่มั่งคั่ง (เสฐียรโกเศศ นาคะประทีป, 2514) ที่ถูกนำมาปรับใช้ในเรื่องราวการเดินทางของตัวละครชินแบด ราชอาณาจักรชินเดรีย ที่ปรากฏในภาคเสริมของเรื่องแม่ใจ อาลาตินผจญภัยคือภาคการผจญภัยของชินแบด ที่เล่าเรื่องการออกเดินทางของชินแบดจนเขาได้รับฉายาว่า ชินแบดราชา 7 คาบสมุทร นอกจากนี้เรื่องราวของกะลาสีเรือชินแบดยังเชื่อมโยงไปกับอาณาจักรบัลเบตที่มาจากเมืองแบกแดด

ทั้งยังมีการนำลักษณะทางสถาปัตยกรรม ประวัติศาสตร์และภูมิรัฐศาสตร์ของประเทศต่าง ๆ ของโลกแห่งความเป็นจริงมาใช้ในแต่ละอาณาจักรในเรื่อง สอดคล้องไปกับแนวคิดทางการเมืองและรูปแบบทางการเมืองการปกครองในเรื่อง

แม่ใจ อาลาตินผจญภัยจะเป็นการ์ตูนผจญภัยแฟนตาซี แต่ก็แฝงไปด้วยเรื่องราวทางการเมืองในเรื่องที่น่าสนใจผ่านการค้นหาราชาที่เหมาะสม โดยมีแม่ใจที่มีหน้าที่ค้นหาและคัดเลือกราชาที่เหมาะสม อันเป็นภารกิจที่เหล่าแม่ใจได้รับจากราชโซโลมอนที่เสมือนเป็นเทพเจ้าของโลก ผู้กำหนดกฎเกณฑ์ของโลกในเรื่อง ตามตำนานในเรื่องที่ว่า

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วในอดีตกาล โลกนี้ยังไม่มีสิ่งที่เรียกว่า ‘ประเทศ’ เหล่าผู้คนต่างทนทุกข์ทรมานกับภัยธรรมชาติ ความอดอยากและโรครະบาดที่ต้องเผชิญ และที่นั่นก็ได้มีชายหนุ่มปริศนาคนหนึ่งปรากฏกายขึ้น เคঁสาบัตไม้เท้าทำให้ภัยธรรมชาติหายไป และกล่าวกับบรรดาผู้คนที่กำลังแสวงสรรเสริญเขาว่า ‘มนุษย์เอ๋ยจงสร้างประเทศซะ พวกเจ้าที่อ่อนแอจะได้อยู่ร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หากทำเช่นนั้นแล้ว พวกเจ้าก็จะสามารถใช้ชีวิตได้อย่างสงบ

สุข’ จากนั้นชายผู้นั้นก็ได้สะบัดไม้เท้าอีกครั้ง เมื่อเหล่าผู้คนพร้อมใจกันพยักหน้าแล้วและก็ได้มี หอคอยขนาดใหญ่ปรากฏออกมาจากใต้ผืนดิน และชายหนุ่มก็พูดว่า ‘ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นราชา จงเข้าไปในหอคอยนี้ซะ หากผู้ใดสามารถข้ามผ่านการทดสอบกลับออกมาได้ ก็จะได้รับพลังที่จะ ทำให้เป็นราชา’ ผู้คนจำนวนมากได้เข้าไปในหอคอยและไม่นานก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งกลับออกมา พร้อมกับพลังประหลาดและทรัพย์สมบัติมีค่ามหาศาล ต่อมาชายหนุ่มก็ได้เป็นราชาและก็ได้สร้าง ประเทศขนาดใหญ่ขึ้น ผู้คนทั้งหลายก็ได้ใช้ชีวิตกันอย่างสงบสุข ผู้คนก็ได้เรียกขานชายหนุ่ม ปรีศนาคนนั้นด้วยความยกย่องว่า ‘เมโจ’ ”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 3, ตอนที่ 21)

เมโจ อาลาตินผจญภัย หรือชื่อในภาษาอังกฤษที่ว่า Magi: The Labyrinth of Magic และในชื่อภาษาญี่ปุ่นที่ว่า マギ เป็นเรื่องราวที่ดำเนินเรื่องหลักโดยอาลาติน ผู้ที่รับหน้าที่ เป็นเมโจที่แปลว่าผู้ทรงศีลทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาญี่ปุ่น สอดคล้องไปกับที่บางตัวละครก็ใช้เรียก เมโจในเรื่องว่าเป็นนักบวชที่อ้างอิงมาจากกรากทางศาสนาโซโรอัสเตอร์ (Zoroastrianism) ที่เรียกได้ ว่าเป็นศาสนาที่เก่าแก่ของโลกที่ปรากฏในแถบประเทศอิหร่าน โดยเมโจหมายถึงนักบวชและ กลายเป็นรากศัพท์ที่ปรากฏในภาษาต่าง ๆ เช่น ในภาษาฮิบรูแปลว่าอาจารย์ ภาษากรีกแปลว่านัก ปรัชญา และภาษาลาตินแปลว่าชาวนูถลาด เป็นต้น

นอกจากนี้ตามตำนานเมโจในเรื่องที่แต่ละยุคสมัยจะมีเมโจปรากฏเพียง 3 คน เท่านั้น ยังสอดคล้องไปกับตำนานของศาสนาคริสต์ ที่ว่าในขณะที่พระเยซูประสูติ ได้มีนักปราชญ์ทั้ง สามที่ถูกเรียกว่า Three king, Three Wisemen หรือ Biblical Magi ตามแต่ละตำนาน ได้เดินทาง ไปพบพระเยซู และได้มอบเครื่องบรรณาการ 3 สิ่งคือ 1. ทองคำ หมายถึงเครื่องบรรณาการของ กษัตริย์ ที่แสดงถึงพระเยซูทรงเป็นกษัตริย์ของโลกนี้ 2. กำยาน เครื่องหอมที่ใช้ในศาสนา หมายถึง พระเยซูทรงเป็นสมณะผู้อุทิศตัวถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า และ 3. มดยอบคือเครื่องหอมใช้ผสม น้ำมันสำหรับเจิมหรือชโลมศพ หมายถึงพระเยซูจะต้องตายเพื่อลบล้างบาปให้กับมนุษย์ (ปติสร เพ็ญ สุต, 2563) สอดคล้องไปกับเมโจในเรื่องที่ทำหน้าที่ในการคัดเลือกราชา และยังสอดคล้องไปกับหน้าที่ ของนักบวชโดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงยุคกลางที่นักบวชเป็นผู้นำทางความคิดของผู้คน เช่นเดียวกับกับ หน้าที่ของเมโจในเรื่อง ที่ไม่ใช่แค่เป็นผู้ที่ได้รับหน้าที่จากพระเจ้าแค่นั้น แต่ยังเป็นผู้ที่มีพลังวิเศษเหนือ คนธรรมดาจริง ๆ ไม่ว่าจะพลังเวทมนตร์ที่มากกว่า และยังสามารถกิจคือเป็นผู้ที่คัดเลือกผู้ ที่เหมาะสมในการเป็นราชาผู้ปกครอง อันเป็นภารกิจที่ได้รับมอบหมายมาจากพระเจ้า

เมโจยังมีพลังวิเศษคือการสร้างต้นเจ็ยน (หอคอยขนาดใหญ่ตามตำนาน) หรือก็คือ เขาวงกตแห่งเวทมนตร์ตามชื่อการ์ตูนในภาษาอังกฤษคือ Magi: The Labyrinth of Magic ที่น่าจะ

สื่อถึงเมโลดี้กับพลังวิเศษในการสร้างเขาวงกตหรือดันเจี้ยนเพื่อทดสอบผู้ที่เมโลดี้เห็นว่ามีความเหมาะสมจะเป็นราชา ซึ่งผู้ที่สามารถพิชิตได้นั้นก็จะได้มาซึ่งทรัพย์สมบัติ พลังอำนาจและเงิน สัญลักษณ์ของการเป็นราชา

โดย Labyrinth หรือเขาวงกตหรือดันเจี้ยนเป็นสถานที่สำหรับคัดเลือกราชาผู้เหมาะสม เป็นการนำโครงเรื่องมาจาก 3 ส่วนที่เชื่อมโยงกัน ได้แก่ 1. อาลาตินกับตะเกียงวิเศษที่มาจากถ้ำวิเศษที่เก็บทรัพย์สมบัติและตะเกียงวิเศษที่ใช้เรียกยักษ์จินนี่มาใช้ 2. ตำนานโซโลมอน ที่ว่าโซโลมอนมีข้ารับใช้เป็นปีศาจทั้ง 72 ตน ให้กลายเป็นจินนี่ ผู้นำของเผ่าพันธุ์ทั้ง 72 เผ่าพันธุ์ในโลกอัลมาทรัน ที่เปรียบเสมือนดวงวิญญาณที่ทำหน้าที่รับใช้ราชาที่จินนี่คิดว่าเหมาะสม หรือก็คือผู้ที่สามารถพิชิตดันเจี้ยนได้ และ 3. จากตำนานกรีกโบราณที่เชื่อมโยงไปกับชื่อ Labyrinth ที่ว่าไมนอสได้ขึ้นครองบัลลังก์ครีต ที่ได้ทำพิธีวิงวอนเทพโพไซดอน เพื่อให้พระองค์ยินยอมถึงการเป็นเทพเจ้าอุปถัมภ์ครีต โพไซดอนจึงได้ส่งวัวที่งดงามมาให้ ซึ่งตามธรรมเนียมชาวกรีกเมื่อใช้สิ่งที่ได้รับมาเสร็จแล้วจะต้องบูชาัญญ์สิ่งนั้นคืนไป แต่ไมนอสกลับเสียดายวัวตัวนั้นจึงได้บูชาัญญ์วัวตัวอื่นคืนไปแทน ทำให้โพไซดอนโกรธมากจึงขอให้โฟร์ไคด์ เทพีแห่งความรักสาปให้พาสีฟาอี มเหสีของไมนอสหลงรักวัวตัวนั้น จนนางคลอดลูกออกมาเป็นหัวเป็นวัวตัวเป็นคนกลายเป็น “มิโนทอร์” จากเหตุดังกล่าวทำให้ไมนอสรู้แล้วว่านี่คือการแก้แค้นของโพไซดอนแต่ก็ไม่กล้าสังหารทั้งวัวและมิโนทอร์ทิ้ง เขาจึงจ้างแดดาลัส วิศวกร ช่วยสร้างเขาวงกตหรือ Labyrinth เพื่อขังมิโนทอร์ไว้ ที่หากใครเข้าไปก็ยากที่จะหาทางกลับออกมาได้ (ทีมงานนิตยสารตัวตุน, 2562) คล้ายไปกับดันเจี้ยนในเรื่องที่ว่าหากผู้ที่เข้าไปไม่สามารถพิชิตดันเจี้ยนได้ก็จะไม่สามารถกลับออกมาได้อีก ที่สะท้อนให้เห็นความคิดที่ว่าผู้ที่ขึ้นมาเป็นราชาได้นั้นจะต้องเป็นผู้วิเศษเหนือคนธรรมดาที่สามารถพิชิตดันเจี้ยนที่ยากลำบากได้

ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของโลกในเรื่องเมโลดี้ อาลาตินผจญภัย แม้เป็นรูปแบบในจินตนาการของผู้ประพันธ์แต่ก็มีลักษณะอ้างอิงใกล้เคียงกับลักษณะทางภูมิศาสตร์ของโลกความเป็นจริงอยู่ด้วย สะท้อนให้เห็นการพยายามหิบบิมเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของโลกความเป็นจริงมาสอดแทรกในเนื้อเรื่องได้อย่างลงตัว ทำให้เห็นถึงพัฒนาการการอยู่ร่วมกันของมนุษย์จนก่อเกิดเป็นรัฐขึ้นมา ซึ่งในเรื่องประกอบด้วยประเทศจำนวนมากที่ไม่ได้ถูกกล่าวถึงทั้งหมด แต่เป็นการพูดถึงเพียงบางประเทศที่มีลักษณะสำคัญ เช่น การเป็นประเทศมหาอำนาจหรือประเทศที่มีความเกี่ยวข้องกับตัวละครหลักของเรื่องเท่านั้น

นำไปสู่การเดินทางของอาลาตินเพื่อหาคำตอบและค้นหาผู้ที่มีคุณสมบัติของราชา เพื่อให้ได้มาซึ่งผู้ปกครองและรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่เหมาะสมตามแนวคิดของอาลาติน ผ่านการเดินทางไปยังอาณาจักรต่าง ๆ ที่มีรูปแบบทางการเมืองการปกครองและผู้คนที่มีความคิดทางการเมืองที่แตกต่างกันออกไป จากการศึกษาผู้ศึกษาได้แบ่งเนื้อหาออกเป็น 7 ภาค

1.2 เนื้อเรื่องเบื้องต้นของการ์ตูนเมใจ อาลาตินผจญภัย

จากการศึกษาผู้ศึกษาได้แบ่งเนื้อหาการเล่าเรื่องออกเป็น 7 ภาค โดยมีเนื้อเรื่องโดยสังเขป ดังนี้

1.2.1 ภาคที่ 1 อาณาจักรบัลแบต

ภาคเริ่มต้น ณ เมืองโอเอซิส “อาลาติน” ที่ถูกส่งมาจากวิหารศักดิ์สิทธิ์เพื่อทำหน้าที่ของเมใจกลายเป็นเมใจคนที่ 4 ที่ปรากฏขึ้นมาบนโลก และได้พบกับ “อาลีบาบา” องค์ชายแห่งบัลแบตที่หลบหนีออกจากวังมาเป็นคนงานของพ่อค้าไวน์ ก่อนที่ทั้งคู่จะได้ทำการช่วยเหลือแรงงานที่กำลังถูกลูกสัตว์ประหลาดทำร้าย ด้วยการใช้ไวน์ราคาแพง และช่วยเหลือทาส หรือก็คือ “โมลเซียน่า” (ชาวเฟอนาลิส) อย่างผิดกฎหมาย เพราะไม่ยอมให้ซ่อนขาสวย ๆ ไว้ จากทั้ง 2 เหตุการณ์ทำให้พวกเขาต้องไปพิชิตดินเจียนอามอน ก็เพื่อหวังสมบัติมาชดใช้เหตุการณ์ดังกล่าว

ภายในดินเจียนอาลาตินและอาลีบาบาได้พบกับเจ้าเมืองโอเอซิสที่พาทาสคือโมลเซียน่าและโกลทัสมาเพื่อพิชิตดินเจียนเช่นกัน แต่สุดท้ายผู้ที่ยินยอมรับและเลือกให้เป็นผู้พิชิตก็คืออาลีบาบา จากนั้นทั้ง 3 คน ต่างก็ถูกพาไปคนละที่ โดยอาลาตินถูกส่งไปยังหมู่บ้านบาระ (หมู่บ้านที่อ้างอิงมาจากชนเผ่ามองโกล) สถานที่ที่ทำให้อาลาตินเข้าใจในหน้าที่ของตนเองและได้มีครอบครัวที่เขาโหยหา อาลีบาบาถูกส่งไปที่เดิมคือเมืองโอเอซิส โดยเขาได้ใช้สมบัติส่วนใหญ่หมดไปกับการปลดทาสและมอบการช่วยเหลือในการใช้ชีวิตเบื้องต้น และโมลเซียน่าที่เริ่มหาคำตอบกับความต้องการที่แท้จริงของตนเองว่าอยากจะทำอะไร เมื่อได้รับอิสรภาพหลังจากไม่ต้องเป็นทาส ก่อนที่ทั้ง 3 คน จะได้พบและออกเดินทางร่วมกันอีกครั้ง ณ อาณาจักรบัลแบต

ภาคอาณาจักรบัลแบตเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการปกครองของอาณาจักรบัลแบต ประเทศที่ปกครองด้วยระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช จากเดิมที่ปกครองโดยอดีตกษัตริย์ผู้มีพระปรีชาสามารถก็สามารถทำให้อาณาจักรเจริญรุ่งเรืองได้ แต่เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงผู้ปกครองประกอบกับสภาพเศรษฐกิจ การเมืองที่เปลี่ยนไป เมื่อถูกต่างชาติเข้ามาแทรกแซง กอปรกับกษัตริย์พระองค์ใหม่ที่ไม่ได้มีความสนใจบ้านเมืองและประชาชน กลายเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบทรราชธิปไตย ส่งผลให้ประชาชนต่างใช้ชีวิตด้วยความยากลำบาก นำไปสู่การต่อต้านเรียกร้องของประชาชน เริ่มจากการเกิดของกลุ่มกองโจรหมอกควัน กลุ่มโจรที่ทำการปล้นคนรวยเพื่อช่วยเหลือคนจน แต่ปัญหาความทุกข์ยากก็ไม่ได้หมดไป รวมทั้งราชาเองก็ไม่ได้สนใจต่อปัญหาดังกล่าว แต่กลับมองว่าประชาชนเป็นเพียงเครื่องมือในการสร้างความมั่นคงให้แก่ตนเอง จากการที่ราชาไร้ซึ่งพระปรีชาสามารถประกอบกับความไม่สนใจในการปกครองและใส่ใจประชาชน สนใจเพียงแต่การหาความสุขส่วนตัว ส่งผลให้ประเทศเกิดวิกฤตขาดแคลนในด้านต่าง ๆ จนถึงขั้นขายสิทธิสภาพต่าง ๆ ของประเทศทั้งสิทธิสภาพทางการค้า สิทธิสภาพทางการทำ และสิทธิสภาพทางอากาศ และกำลังจะ

ขายสิทธิมนุษยชนเพื่อให้อาณาจักรบัลแบดกลายเป็นประเทศส่งออกทาสก็เพื่อผลประโยชน์ส่วนตน นำไปสู่การออกมาเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงของประชาชนให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดียิ่งขึ้น อาลีบาบา จึงได้เสนอให้เปลี่ยนแปลงรูปแบบทางการเมืองการปกครองให้เป็นการปกครองรูปแบบประชาธิปไตย แต่ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวก็ยังไม่สามารถดำเนินการได้ เพราะปัญหาระหว่างประเทศที่ราชา อับหมัดเคยทำสนธิสัญญาค้าขายสิทธิสภาพต่าง ๆ ของประเทศให้กับจักรวรรดิเจ็ดจรัสไปแล้ว รวมถึง กลุ่มกองโจรหมอกควันที่นำโดยคาซิม (เพื่อนสมัยเด็กของอาลีบาบา) ที่เต็มไปด้วยความโกรธแค้นต่อ โชคชะตาที่ทำให้เขาต้องพบเจอแต่เรื่องราวที่ไม่ดี นำไปสู่ความต้องการล้มล้างการปกครอง และ ประหารเหล่าผู้ปกครองเดิมต้นเหตุที่ทำให้ชีวิตของพวกเขาต้องใช้ชีวิตอย่างทุกข์ยาก ส่งผลให้ องค์กรอัลซาเมน (องค์กรที่คอยแทรกแซงประเทศต่าง ๆ เพื่อให้โลกเกิดความวุ่นวาย) ได้เข้ามา ช่วยเหลือกลุ่มโจรหมอกควันด้วยการให้อาวุธแห่งความมืด อาวุธที่ดึงเอาความแค้นต่อโชคชะตามา เป็นพลัง จนเหตุการณ์ลูกกลามกลายเป็นการจลาจลทางการเมือง

สุดท้ายพวกอาลาตินก็สามารถเอาชนะได้ด้วยการใช้พลังปัญญาแห่ง โซโลมอน พลังของอาลาตินในการเข้าไปในจิตใจของผู้คน พลังที่ได้รับมาจากราชาโซโลมอน ด้วยการ พาอาลีบาบาเข้าไปในจิตใจของคาซิมเพื่อเกลี้ยกล่อมให้คาซิมเปลี่ยนใจไม่แค้นต่อโชคชะตาและหยุด สงครามลงได้

ท้ายที่สุดอาณาจักรบัลแบดก็เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบทางการเมืองการ ปกครอง โดยได้รับความช่วยเหลือจากชินแบดราชาแห่งอาณาจักรซินเดรีย และผู้นำแห่งสหพันธรัฐ เจ็ดคาบสมุทร ที่ได้ยื่นมือมาช่วยต่อรองกับจักรวรรดิเจ็ดจรัส ทำให้ประเทศบัลแบดเปลี่ยนแปลง รูปแบบทางการเมืองการปกครองภายใต้การปกครองของจักรวรรดิเจ็ดจรัส แต่จักรวรรดิเจ็ดจรัสเองก็ ยอมรับบัลแบดว่าเป็น “ประเทศสาธารณรัฐ” หรือก็คือประเทศที่ปกครองโดยประชาชน

1.2.2 ภาคที่ 2 อาณาจักรซินเดรีย

ภายหลังเหตุการณ์ในอาณาจักรบัลแบด อาลาตินและพรรคพวกได้เดินทางไปฝึกฝนและเรียนรู้ ณ อาณาจักรซินเดรีย ประเทศหมู่เกาะทางตอนใต้ที่เกิดใหม่ ประเทศที่ปกครอง ด้วยรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบราชาธิปไตย โดยมีชินแบดเป็นปฐมราชา ราชาผู้มีพระ ปรีชาสามารถที่เปลี่ยนแปลงพื้นที่เกาะที่ห่างไกลและมีอันตรายจากสิ่งมีชีวิตทะเลใต้ (สัตว์ประหลาด ใต้ทะเล) ให้กลายเป็นประเทศในฝันของผู้คนได้

ในภาคนี้เป็นการเดินทางของอาลาติน อาลีบาบา โมลเซียน่า และฮาคุริว องค์กรชายแห่งจักรวรรดิเจ็ดจรัสที่เดินทางมาแลกเปลี่ยนระหว่างประเทศ แต่ฮาคุริวเองก็มีเหตุผล ส่วนตัวในการเดินทางครั้งนี้ด้วย คือการมาขอความร่วมมือให้ชินแบดสนับสนุนตนเองในการทำการ รัฐประหารจักรวรรดิเจ็ดจรัส เพราะตนเป็นลูกของอดีตราชาที่ถูกรัฐประหารมา แต่ชินแบดกลับให้

ฮาคูริวไปเรียนรู้จากอาลีบาบาที่เป็นลูกของอดีตราชาเช่นกัน จากนั้นชินแบดก็ได้ออบการกิจให้พวกเขาเดินทางไปพิชิตดันเจี้ยนที่ตั้งอยู่ใกล้กับอาณาจักรซินเดรีย

เนื่องจากดันเจี้ยนแห่งนี้ได้สร้างปัญหาให้แก่ประชาชนโดยรอบ เพราะดันเจี้ยนดังกล่าวมักจะดูดผู้คนที่เข้าไปใกล้ให้สูญหาย แต่ชินแบดกลับไม่สามารถแก้ปัญหาเองได้เพราะหากเขาหรือขุนพลของเขาเข้าไปพิชิตดันเจี้ยนเพื่อให้ดันเจี้ยนหายไปก็จะไม่ถูกทดสอบจากจินผู้ดูแลดันเจี้ยนแห่งนี้ ดันเจี้ยนจึงไม่ถูกทำลายและกลายเป็นปัญหาต่อประชาชนโดยรอบ อันเนื่องมาจากชินแบดเป็นผู้พิชิตที่ได้ครอบครองจินมากถึง 7 ตนแล้ว สะท้อนให้เห็นว่าเหล่าจินต่างมีมุมมองว่าราชาไม่ควรจะมีเพียงหนึ่งเดียว จึงไม่ยอมให้ชินแบดเข้ารับการทดสอบเพื่อรับคุณสมบัติของราชามากกว่านี้

ทั้งนี้เมื่อพวกเขาอาลาตินได้เข้าไปในดันเจี้ยนก็ได้พบกับองค์กรอัลซาเมนที่ได้ส่งคนมาเพื่อพิชิตดันเจี้ยนเช่นเดียวกัน ทำให้เกิดการต่อสู้กัน และได้เบาะแสว่าองค์กรอัลซาเมนมีความเกี่ยวข้องกับอาณาจักรมคโนซุตท ประเทศแห่งเวทมนตร์ สุดท้ายพวกเขาอาลาตินก็สามารถเอาชนะองค์กรอัลซาเมนได้ กลายเป็นกลุ่มผู้พิชิตดันเจี้ยน และผู้ที่จินเลือกให้เป็นผู้พิชิตและมอบพลังให้ก็คือฮาคูริว

ภายหลังการพิชิตดันเจี้ยน จักรวรรดิเจ็ดจักรก็ได้ประกาศสงครามกับอาณาจักรซินเดรีย จึงได้มีการเรียกตัวคณะทูตกลับประเทศ และพวกเขาอาลีบาบาก็ได้ตัดสินใจแยกกันออกเดินทางไปตามเป้าหมายของตนเอง โดยอาลีบาบาเดินทางไปยังจักรวรรดิเรมเพื่อรักษาปัญหาการควบคุมมะโก่ย (พลังเวทมนตร์) ที่เขาได้รับจากการต่อสู้กับองค์กรอัลซาเมน ทำให้ในตัวของเขา นั้นมีทั้งพลังของลูฟดำและลูฟขาวในร่าง อาลาตินเดินทางไปยังอาณาจักรมคโนซุตทเพื่อสืบเรื่องราวขององค์กรอัลซาเมน และโมลเซีย่นำเดินทางไปยังทวีปมีต เพื่อค้นหาเผ่าพันธุ์ของตนเอง

1.2.3 ภาคที่ 3 อาณาจักรมคโนซุตท

ในภาคนี้เป็นการเดินทางของอาลาตินที่ได้เดินทางไปยังประเทศมคโนซุตท เพื่อเรียนรู้เวทมนตร์และสืบหาเบาะแสความเชื่อมโยงระหว่างประเทศมคโนซุตทกับองค์กรอัลซาเมน เขาจึงได้สมัครเข้าเรียนยังโรงเรียนเวทมนตร์มคโนซุตท ด้วยความสามารถและความพยายามทำให้อาลาตินกลายเป็นนักเรียนดีเด่นร่วมกับไททัสสายสืบจากจักรวรรดิเรม ที่เข้ามาสืบเรื่องราวในอาณาจักรมคโนซุตทเช่นเดียวกัน จากการสืบเรื่องราวทำให้พบว่าอาณาจักรมคโนซุตทมีลักษณะการปกครองที่แบ่งพลเมืองออกเป็น 5 ชั้นชั้นที่ต่างมีสิทธิความเป็นพลเมืองและการเข้าถึงทรัพยากรที่แตกต่างกันไป นำไปสู่การแอบเข้าไปยังพื้นที่อยู่อาศัยของพลเมืองชั้นที่ 5 พื้นที่หวงห้าม เพื่อดูความเป็นอยู่แต่ก็ถูกจับได้ ซึ่งอาลาตินรู้สึกไม่เห็นด้วยกับการปกครองในรูปแบบนี้

แต่ด้วยผู้อำนวยการมาตารู โมกาเม็ต ผู้ปกครองประเทศที่มีแนวความคิดทางการเมืองรูปแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จแบบฟาสซิสต์ ทำให้การปกครองของเขามีความชาตินิยมที่โน้มเอียงต่อเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์สูง ดังนั้นผู้อำนวยการมาตารู โมกาเม็ต จึงไม่ได้ลงโทษพวกเขาอาลาติน แต่

กลับให้เหล่านักเรียนเข้าเรียนวิชาปฏิรูปทางความคิด คาบเรียนที่ใช้สร้างการรับรู้และปลูกฝังทางความคิดให้แก่เหล่านักเวทมนตร์ให้มีมุมมองแนวคิดเช่นเดียวกับเขา คือการมองว่านักเวทมนตร์เป็นผู้เหมาะสมที่จะเป็นผู้ปกครองโลกมากกว่ามนุษย์ธรรมดา

เช่นเดียวกันกับไททัสที่แม่ผู้อำนวยการจะจับได้ว่าเป็นสายลับก็ให้อภัย เพราะเขามองว่าไททัสเป็นเหมือนลูกหลานเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์ และพร้อมช่วยเหลือไททัสให้เป็นอิสระจากจักรวรรดิเรม นำไปสู่การประกาศสงครามกับจักรวรรดิเรม พร้อมกันกับที่จักรวรรดิเจดจรัสประกาศสงครามกับอาณาจักรมัคโคซุตเพื่อขยายดินแดนเช่นเดียวกัน เกิดเป็นสงครามระหว่างอาณาจักรที่แม่ดูเหมือนอาณาจักรมัคโคซุตจะเสียเปรียบทุกด้าน แต่ก็มี การเตรียมการทดแทนด้วยเวทมนตร์ที่ถูกพัฒนาร่วมกันกับองค์กรอัลซาเมนในอดีตมาเพื่อป้องกันการรุกรานจากต่างชาติ ส่งผลให้ไม่เสียเปรียบจักรวรรดิเรมนัก เพื่อหยุดสงครามและการสูญเสียดังกล่าว อาลาตินจึงใช้พลังของตนเองหยุดสงครามจากทุกฝั่งเพื่อไม่ให้เกิดการสูญเสียชีวิตไปมากกว่านี้

แต่แล้วสงครามก็ถูกแทรกแซงจากองค์กรอัลซาเมนอีกครั้ง ด้วยการ ใช้พลังของผู้ที่ตกสู่ความเสื่อมเป็นช่องทางเชื่อมต่อกับอิล อิลลา (พระเจ้าผู้มอบพลังเวทมนตร์ให้มนุษย์) ที่จะลงมายังโลกเพื่อทำลายโลกให้ตกสู่ความมืดมิด อาลาตินจึงขอให้ทุกคนยุติสงครามต่อกันก่อน แล้วช่วยกันหยุดยั้งแผนการขององค์กรอัลซาเมนก่อนที่โลกจะถูกทำลาย และแล้วทุกคนก็สามารถเอาชนะและหยุดแผนการขององค์กรอัลซาเมนลงได้

เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้อีก อาลาตินจึงเชิญเหล่าผู้นำของประเทศมหาอำนาจ ได้แก่ จักรวรรดิเจดจรัส จักรวรรดิเรมและสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรมาเพื่อเล่าเรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นที่อาณาจักรอัลมาทรัน โลกที่ถูกทำลายโดยองค์กรอัลซาเมนและอิล อิลลาในอดีต

1.2.4 ภาคที่ 4 อาณาจักรอัลมาทรัน

เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นเดียวกับที่เกิดที่อัลมาทรัน อาลาตินจึงเชิญตัวแทนจากทั้ง 3 มหาอำนาจของโลก มาฟังเรื่องราวในอดีต ผ่าน “พลังปัญญาแห่งโซโลมอน” พลังที่ทำให้รับรู้และเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต รวมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอัลมาทรัน

อัลมาทรันหรือโลกในอดีต โลกที่มีเผ่าพันธุ์มากมายอาศัยอยู่ จากอดีตที่แต่ละเผ่าพันธุ์ต่างอาศัยอย่างสงบสุข แต่เมื่อเกิดการขยายอาณาจักรทำให้เกิดการต่อสู้และปะทะกันระหว่างอารยธรรมขึ้น ทำให้เผ่าพันธุ์ที่อ่อนแอกว่าต้องสูญพันธุ์ และหนึ่งในเผ่าพันธุ์ที่อ่อนแอที่สุดก็คือเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ต้องหลบหนีจากการไล่ล่า แต่แล้ววันหนึ่งอิล อิลลาก็ได้มาประทานพรด้วยการมอบพลังเวทมนตร์ให้กับเผ่าพันธุ์มนุษย์ ทำให้มนุษย์กลายเป็นเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งที่สุด และมนุษย์ก็เชื่อว่าตนเองได้รับการกิจจากพระเจ้าเป็นเจ้าที่มอบพลังให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ ก็เพื่อให้มนุษย์กลายเป็นเผ่าพันธุ์ที่ปกครองเผ่าพันธุ์อื่น จากแนวคิดดังกล่าวได้ถูกส่งต่อและใช้โดยเดวิด ผู้นำของเหล่านักเวทมนตร์ใน

ขณะนั้น ที่ใช้เป็นอเนกนาคในการยึดครองโลก แต่ก็ถูกขัดขวางโดยโซโลมอนบุตรของเขา นำไปสู่การต่อสู้กันระหว่างผู้ที่ต้องการให้นักเวทมนตร์เป็นผู้นำโลก กับผู้ที่ต้องการสร้างความเท่าเทียมกันระหว่างเผ่าพันธุ์ แม้สุดท้ายโซโลมอนจะชนะและพยายามที่จะทำให้ความแตกต่างเหล่านั้นลดลง แต่ก็ทำไม่สำเร็จ กลับกลายเป็นการสร้างความรู้สึกที่สูญเสียของนักเวทมนตร์บางส่วน ที่ได้รวมกลุ่มกันเป็นองค์กรอัลซาเมน องค์กรที่ต้องการเปลี่ยนแปลงโลกในมุมมองที่แตกต่างไปจากโซโลมอน นำไปสู่การจลาจลทางการเมือง แม้สุดท้ายฝั่งของราชาโซโลมอนจะชนะ แต่ก็ทำให้เขาต้องจบชีวิตลงเช่นกัน รวมถึงทำให้ภูมิประเทศต่าง ๆ ในอัลมาทรันยากต่อการอยู่อาศัย

อุโกะ หนึ่งในแกนนำคณะปฏิวัติร่วมกับโซโลมอนจึงได้สร้างโลกปัจจุบันขึ้นตามแนวคิดของโซโลมอนที่ต้องการสร้างโลกที่เท่าเทียม แต่จากเหตุการณ์ในอัลมาทรัน ทำให้เขารู้สึกว่าผู้คนยังคงต้องการผู้นำหรือราชาอยู่ก็เพื่อเป็นที่พึ่งทางจิตใจ จึงได้สร้างระบบเมจิกขึ้นมาเพื่อให้เป็น ผู้ช่วยค้ำจุนราชาที่เหมาะสม เปลี่ยนแปลงเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างให้มีรูปลักษณ์กลายเป็นมนุษย์เหมือนกัน เพื่อลดความแตกต่าง รวมถึงระบบเงินโดยขอให้ผู้นำทั้ง 72 เผ่าพันธุ์มาเป็นผู้มอบพลังและชี้แนะผู้ที่จะขึ้นมาเป็นราชาให้มีแนวคิดที่เหมาะสม

อาลาตินจึงหวังว่าจะไม่เกิดเหตุการณ์เช่นที่เคยเกิดขึ้นที่อัลมาทรันอีก จึงเปิดประชุมและเล่าเรื่องราวทุกอย่างที่เคยเกิดขึ้นให้ทุกคนฟัง เพราะต้องการให้ทุกคนเห็นด้วยกับเขา แต่ผลสรุปที่ได้กลับไม่เป็นไปตามที่เขาหวัง โดยทั้ง 3 มหาอำนาจต่างมีทางออกเป็นของตนเอง ดังนี้

1. สหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทร ภายใต้การนำของราชาชินแบด เลือกใช้ประโยชน์จากเหตุการณ์ดังกล่าว กัดดันให้จักรวรรดิเจ็ดจรัสขับไล่องค์กรอัลซาเมนออกจากประเทศ มิเช่นนั้นจะเท่ากับการเป็นการให้ความร่วมมือกับองค์กรอัลซาเมน องค์กรที่ทำลายโลกแห่งอัลมาทรัน เนื่องจากปัจจุบันองค์กรอัลซาเมนได้แทรกซึมและสนับสนุนทางการทหารของจักรวรรดิเจ็ดจรัสอยู่
2. จักรวรรดิเจ็ดจรัส ยังคงมีเป้าหมายเช่นเดิม คือ การสร้างโลกหนึ่งเดียว แม้การจะไปให้ถึงเป้าหมายนั้นจะต้องใช้พลังขององค์กรอัลซาเมนก็ตาม และยังคงมองว่าการสร้างโลกหนึ่งเดียวในรูปแบบของจักรวรรดิเจ็ดจรัสก็เป็นแนวทางที่สอดคล้องไปกับความคิดของโซโลมอน ด้วยการให้อาณาจักรอื่นมาอยู่ภายใต้การนำของจักรวรรดิเจ็ดจรัส

3. จักรวรรดิเรม วางตัวเป็นกลางทางการเมือง ไม่เข้าข้างฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง และจะหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่ทำให้เหล่าผู้ใช้ภาชนะโลหะแบ่งเป็น 2 ฝ่ายและเกิดสงครามต่อกัน

1.2.5 ภาคที่ 5 จักรวรรดิเจ็ดจรัส

ในระหว่างการประชุมได้เกิดการรัฐประหารในจักรวรรดิเจ็ดจรัสขึ้น เมื่อฮาคุริวได้สังหารเกียคุเอ็น กษัตริย์องค์ปัจจุบันและตั้งตนขึ้นเป็นกษัตริย์ นำไปสู่การแบ่งประเทศเกิดเป็นสงครามภายในระหว่างเจ็ดจรัสตะวันออกที่นำโดยฮาคุริว และเจ็ดจรัสตะวันตกที่นำโดยเรนโคเอน

เพื่อไม่ให้เกิดเหตุการณ์นองเลือด อาลาตินและอาลีบาบาจึงไปหาฮาคุริว เพื่อขอให้ยุติสงคราม แต่ฮาคุริวกลับไม่เห็นด้วยทำให้ทั้งสองฝ่ายเกิดการต่อสู้กัน ผลจากการต่อสู้อาลีบาบาได้พ่ายแพ้ให้กับฮาคุริว ด้วยพลังของฮาคุริวทำให้จิตของอาลีบาบาหลุดไปยังโลกหลังความตาย

ในโลกหลังความตายอาลีบาบาได้พบกับเหล่าผู้วายชนม์จากอัลมาทรัน ทำให้เขาได้รู้ว่าเดวิดได้หาทางหลบหนีไปจากโลกหลังความตายกลับไปยังโลกปัจจุบันได้แล้ว โดยการเข้าไปสิงอยู่กับร่างของราชาซินแบด อาลีบาบาจึงขอให้เหล่านักเวทมนตร์ช่วยค้นหาวิธีให้เขาได้กลับไปเช่นเดียวกัน สุดท้ายพวกเขาก็สามารถทำสำเร็จ แต่อาลีบาบาก็กลับถูกส่งไปยังทวีปมืด ทวีปทางตอนใต้ของเรื่องทำให้ต้องใช้ระยะเวลากว่า 3 ปีเพื่อกลับไปยังทวีปที่ผู้คนอาศัยอยู่

ในส่วนของสงครามนั้นสุดท้ายเจ็ดจรัสตะวันตกก็ยอมแพ้ เพราะฮาคุริวได้เข้าร่วมเป็นสมาชิกสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทร ทำให้สหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรที่นำโดยซินแบด ใช้เป็นข้ออ้างในการเข้ามาแทรกแซงก็เพื่อช่วยเหลือประเทศสมาชิก จากการเข้าร่วมดังกล่าวของฮาคุริว ส่งผลให้เรน โคเอน ตัดสินใจยอมแพ้เพื่อลดการสูญเสียและไม่ให้ลงโทษผู้อื่นนอกจากผู้ที่เป็นหัวหน้ากบฏ หรือก็คือตัวของเขาเอง

1.2.6 ภาคที่ 6 โลกในยุคสมัยใหม่

เมื่อสิ้นสุดสงครามภายในจักรวรรดิเจ็ดจรัส ส่งผลให้ระบบคานอำนาจระหว่างมหาอำนาจโลกเกิดการเปลี่ยนแปลง ไปสู่การนำโดยสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรภายใต้การนำของซินแบดที่ได้เปลี่ยนแปลงโลกอย่างรวดเร็ว โดยใช้เวลาเพียง 3 ปี ทำให้โลกในรูปแบบเดิมโลกในยุคสงครามและการล่าดินแดน ให้กลายเป็นโลกยุคโลกาภิวัตน์ โลกที่ไม่ได้ต่อสู้ด้วยกำลังแต่เป็นโลกแห่งการค้าที่ขับเคลื่อนด้วยระบบทุนนิยม

ภายใต้โลกใหม่ ซินแบดได้พัฒนาสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรไปสู่การเป็นสหพันธ์ข้ามชาติ ที่เขาได้สละราชสมบัติเพื่อขึ้นเป็นผู้นำของสหพันธ์ข้ามชาติในนามของประธานบริษัทซินเดรีย และได้สร้างกฎ 4 ข้อที่ทำให้โลกเปลี่ยนไป ได้แก่ 1. ยกเลิกระบบทาส และแก้ไขการขาดแคลนแรงงานด้วยการพัฒนานวัตกรรมเวทมนตร์เพื่อทดแทนแรงงานทาส 2. ยกเลิกการเกณฑ์ทหาร เพื่อนำค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ของแต่ละประเทศมาใช้ร่วมกันพัฒนานวัตกรรมทางเวทมนตร์ที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างก้าวกระโดด 3. สามารถย้ายที่อยู่ระหว่างประเทศได้อย่างเสรี ส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุน แรงงาน ทรัพยากรต่าง ๆ ไปยังประเทศที่เจริญรุ่งเรืองทางการค้า และ 4. บังคับใช้เงินตราสกุลเดียวกันทั่วโลกในหมู่ประเทศที่เข้าร่วมสหพันธ์ข้ามชาติ จากการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ส่งผลให้เปลี่ยนโลกจากยุคสงครามที่รัฐมีอำนาจสูงสุด กลายเป็นโลกที่ปราศจากสงครามในยุคการค้า และเปลี่ยนผู้มีอำนาจสูงสุดจากรัฐเป็นบริษัทหรือเอกชนเป็นผู้มีอำนาจแทน

ภายใต้โลกสมัยใหม่ที่ได้เปลี่ยนการต่อสู้ด้วยกำลังทหาร เป็นการต่อสู้ด้วยการใช้การค้า เทคโนโลยีและการสื่อสารเป็นเครื่องมือสำคัญ จากการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทำให้

ผู้คนบางส่วนปรับตัวไม่ทันต่อระเบียบโลกใหม่ ดังเช่นจักรวรรดิเจ็ดจรัสประเทศที่เรืองอำนาจจากการทหารและการสงครามในอดีต แต่กลับไม่สามารถปรับตัวได้ทันและกำลังจะกลายเป็นประเทศที่ล้มละลาย

เมื่ออาลิบาบาได้กลับมายังโลกอีกครั้ง เขาก็ได้พบกับการเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดในยุคโลกใหม่ แต่ด้วยความรู้ ความสามารถโดยเฉพาะทางด้านการพาณิชย์ที่เขาชื่นชอบทำให้เขาสามารถปรับตัวได้อย่างรวดเร็ว และได้เข้าไปช่วยเหลือจักรวรรดิเจ็ดจรัสในการต่อสู้ในยุคโลกใหม่ ด้วยการปรับวิทยาการทางการทหารไปสู่การใช้เป็นเครื่องมือในการค้าและการคมนาคม

แต่เหตุการณ์ดังกล่าวก็ไม่ได้เป็นไปได้อย่างราบรื่นนัก กลับถูกขัดขวางโดยซินแบดเองที่เกรงกลัวว่าสิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องมือที่จะมาขัดกับวิทยาการเดิมของเขา ที่อาจทำให้ตนสูญเสียอำนาจลง เกิดเป็นการต่อสู้ทางการค้าและการสื่อสาร อันเป็นรูปแบบการต่อสู้ในโลกสมัยใหม่

1.2.7 ภาคที่ 7 วิหารศักดิ์สิทธิ์

ภายใต้โลกใหม่ มนุษย์เริ่มก้าวเข้าสู่ความเป็นมนุษย์นิยมมากขึ้น ส่งผลให้มนุษย์มีความเชื่อมั่นในตนเองและมองว่าตัวเองมีเหตุผลของตนเองมากยิ่งขึ้น การมีเหตุผลและเป้าหมายเป็นของตัวเอง กลายเป็นประเด็นสำคัญที่ทำให้ผู้คนเริ่มมีเส้นทางชีวิตเป็นของตัวเอง เกิดเป็นความกลัวและคำถามภายในใจของซินแบดกับความเชื่อที่ว่า ตนเองเป็นผู้ที่ได้รับหน้าที่มาจากพระเจ้าให้ทำหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะทิศทางให้กับผู้คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการกลับมาของอาลาตินและอาลิบาบา ที่ได้เข้าไปช่วยเหลือจักรวรรดิเจ็ดจรัสจากการนำวิทยาการทางการทหารที่สร้างไว้มาเปลี่ยนเป็นวงเวทย์เคลื่อนย้าย อุปกรณ์ที่สามารถเคลื่อนย้ายมวลสารได้อย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการพลิกโฉมการค้าและการขนส่งไปอีกขั้น กลายเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ผู้คนเริ่มมีความคิดสร้างสรรค์ในการประดิษฐ์อุปกรณ์เพื่ออำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันต่าง ๆ มากขึ้น รวมถึงความกล้าที่จะแตกต่างก็เพื่อทำตามความต้องการ ตามเจตจำนงของตนเองมากยิ่งขึ้น เช่น การที่จักรวรรดิเจ็ดจรัสและประเทศคินะ ขอแยกตัวจากสหพันธ์ข้ามชาติ และร่วมมือกับจักรวรรดิเริ่มสร้างอีกซ์อำนาจทางเศรษฐกิจขึ้น

ซินแบดจึงได้ตัดสินใจเข้าไปแทรกแซงระบบโลกที่สร้างขึ้นตามเจตจำนงของโซโลมอนเช่นเดียวกับที่โซโลมอนเคยแทรกแซงในอดีต โลกที่มอบความหวังให้กับทุกคน ทุกคนจึงมีพลังความคิดที่คิดฝันได้อย่างแตกต่างกัน ตามความต้องการของตัวเอง ส่งผลให้เกิดความคิดที่แตกต่างกันของปัจเจก ให้เปลี่ยนไปตามความคิดของซินแบด คือต้องการโลกที่มีแต่ความสุขและความสงบสุขตลอดไป อันเกิดจากประสบการณ์ในชีวิตของซินแบด เขาจึงคิดที่จะเปลี่ยนแปลงโลกตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน ด้วยการเข้าไปเปลี่ยนเป้าหมายในการใช้ชีวิตของผู้คนให้มีความคิดเช่นเดียวกับเขาที่วิหารศักดิ์สิทธิ์ (ดินแดนที่อุโกะใช้สร้างและควบคุมความเป็นไปของโลกในปัจจุบัน) เพราะเขาไม่เห็นด้วยกับโลกตามแนวคิดของโซโลมอน โลกที่ปล่อยให้ผู้คนมีความคิดอย่างเป็นอิสระ แต่กลับไร้ที่พึ่งพิง

ทำให้ผู้คนที่ผิดหวังต่อโชคชะตาจากความไม่ยุติธรรมต้องตกสู่ความเสื่อม อีกทั้งยังกีดกันคนที่มีความคิดเห็นที่แตกต่างไปจากโซโลมอนหรือกลุ่มคนที่ตกสู่ความเสื่อมให้ออกไปจากโลกในอุดมคติของเขา ซินแบตจึงอยากที่จะสร้างโลกที่เขากลายเป็นที่พึงพิงของทุกคนและคอยชี้แนะทางที่ถูกต้องให้ทุกคน เพื่อสร้างความสงบสุขแก่โลกนิรันดร์ในแบบของเขา

ซินแบตจึงพยายามที่จะทำให้โลกกลับไปสู่ความเป็นลูฟอย่างแท้จริง เพื่อให้ไม่มีใครมาเป็นผู้กุมชะตาชีวิตของเรา ซึ่งวิธีการนี้เท่ากับทุกคนจะต้องตาย เพื่อไม่ให้เกิดการสูญเสียชีวิต ในอนาคต เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันก็เป็นสิ่งที่ถูกกำหนดโดยเทพผู้คุมชะตากรรมของเรา การกลับสู่ลูฟจึงเป็นวิธีการที่จะสร้างโลกที่ดีกว่านี้ได้

แต่อาลาติน อาลีบาบาและพรรคพวกที่ตกสู่ความเสื่อม (กลุ่มคนที่อยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของโซโลมอนทำให้ไม่ถูกชี้แนะทางความคิด) ไม่เห็นด้วยกับวิธีการดังกล่าวของซินแบต จึงได้เดินทางไปยังวิหารศักดิ์สิทธิ์เช่นเดียวกัน เพื่อแก้ไขลูฟที่ซินแบตเขียนไว้ นำไปสู่การแลกเปลี่ยนความคิดระหว่างพวกอาลีบาบากับซินแบตเพื่อสร้างโลกที่ดีกว่าเดิม แต่แล้วเหตุการณ์กลับไม่ได้ดำเนินการไปอย่างราบรื่น เพราะถูกขัดขวางโดยเดวิดที่ต้องการโลกที่เกิดใหม่เช่นเดิม ทำให้เกิดการปะทะกัน

สุดท้ายพวกอาลีบาบาก็ชนะ และได้มอบความคิดคืนให้กับทุกคน และสลายการแยกกันของลูฟดำและลูฟขาว รวมถึงพยายามหาทางแก้ไขปัญหาเชิงโครงสร้างของโลก เพื่อให้ทุกคนได้อยู่ร่วมกัน และร่วมกันสร้างโลกที่เหมาะสมสำหรับการอยู่ร่วมกันต่อไป

2. การวิเคราะห์ที่มา รูปแบบและเนื้อหาแนวคิดทางการเมืองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเมจ อาลาตินผจญภัย

การ์ตูนเรื่องเมจ อาลาตินผจญภัย เป็นการ์ตูนที่มีเรื่องราวเกี่ยวข้องกับประเด็นแนวคิดทางการเมืองที่สะท้อนให้เห็นความสำคัญของแนวคิดทางการเมืองในการเป็นกรอบเครื่องมือที่ทำให้บุคคลแต่ละบุคคลเกิดความคิด ความเชื่อ ทศนคติ อุดมการณ์และพฤติกรรมที่แตกต่างกันไป โดยแนวคิดทางการเมืองเป็นสิ่งที่มีความเป็นพลวัต อันเกิดจากประสบการณ์ การเรียนรู้ที่แตกต่างกันไป ส่งผลให้บุคคลเกิดแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกันไปด้วย ซึ่งการที่บุคคลมีแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกันนี้เอง ทำให้เกิดการปะทะกันของความแตกต่างส่งผลให้เกิดการทำเพื่อความคิด ความเชื่อของตนเองเป็นสำคัญ ก่อให้เกิดการต่อสู้ การแย่งชิงก็เพื่อตอบสนองต่อแนวคิดของตนเอง ดังเช่นที่ เรน โคเม ได้กล่าวในการ์ตูนว่า

“แรกเริ่มสงคราม เกิดจากความต้องการให้อีกฝ่ายทำตามความคิดของเรา ถึงตอนนั้นปัญหาที่ไม่ได้อยู่ที่ฝ่ายไหนยืนกรานเรื่องถูกหรือผิด นั่นก็คือ เมื่อ ‘ความคิด’ ที่อาจมาจากศาสนาหรือผลประโยชน์ แยกออกเป็นมากกว่าสองสาย ถึงตอนนั้นก็เกิดสงคราม แต่อย่างไรสงครามก็จะจบลง เมื่อถึงตอนที่เป้าหมายของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งบรรลุ สรุปลก็คือสงครามเป็นเพียงวิธีการหนึ่ง ในการที่มนุษย์มีความเห็นที่แตกต่างบีบบังคับให้อีกฝ่ายหนึ่งทำตาม”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 27, ตอนที่ 263)

การ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย จึงเป็นการดูที่สะท้อนให้เห็นแนวคิดทางการเมืองที่หลากหลาย ซึ่งการที่มีแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกัน ส่งผลให้แต่ละตัวละครเกิดมุมมองและมีพฤติกรรมทางการเมืองที่แตกต่างกันไป ผ่านการวิเคราะห์ตามแนวคิดการวิจารณ์วรรณกรรมเชิงจิตวิเคราะห์ เพื่อใช้วิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองของตัวละครจากภูมิหลัง พฤติกรรมการแสดงออกต่าง ๆ แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1. ข้อมูลพื้นฐานของตัวละคร และ 2. การวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองที่สอดคล้องไปกับตัวละคร ดังนี้

2.1 แนวคิดทางการเมืองของอาลาติน (Aladdin)

ตัวละครอาลาติน (Aladdin) เป็นเด็กผู้ชาย มีรูปร่างเล็ก ผมหสีฟ้า มักสวมผ้าโพกหัววิเศษที่ใช้บินได้ไว้บนศีรษะ แต่งกายรูปแบบอาหรับ อันเป็นลักษณะของตัวละครที่ถูกหยิบยืมมาจากเรื่องอาลาตินกับตะเกียงวิเศษ โดยเป็นตัวละครที่มีบุคลิกดูใจดี ร่าเริง และมีความไร้เดียงสา เพราะในอดีตอาศัยอยู่กับอุโกะเพียง 2 คน ทำให้เป็นคนที่ไม่ค่อยทันโลกในช่วงต้นเรื่อง แต่ก็ยังเป็นตัวละครที่มีความเฉลียวฉลาด มีความตั้งใจและเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

อาลาติน เป็นเมใจแห่งโลกอัลมาทรีนที่ถูกส่งมายังโลกปัจจุบัน เพื่อหยุดยั้งแผนการขององค์กรอัลซาเมนที่อาจนำไปสู่โศกนาฏกรรมเช่นเดียวกับที่เคยเกิดในอัลมาทรีน บุตรของราชาโซโลมอนราชาแห่งโลกอัลมาทรีน กับซีบ้านกเวทมนตรีหนึ่งในแกนนำปฏิวัติร่วมกับโซโลมอน ในขณะที่อาลาตินเกิดนั้นพ่อและแม่ของเขาได้ตายไปแล้ว โดยเขาอาศัยอยู่ได้ด้วยพลังเวทมนตรี และได้รับการเลี้ยงดูโดยอุโกะ หนึ่งในเมใจของอัลมาทรีนผู้ทำหน้าที่ดูแลวิหารศักดิ์สิทธิ์ (วิหารที่ควบคุมกฎของโลกปัจจุบัน) โดยอุโกะเป็นเพียงคนเดียวที่อยู่กับอาลาตินที่วิหารศักดิ์สิทธิ์ อุโกะจึงเป็นทั้งเพื่อน ครอบครัวและคุณครูเพียงหนึ่งเดียวของเขาที่ได้สอนและเป็นเพื่อนกับเขา ทำให้สิ่งที่เขาโหยหามาตลอดก็คือเพื่อนและครอบครัว ต่อมาอาลาตินถูกอุโกะส่งมายังโลกปัจจุบันเพื่อทำหน้าที่เป็นเมใจผู้ชี้นำและค้นหาผู้ที่มีคุณสมบัติของราชา ผู้ที่เหมาะสมจะเป็นผู้ชี้นำโลก และได้พบกับอาลีบาบา ก่อนที่จะร่วมกันเดินทางไปยังดินแดนต่าง ๆ เพื่อหาคำตอบของชีวิตและหน้าที่การเป็นเมใจของเขา เกิดเป็นการผจญภัยของเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย

เมื่ออาลาตินถูกส่งมายังโลก เขาได้พบกับอาลีบาบาและร่วมกันพิชิตต้นเจ็ยน อามอน ก่อนที่จะเดินทางไปอาณาจักรบัลเบต ที่เขาได้ต่อสู้จนทำให้ต้องสูญเสียพลังในการเรียกอูโกะ (เพื่อนคนแรกของเขา) มายังโลกปัจจุบัน และได้รับพลังปัญญาแห่งโซโลมอนมาแทน (พลังในการเข้าถึงจิตใจของผู้คนเพื่อชี้แนะให้ไปในทางที่ถูกต้องตามเจตจำนงของโซโลมอน และพลังในการเข้าถึงเรื่องราวในอดีตผ่านกระแสสุฟในธารกระแสหลัก หรือก็คือการเข้าถึงข้อมูลทางประวัติศาสตร์สำคัญของโลก ที่ช่วยให้เขาเข้าใจในหน้าที่ของตนเอง หรือการเป็นเมโงมากขึ้น)

จากการเดินทางในเรื่องทำให้อาลาตินได้พบเจอประเด็นสำคัญต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น การได้มีเพื่อน การโยกย้ายสังคมที่ขาดหายไปอย่างครบครัน การรวมกันเป็นสังคมของมนุษย์ก็เพื่อ ฟังพาทอาศัยกัน ปัญหาจากการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม ทั้งจากปัญหาทางชนชั้น ปัญหาความแตกต่างทาง วัฒนธรรม ปัญหาจากความแตกต่างทางความคิด การก้าวเข้าสู่โลกใหม่ที่พัฒนาไปสู่ความเท่าเทียม ทางสังคม การเชื่อในเจตจำนงของมนุษย์ และสุดท้ายกับการร่วมกันหาคำตอบและการสร้างโลกที่ เหมาะสมกับการอยู่อาศัยร่วมกันของมนุษย์

จากประสบการณ์และสภาพสังคมที่อาลาตินพบเจอส่งผลต่อแนวคิดทางการเมือง ของอาลาติน จากการวิเคราะห์พบว่าตัวละครอาลาตินเป็นตัวละครที่มีลักษณะแนวคิดสอดคล้องไป กับแนวคิดทางการเมืองแบบเสรีนิยม โดยมีลักษณะสำคัญดังต่อไปนี้

1) *ปัจเจกบุคคล และเหตุผล* คือการเชื่อในความแตกต่างกันของมนุษย์ ที่อาลาติน มองว่ามนุษย์นั้นต่างมีความแตกต่างกันไป ดังนั้นเราจึงควรเคารพในความเป็นปัจเจกที่แตกต่างกัน เหล่านั้น รวมถึงความเชื่อที่ว่ามนุษย์นั้นเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีเหตุผล เพราะชีวิตของมนุษย์นั้นต่างพบเจอ ประสบการณ์ต่าง ๆ ทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้ถูกผิด สิ่งเหล่านี้จึงทำให้มนุษย์แตกต่างกันไป เช่น คำถามของซินแบตในภาควิหารศักดิ์สิทธิ์ที่ถามอาลาตินว่า

“ ‘ในโลกที่ไร้ความยุติธรรมมนุษย์ควรมีชีวิตอยู่ด้วยเจตจำนงของตัวเองหรือไม่ หรือควรให้คนอื่น เป็นผู้นำทาง’ ซึ่งอาลาตินตอบว่า ‘เพราะเป็นโลกที่ไร้ความยุติธรรมนี้แหละ พวกเราถึงควรมีชีวิต ด้วยเจตจำนงตนเอง ท่ามกลางการทุ่มเถียงทะเลาะ ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงอย่างซ้ำ ๆ ’ ”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 35, ตอนที่ 342)

เพราะอาลาตินมองว่ามนุษย์ควรมีชีวิตด้วยเจตจำนงของตนเอง ทั้งนี้เจตจำนงของ ตนเองนั้นต่างเกิดจากประสบการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต ทำให้เราเกิดวิวัฒนาการไม่ใช่การถูกชักใยให้คิด ตาม แต่เป็นการเลือกการใช้ชีวิตที่แตกต่างกันไปของปัจเจก ซึ่งแตกต่างไปจากโลกที่ซินแบตกำลัง พยายามทำคือการควบคุมความคิดให้ทุกคนคิดตามเท่านั้น สะท้อนให้เห็นมุมมองของอาลาตินที่ว่า

มนุษย์ไม่ได้ดำรงชีวิตอยู่เพียงลำพัง แต่มนุษย์ต้องมีสังคมต้องมีเพื่อนร่วมโลกอันเป็นสภาวะธรรมชาติของมนุษย์ ดังนั้นเราจะทำอย่างไรถึงจะประสานสภาวะนี้กับธรรมชาติของมนุษย์เข้าด้วยกันได้

2) *ความเสมอภาค* กับการมีมุมมองที่เชื่อในความเท่าเทียมกันของมนุษย์ ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์ที่อาลาตินช่วยปลดโซ่ เครื่องมือที่แสดงถึงความเป็นทาสให้กับโมลเซียว่า เพราะไม่อยากจะให้ซ่อนชาสวย ๆ ไว้ หรือการไม่สนับสนุนแนวคิดการแบ่งชนชั้นของอาณาจักรมัคโนซุตที่กระทำต่อพลเมืองลำดับที่ 5 ที่ไม่ต่างไปกับการปศุสัตว์ เพราะอาลาตินเชื่อว่าหากผู้คนที่แตกต่างกันไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ก็จะนำไปสู่สงครามและการสูญเสีย เช่นที่เคยเกิดขึ้นในโลกอัลมาทรัน

3) *ขันติธรรม* กับความกลัวและกระหายสันติ โดยอาลาตินไม่นิยมการสงคราม อันเกิดจากประสบการณ์ที่เคยเกิดขึ้นในโลกอัลมาทรัน ที่หากมนุษย์ขาดซึ่งขันติธรรมหรือความอดทนต่อความคิดเห็นที่แตกต่างก็จะทำให้เกิดการสูญเสียอย่างไรในอดีต ส่งผลให้อาลาตินเกิดความกลัวว่าหากมนุษย์ตกอยู่ในสภาวะธรรมชาติก็จะแก่งแย่งผลประโยชน์กันเอง ดังนั้นมนุษย์จึงต้องรวมตัวกันด้วยการสละสิทธิเท่าเทียมที่มีอยู่ในธรรมชาติเพื่อความปลอดภัยในชีวิตกลายเป็นรัฐขึ้นมา สอดคล้องไปกับแนวคิดของโทมัส ฮอบส์ (Thomas Hobbes) นักปรัชญาชาวอังกฤษ ที่ในช่วงชีวิตของเขาก็พบเจอกับสงครามส่งผลให้เขาเกิดความกลัว ซึ่งเป็นที่มามุมมองแนวคิดของเขา ที่มองว่าสภาวะธรรมชาติของมนุษย์ก็คือการแก่งแย่งเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนจากความอยากต่าง ๆ ซึ่งทำให้มนุษย์เองเกิดความกลัวตาย ดังนั้นมนุษย์จึงต้องทำการตกลงกันเพื่อสละสิทธิเท่าเทียมที่มีอยู่ในธรรมชาติเพื่อความปลอดภัยในชีวิต ดังนั้นรัฐจึงเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ในการตัดสินปัญหาจากความแตกต่าง (พงศ์เพ็ญ ศกุนตารักษ์, 2536)

4) *รัฐธรรมนูญนิยม* กับมุมมองที่อาลาตินยังมองว่ารัฐยังจำเป็นอยู่ ผ่านหน้าที่การเป็นเมจและการสนับสนุนให้อาลีบาบาเป็นราชาของเขา เพราะอาลาตินมองว่าอาลีบาบาเป็นผู้ที่มีความเป็นผู้นำที่ดี คือเป็นคนที่มองผู้คนอย่างเท่าเทียมกัน เป็นผู้นำที่พร้อมเดินไปกับทุกคน ไม่ใช่ราชาที่คอยชี้แนะให้คนทำตาม ก็อาจหมายถึงการทำหน้าที่เป็นรัฐาธิปไตย ที่คอยจัดระเบียบของสังคม แต่ก็ต้องมีอำนาจอย่างจำกัด สอดคล้องไปกับรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ฮอบส์สนับสนุนก็คือการปกครองโดยกษัตริย์ เพราะเป็นรูปแบบที่อำนาจสูงสุดแบ่งแยกไม่ได้ และกษัตริย์จะไม่สามารถมั่งคั่งขึ้นได้หากผู้ใต้ปกครองยังคงยากจนอยู่ ดังนั้นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ดีที่สุด ก็คือรูปแบบทางการเมืองการปกครองใดก็ตามที่สามารถทำให้ผลประโยชน์ทั้งสองสอดคล้องกันได้ ทั้งนี้ในเรื่องยังไม่ได้มีการกล่าวถึงโลกหรือประเทศที่อาลีบาบาขึ้นเป็นราชาผู้ปกครองโลก หรือชาติใดชาติหนึ่ง

นอกจากนี้เขายังมีแนวคิดอื่น ๆ เช่น แนวคิดเกี่ยวกับการมีชนชั้นทางสังคม ที่ผู้ประพันธ์อาจมองว่าเป็นแนวคิดหลักของเรื่องที่สะท้อนความเป็นจริงทางสังคม ที่ผู้ประพันธ์อาจพยายามแสดงให้เห็นความเป็นไปของสังคมกับการมองสังคมเป็นอินทรีภาพที่มนุษย์ต่างมีหน้าที่

ที่แตกต่างกันไปเป็นสังคมและทำงานร่วมกันเป็นสังคม เสมือนร่างกายของมนุษย์ที่จะเห็นได้ว่าอาลาตินได้รับการกิจให้ทำหน้าที่ค้นหาผู้ที่เหมาะสมจะเป็นราชา ดังนั้นเขาจึงมีแนวคิดที่ว่าโลกเองนั้นก็ควรจะต้องมีผู้นำหรือราชาตามหน้าที่ของเขา

2.2 แนวคิดทางการเมืองของอาลีบาบา (Alibaba Salujah)

อาลีบาบา ซารูจา (Alibaba Salujah) เจ้าชายแห่งราชวงศ์ซารูจา ราชวงศ์ผู้ปกครองอาณาจักรบัลแบด กับมารดาผู้เป็นอดีตสาวใช้ในวัง อาลีบาบาเกิดและเติบโตอยู่กับมารดาที่ออกจากวังมาใช้ชีวิตในสลัม มาประกอบอาชีพเป็นโสเภณีเพื่อเลี้ยงดูอาลีบาบา คาซิมและน้องสาวที่รับมาเลี้ยงดูร่วมกัน ก่อนที่แม่ของเขาจะป่วยและเสียชีวิตในเวลาต่อมา ทำให้อาลีบาบาและเพื่อนจะต้องหาเลี้ยงชีพเพื่อดูแลตัวเอง ทั้งงานเก็บขยะขาย งานชักรองเท้า และเป็นมัคคุเทศก์พาชาวต่างชาติเยี่ยมชมเมือง แต่แล้ววันหนึ่งพ่อของเขาหรือราชาแห่งอาณาจักรบัลแบดในตอนนั้นได้มาหาอาลีบาบาที่สลัมและบอกว่าอาลีบาบาเป็นลูกของตนเอง จึงพาอาลีบาบาไปอยู่ด้วยกันในวังในฐานะโอรสของกษัตริย์

จากเหตุดังกล่าวทำให้ชีวิตของอาลีบาบาพลิกผันจากเด็กในสลัมกลับกลายเป็นเจ้าชายในวัง แต่เขายังต้องใช้ชีวิตอย่างยากลำบากเพราะถูกสายตารังเกียจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากองค์ชายอับหมัดและองค์ชายสับหมัดผู้เป็นพี่ชายต่างมารดาของตน ก่อนที่เขาจะปรับตัวและเริ่มได้รับการยอมรับจากผู้คนในวัง โดยเขาได้เรียนรู้วิชาต่าง ๆ ทั้งการต่อสู้ วิชาการ และมารยาทสำหรับการเข้าสังคม โดยวิชาที่เขาชื่นชอบที่สุดก็คือวิชาพาดิษศาสตร์เพราะเขารู้สึกว่าเป็นวิชาที่สนุก และชื่นชอบการอ่านหนังสือเกี่ยวกับการผจญภัยต่าง ๆ

เรื่องราวต่าง ๆ ผ่านไป 3 ปี วันหนึ่งเขาได้แอบออกจากวังด้วยเส้นทางลับ เพื่อไปยังสลัมที่เคยอยู่และได้พบกับคาซิมอีกครั้ง โดยพบว่าตอนนี้เพื่อนเขาได้กลายเป็นหัวหน้าโจร และหลอกถามเรื่องราวภายในวังกับเขา อาลีบาบาจึงบอกเล่าเรื่องราวที่เขาได้ไปใช้ชีวิตในวังรวมถึงการแอบออกจากวังมาด้วย ทำให้คาซิมแอบตามเพื่อดูเส้นทางดังกล่าว

ต่อมาราชาทรงประชวรหนักจึงได้มอบหมายให้องค์ชายอับหมัดเป็นผู้ดูแลประเทศแทน แต่ทั้งนี้ประเทศก็ได้รับผลกระทบจากประเทศข้างเคียง ทั้งจากประเทศบัลเทเบีย ประเทศศูนย์กลางทางการค้าที่เริ่มเสื่อมอำนาจลง ทำให้จักรวรรดิเจ็ดจรัสที่กำลังเรืองอำนาจใช้กำลังเข้ามาแทรกแซงระบบเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้นเรื่อย ๆ จากการที่องค์ชายอับหมัดไม่ได้สนใจการปกครองบ้านเมืองจึงทำตามคำแนะนำของต่างประเทศเสมอ ทำให้ราชาทรงเป็นห่วงประเทศในอนาคตเป็นอย่างมาก ราชาก็อยากฝากฝังให้อาลีบาบาช่วยพี่ชายดูแลอาณาจักรบัลแบด

และแล้วในคืนหนึ่งคาซิมและพรรคพวกก็ได้บุกเข้ามายังพระราชวังด้วยเส้นทางที่อาลีบาบาเคยบอกไปเพื่อขโมยสมบัติในวังหลวง พร้อมทั้งจุดไฟเผาพระราชวังเพื่อสร้างความวุ่นวายจากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ราชาทรงประชวรหนักขึ้นและสิ้นพระชนม์ ทำให้อาลีบาบาคิดว่าตนเอง

เป็นต้นเหตุของเหตุการณ์ดังกล่าว เขาจึงเสมือนเป็นผู้ที่ฆ่าราชาด้วยตัวเอง เขาจึงหลบหนีออกจากวัง และหลีกเลี่ยงจากการเป็นองค์ชายไปใช้ชีวิตเป็นคนธรรมดาที่เดินทางทำงานไปยังสถานที่ต่าง ๆ ก่อนที่เขาจะพบกับอาลาตินและเริ่มออกผจญภัยร่วมกัน

ตัวละครอาลีบาบา มีลักษณะเป็นชายหนุ่ม ส่วนสูงปานกลาง ผมสีเหลือง แต่งกายรูปแบบอาหรับ อันเป็นการหยิบยืมตัวละครมาจากเรื่องอาลีบาบากับโจรสลัดคน ลักษณะบุคลิกของตัวละครอาลีบาบาเป็นตัวละครที่มีนิสัยร่าเริง เข้ากับผู้คนได้ง่าย มองโลกในแง่ดี และมีความเป็นผู้นำที่ฉลาด ทำให้มีความเจ้าเล่ห์ทันคนแต่ก็เป็นคนที่เหมือนจะทำเพื่อตนเอง แต่สุดท้ายก็มักจะทำเพื่อผู้อื่นเสมอ สอดคล้องไปกับการได้ครอบครองเงิน “อามอน” เงินแห่งกิริยามารยาทและความเคร่งครัดผู้ควบคุมไฟ สะท้อนบุคลิกภาพของอาลีบาบาที่เป็นผู้ที่ยอมแค้นตนเองเพื่อผู้อื่นเสมอ เช่น การใช้ทรัพย์สินสมบัติเพื่อช่วยเหลือทาส

โดยตัวละครอาลีบาบาถือเป็นตัวละครสำคัญของเรื่องคือ เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติของราชา แต่ทั้งนี้ตัวอาลีบาบาเองก็ถือได้ว่าเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติราชาที่มีความเป็นมนุษยธรรมมากที่สุด ดังที่อามอนได้กล่าวว่า

“ฟังนะอาลีบาบา การมีภานะโลหะ 2 หรือ 3 อัน ความจริงเป็นเรื่องจำเป็นนั้นหรือ อย่างแรกเจ้าน่ะไม่ใช่ภานะแบบนั้น สำหรับพวกเราเพียงมองแวบเดียวก็รู้แล้วว่าใครคือภานะที่ใช้เงินได้หรืออีกนัยก็คือรู้ปริมาณมะโกย (พลังเวทมนตร์) ในตัวมนุษย์ เจ้าไม่ใช่มนุษย์พิเศษที่เหนือธรรมดาถึงจะสามารถใช้เงินได้หลายตน แต่เจ้าเป็นคนมีข้อดีที่น่าแปลก เจ้าเป็นคนที่แค้นเผาชีวิตของตนเพื่อคนอื่น และทุกครั้งลูฟี่สกปรกกรอบตัวจะเปลี่ยนเป็นกระแสบริสุทธิ์ อามอนผู้นี้จึงตัดสินใจจะใช้พลังทั้งหมดที่มีเพื่อเจ้าผู้เป็นนายข้า”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 10, ตอนที่ 90)

สะท้อนให้เห็นลักษณะของบุคลิกของอาลีบาบาที่เป็นผู้ที่มีความเป็นผู้นำและการมองโลกในแง่ดี จากการมีมุมมองเช่นนี้จึงกลายเป็นพลังสำคัญของอาลีบาบาในการเป็นผู้ชี้แนะให้ผู้อื่นให้มองโลกในแง่ดีตามไปด้วย และอาจเป็นการสื่อสารของผู้ประพันธ์ที่สะท้อนให้เห็นลักษณะของผู้นำในโลกใหม่หรือยุคปัจจุบัน ที่ว่าไม่จำเป็นจะต้องเป็นผู้ที่พิเศษหรือได้รับเลือกมาจากพระเจ้าก็สามารถเป็นผู้นำพาการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นได้เช่นกัน

จากการศึกษาพบว่าอาลีบาบามีแนวคิดทางการเมืองที่สอดคล้องกับพฤติกรรมมาร แสดงออกและแนวคิดของเขา 2 แนวคิด ประกอบด้วย แนวคิดเสรีนิยมและแนวคิดสังคมนิยม ดังนี้

2.2.1 แนวคิดเสรีนิยมของตัวละครอาลีบาบา จากการศึกษาพบว่าตัวละครอาลีบาบาเป็นผู้ที่มีแนวคิดเกี่ยวกับความเสมอภาค ความเท่าเทียม สอดคล้องไปกับหลักพื้นฐานของแนวคิดเสรีนิยม ดังนี้

1) *ปัจเจกบุคคลนิยม และเสรีภาพ* ที่สอดคล้องไปกับความคิดของอาลีบาบาที่เชื่อในความคิดของความเป็นปัจเจกที่แตกต่างกัน การสร้างเป้าหมายในการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน อันสอดคล้องไปกับการมีเสรีภาพในการทำตามความคิดความเชื่อของเขา แต่ทั้งนี้เสรีภาพนั้นเองก็จะต้องไม่ส่งผลกระทบต่อผู้อื่นด้วย เช่นในตอนที่อาลีบาบาพยายามไปหยุดฮาคุริวไมให้ก่อสงครามภายในจักรวรรดิเจ็ดจรัส เพราะหากเกิดสงครามก็จะส่งผลกระทบต่อชีวิตประชาชนจำนวนมาก หรือการไม่สนับสนุนคาซิมในการรัฐประหารเพราะจะส่งผลกระทบต่อเสรีภาพของผู้คนจำนวนมาก การใช้เสรีภาพจึงควรใช้เพื่อประโยชน์ต่อทุกคนมากกว่าใช้เพื่อการแก้แค้น

2) *เหตุผล และขันติธรรม* โดยอาลีบาบาเป็นคนที่เชื่อในความสามารถและความคิดของผู้คนที่แตกต่างกันอยู่เสมอ จากความแตกต่างเหล่านั้นเกิดเป็นการพูดคุยแลกเปลี่ยนที่นำไปสู่การถกเถียงและสร้างสังคมที่ดีขึ้น เช่น ในภาควิหารศักดิ์สิทธิ์ที่อาลีบาบาถามซินแบดว่า “คิดอะไรอยู่ทำไมไม่พูด” อันแสดงให้เห็นความสำคัญของการสื่อสารกับการอยู่ร่วมกันในสังคม เพราะหากขาดการสื่อสารต่อกันก็จะไม่สามารถเข้าใจซึ่งกันและกันได้ การสื่อสารจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน ทั้งที่ทุกตัวละครในเรื่องต่างพยายามที่จะสร้างสังคมที่สงบสุขขึ้น แต่กลับไม่มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความต้องการที่แตกต่าง สงครามจึงเกิดขึ้นเพราะทุกคนเชื่อมั่นในแนวคิดของตนเอง แตกต่างไปจากอาลีบาบาที่เขาเชื่อในเหตุผลของมนุษย์ทำให้เขาเข้าใจในความแตกต่าง และเชื่อในความสามารถที่แตกต่างกันไปของตัวละครต่าง ๆ เพราะเขาเชื่อว่าเราคนเดียวไม่สามารถทำทุกอย่างได้ ดังนั้นเราจึงต้องรวมกันเป็นสังคม อันสอดคล้องไปกับหลักเหตุผลและขันติธรรมของแนวคิดเสรีนิยม ที่เชื่อในเหตุผลของมนุษย์และการสนับสนุนการแลกเปลี่ยนความคิดที่แตกต่าง นำไปสู่ลักษณะทางการเมืองการปกครองรูปแบบประชาธิปไตย อันเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่อาลีบาบาสนับสนุนเช่นกัน สอดคล้องไปกับความเชื่อในเรื่องความอดกลั้นของจอห์น ล็อก (John Locke) ที่เขามองว่าเราไม่มีทางที่จะมีความรู้ได้อย่างแน่นอนในโลกซึ่งถือว่าความรู้ต้องได้มาจากหลักฐานเชิงประจักษ์ สิ่งที่เราได้พอจะได้อาจเป็นไปได้อย่างแน่นอนได้ ดังนั้นผู้มีอำนาจทางการเมืองและศาสนาจึงไม่ควรบังคับให้คนเชื่อตามความเชื่อของตน (วิทยากร เชียงกูล, 2548) ที่สะท้อนให้เห็นมุมมองความอดทนอดกลั้นต่อความเห็นที่แตกต่าง

3) *ความเสมอภาค* กับการเชื่อในความเท่าเทียมกันของมนุษย์ เช่นเหตุการณ์ที่คาราวานที่อาลีบาบาทำงานอยู่ถูกสัตว์ประหลาดเข้าทำร้าย ผู้คนต่างอยู่ในสภาวะตกใจและไม่กล้าทำอะไร ส่วนนายทุนเองก็เร่งให้แต่ขนสินค้าหนีโดยไม่สนใจชีวิตของทาสที่ตกอยู่ในอันตราย แต่อาลีบาบาก็กลับตัดสินใจเข้าไปช่วยเหลือทาสที่ถูกทำร้ายอย่างรวดเร็วด้วยการใช้วิน

สินค้าราคาแพงอย่างไม่ลั้งเลเพื่อช่วยเหลือชีวิตผู้อื่น หรือการนำทรัพย์สินสมบัติที่เขาได้จากการพิชิต ดันเจี้ยนไปช่วยปลดทาสในเมืองโอเอซิส และการนำรางวัลจากที่ลงแข่งขันในโครอสเซโอ (โครอสเซียม) ณ จักรวรรดิเรม ไปช่วยปลดทาสที่ถูกบังคับให้เข้าร่วมการแข่งขันดังกล่าวเป็นต้น

4) **รัฐธรรมนูญนิยม** กกับการสนับสนุนให้ประเทศล้มเลิกปกครองด้วย ระบอบประชาธิปไตยแบบตัวแทน สอดคล้องไปกับแนวคิดของอาลีบาบาที่เชื่อในความเท่าเทียมกัน ของมนุษย์ ดังนั้นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่เขาสนับสนุนจึงเป็นรูปแบบที่ประชาชนสามารถ อยู่ร่วมกันได้อย่างไม่มีชนชั้นอภิสิทธิ์ด้วยการเลือกตัวแทนเข้าไปทำหน้าที่ของรัฐ สอดคล้องไปกับ แนวคิดของลัทธิที่ต่อต้านการปกครองโดยกษัตริย์ หรือระบบอำนาจเด็ดขาดและให้อำนาจอยู่ใน ขอบเขตที่จำกัดโดยความยินยอมของประชาชน และควรมีการแบ่งแยกอำนาจ

2.2.2 แนวคิดสังคมนิยมของตัวละครอาลีบาบา จากการศึกษาพบว่าตัวละคร อาลีบาบามีแนวคิดในลักษณะการทำเพื่อสังคมส่วนรวมก่อน สอดคล้องไปกับลักษณะพื้นฐานของ แนวคิดสังคมนิยม ดังนี้

1) **ชุมชน** คือหลักการที่ทำเพื่อส่วนรวมก่อนตนเอง อันเป็นลักษณะของ อาลีบาบาที่อามอนได้กล่าวว่าเขาเป็นคนที่ยอมแค้นตนเองเพื่อผู้อื่นเสมอ แสดงให้เห็นถึงการให้ ความสำคัญต่อส่วนรวมมากกว่าตนเอง

2) **ภราดรภาพและความเสมอภาคทางสังคม** ภราดรภาพคือความเป็นพี่น้องของมนุษย์ที่มองว่ามนุษย์ต่างมีความเท่าเทียมกัน สะท้อนผ่านในหลายเหตุการณ์ ยกตัวอย่างเช่น ในภาคอัลมาทรีนที่อาลาตินได้เล่าเรื่องราวในอดีต และแบกรับเรื่องราวต่าง ๆ ไว้เพียงผู้เดียว เมื่อ อาลาตินได้เล่าเรื่องราวจบ อาลีบาบาและโมลเซีย่นาก็รีบวิ่งไปหาอาลาตินด้วยความเป็นห่วงที่สะท้อน ถึงสายสัมพันธ์เหมือนพี่น้องที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันแม้จะมีสถานะทางสังคมที่แตกต่างกัน หรือ เหตุการณ์ที่อาลีบาบาไปพบกับซินแบดภายหลังที่ซินแบดไปแก้ไขลูฟและกลายเป็นเทพ อาลีบาบาก็ ได้กล่าวกับซินแบดว่า ซินแบดก็เป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกับเขา หากซินแบดไปเป็นเทพแล้วทุกอย่างคง เป็นไปตามที่ซินแบดคิด แบบนั้นคงไม่มีคนมาเป็นคู่แข่งทางการค้าอย่างเท่าเทียมกับเขา สอดคล้องไป กับหลักความเสมอภาคทางสังคม คือการเชื่อในความเท่าเทียมกันของมนุษย์ ซึ่งเมื่อหากซินแบดกลายเป็นเทพแล้วก็คงจะขาดซึ่งความเสมอภาคในฐานะมนุษย์ที่อยู่ร่วมกัน เพราะเทพก็จะเป็นอีกชน ชั้นหนึ่งที่มนุษย์ไม่สามารถเข้าถึงได้อย่างเท่าเทียม

2.3 แนวคิดทางการเมืองของซินแบด (Sinbad)

ซินแบด (Sinbad) ตัวละครที่มีลักษณะเป็นชายหนุ่มรูปงาม ผมยาวสีม่วง ลักษณะ ภายนอกดูเป็นคนขี้เล่นสบาย ๆ แต่ก็มีความจริงจัง เด็ดขาด การแต่งกายรูปแบบอาหรับที่มาจาก การหยิบยืมตัวละครมาจากนิยายและนิทานพื้นบ้านอาหรับราตรีของทางตะวันออกกลางและเอเชียใต้ เรื่องกะลาสีเรือซินแบด

ซินแบดถือเป็นหนึ่งในตัวละครหลักของเรื่อง ราชาผู้ปกครองอาณาจักรซินเดรีย ประเทศหมู่เกาะที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเรื่อง จากอดีตเขาเป็นเพียงลูกชาวบ้านชาวบัลเทเบีย มีพ่อเป็นอดีตทหารผ่านศึกที่สู้รบในการขยายอาณาจักรให้ยิ่งใหญ่ ส่งผลให้เขามีแนวคิดที่ต่อต้านการต่อสู้ที่สูญเสียเลือดเนื้อโดยไม่จำเป็น รวมถึงการเกณฑ์แรงงานชายไปเป็นทหารและการขูดรีดภาษีเพื่อการสงคราม เขาจึงมีมุมมองที่ว่ารัฐที่ดีควรมีหน้าที่ในการดูแลประชาชนมากกว่าการมาขูดรีดประชาชนเพื่อผลประโยชน์แห่งรัฐ

ต่อมาวันหนึ่งยูนิบ หนึ่งในเมโลจของเรื่องได้มาเจอซินแบดและคิดว่าซินแบดเป็นหนึ่งในผู้ที่มีคุณสมบัติของการเป็นราชา ยูนิบจึงได้แนะนำให้ซินแบดเข้าไปพิชิตดินเจียนแห่งที่ 1 ดินเจียนที่ยูนิบเป็นคนสร้างขึ้น

ซินแบดได้ไปตามคำแนะนำดังกล่าวและสามารถพิชิตดินเจียนได้สำเร็จ ทำให้เขาได้รับทรัพย์สมบัติ ภาชนะโลหะ (พลังของราชา) ก่อนที่เขาจะออกเดินทางไปยังดินแดนต่าง ๆ และเขียนหนังสือเล่าเรื่องการเดินทางของเขา ก่อนจะกลายเป็นกษัตริย์ผู้เป็นตำนาน “ซินแบด ราชาเจ็ดคาบสมุทร” ราชาผู้พิชิตดินเจียนทั้ง 7 และเป็นราชาเพียงผู้เดียวที่ได้รับภาชนะโลหะมากถึง 7 ชิ้น

จากการออกเดินทางเขาได้รวบรวมพรรคพวกเพื่อเปิดบริษัทซินเดรีย และพัฒนาเรื่อยมาจนสุดท้ายได้สร้างประเทศแห่งใหม่ขึ้นหรือก็คืออาณาจักรซินเดรียในปัจจุบัน และได้สถาปนาตนเองขึ้นเป็นปฐมราชาของอาณาจักรซินเดรีย จากความสามารถของเขาทำให้อาณาจักรซินเดรียกลายเป็นหนึ่งในประเทศมหาอำนาจของโลก ด้วยการสร้างพันธมิตรร่วมกับประเทศต่าง ๆ กลายเป็นสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรอันเป็นองค์กรของความร่วมมือประเทศสมาชิกในด้านต่าง ๆ โดยมีซินแบดเป็นผู้นำของสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทร

ตัวละครซินแบดอาจเรียกได้ว่าเป็นตัวละครเด่นของเรื่องที่สะท้อนภาพของความเป็นมนุษย์ ที่เมื่อโตขึ้นเมื่อพบเจอโลกและสังคม ทำให้มนุษย์เข้าสู่สภาวะที่เลวร้าย สอดคล้องไปกับแนวคิดของ ฌอง ฌาคส์ รูสโซ (Jean Jacques Rousseau) ที่ว่าสภาวะธรรมชาติของมนุษย์เป็นคนดี แต่สังคมเป็นตัวการที่ทำให้มนุษย์เลวร้ายขึ้น ยกตัวอย่างเช่น

ซินแบดได้พูดคุยกับจาฟาล หนึ่งในแปดขุนพลว่า “จาฟาล ฉันเจ้าเล่ห์ขึ้นมากเลยใช่ไหม? ช่วงนี้พอเห็นอาลิบาบาคุณ ทำให้ฉันนึกออกถึงตอนที่ออกเดินทางไปทั่วโลกอย่างไม่รู้เรื่องอะไร” จาฟาลได้ตอบกลับว่า “นั่นสิครับ คุณเจ้าเล่ห์ขึ้นมาก คุณได้รับหลายสิ่งหลายอย่างมากมายเกินไป จนมันเปลี่ยนเป็นสิ่งที่คุณไม่ปรารถนา แต่นั่นเป็นหนทางที่คุณเลือกเอง มันเป็นธรรมดาที่คุณต้องเปลี่ยน คุณมีแต่ต้องก้าวไปข้างหน้า”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 12, ตอนที่ 112)

ที่แสดงให้เห็นถึงความฝันในวัยเด็กไปสู่การไปถึงความฝันในวัยผู้ใหญ่ เมื่อการที่จะสร้างโลกที่ไร้สงคราม โลกที่มีแต่ความสุขในรูปแบบของเขาไม่อาจไปถึงได้ด้วยความฝันและความต้องการเพียงอย่างเดียว เมื่อโลกต่างเต็มไปด้วยความแตกต่างที่พร้อมจะปะทะกัน ทำให้ความฝันในวัยเด็กเปลี่ยนไปสู่การทำตามเป้าหมายในวัยผู้ใหญ่ ที่อาจจำเป็นต้องทำบางอย่างที่ขัดต่อเจตนารมณ์เดิมไปก็ตาม ที่สะท้อนให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของตัวละครซินแบดที่กลายเป็นคนในแบบที่เขาไม่ชอบในวัยเด็ก เพราะสังคมที่หล่อหลอมหรือบังคับให้เขาเปลี่ยนไปก็เพื่อที่จะคงอยู่ได้ในสภาวะสังคมที่เลวร้ายเช่นนี้ให้ได้

จากประสบการณ์ชีวิตของซินแบด สามารถสะท้อนผ่านภาษาชะโลหะที่เขาได้รับกลายเป็นคำถามในใจของซินแบดต่อโลกที่เขาเผชิญ และกลายเป็นคำถามที่ซินแบดใช้ถามพวกอาลาตินในภาคบริหารศักดิ์สิทธิ์ ประกอบด้วย

1) *บาเอล* จินแห่งความโกรธเกรี้ยวและวีรชน ดันเจี้ยนแห่งแรกที่ซินแบดพิชิตได้ตอนอายุ 14 ปี กับคำถามที่ว่า “เราควรยอมสยบต่อชะตาที่ไร้ความยุติธรรมหรือว่าควรใช้กำลังทำลายโชคชะตา” ที่เป็นคำถามของซินแบดต่อความรู้สึกโกรธแค้นต่อโชคชะตา เมื่อโชคชะตาที่เกิดขึ้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่มนุษย์กำหนดได้เองแต่กลับเกิดจากสิ่งที่ราชาโซโลมอนกำหนดให้ เมื่อโชคชะตาที่กำหนดมาทำให้ประชาชนชาวบัลเทเบียจำนวนมากต้องทุกข์ทรมานจากสงคราม ดังนั้นเขาจึงอยากจะเปลี่ยนแปลงเพื่อไม่ให้ผู้คนต้องทนทุกข์จากภัยสงคราม

2) *วาเลฟอร์* จินแห่งมายาและความเชื่อมั่น ดันเจี้ยนแห่งที่สองที่เขาพิชิตตอนอายุ 15 ปี ในระหว่างที่ออกเดินทางกับพวกพ้องเพื่อก่อตั้งบริษัท ในระหว่างเดินทางพวกเขาต่างพบเจอกับชะตากรรมที่ยากลำบากขวางทาง เกิดเป็นคำถามที่ว่า “ในโลกที่ปราศจากความยุติธรรม เราควรสงสัยสิ่งใดและควรเชื่อสิ่งใด” เมื่อสิ่งที่ราชาโซโลมอนมอบชะตากรรมให้แก่ทุกคนอย่างไม่เท่าเทียมกัน ซินแบดจึงอยากเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปตามผลของการกระทำหรือก็คือ “ใครทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว”

3) *เซปาล* จินแห่งความเชื่อ จิตใจและการชกมวย ดันเจี้ยนที่เขาได้เข้าร่วมพิชิตตอนอายุ 17 ปี แต่ในขณะนั้นคนที่ได้ครอบครองก็คือ เจ้าหญิงเซเรนตีเน่ แห่งประเทศบัลเทเบีย โดยซินแบดได้ครอบครองภายหลังเนื่องจากเขาได้สังเวงองค์หญิงเซเรนตีเน่ และได้หลอมรวมลู่ฟขององค์หญิงมาไว้ในตัวทำให้จินเปลี่ยนผู้ครอบครองตามไปด้วย อันเกิดจากเหตุการณ์ในอดีตที่เขาพยายามที่จะสร้างอาณาจักรซินเดรียแห่งแรก แต่กลับถูกแทรกแซงทำให้ผู้คนจำนวนมากต้องตายและตกไปสู่ความเสื่อม จนเกิดเป็นคำถามที่ว่า “ในโลกที่ไร้ความยุติธรรม มนุษย์ควรมีชีวิตอยู่ด้วยเจตจำนงของตนเองหรือไม่ หรือควรให้คนอื่นเป็นผู้นำทาง” เมื่อสิ่งที่เราคิดว่าเป็นสิ่งที่เราคิดเอง แท้จริงแล้วอาจไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพราะต่างเกิดจากกระบวนการกล่อมเกลாதาสังคมให้เราเป็นเราทุกวันนี้ เราจึงหลงคิดไปเองว่าเป็นสิ่งที่เรากำหนดเอง แต่แท้จริงแล้วต่างเป็นโชคชะตาที่ถูกกำหนดมาแล้วทั้งสิ้น

4) *ฟูลฟูล จินแห่งความบ้าคลั่งและความมืด* ดันเจี้ยนที่ชินแบดพิชิตได้ภายหลังการก่อตั้งอาณาจักรซินเดรียเป็นครั้งที่สองหรือก็คืออาณาจักรซินเดรียในปัจจุบัน ภายหลังจากการถูกแทรกแซงจากประเทศบัลเทเบียจนทำให้อาณาจักรซินเดรียแห่งแรกต้องล่มสลายลง จากเหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ประชาชนจำนวนมากต้องตายและตกสู่ความเสื่อม ชินแบดจึงพยายามที่จะหยุดเหตุการณ์เหล่านั้นโดยการดึงเอาลูฟดำที่ตกสู่ความเสื่อมของทุกคนมาไว้ในตัว ทำให้เขากลายเป็นผู้ที่มีทั้งลูฟดำและลูฟขาวภายในคนคนเดียว สะท้อนให้เห็นความเป็นมนุษย์ที่มีทั้งด้านที่ดีและด้านที่ไม่ดีปะปนกันได้เป็นคนเดียว

นอกจากนี้ชินแบดยังได้ครอบครองเงินอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้กล่าวถึงในเรื่องประกอบไปด้วย *จินฟอกาลออร์ จินเวเปอร์ และจินครอว์เซล*

ชินแบดจึงถือเป็นตัวละครหนึ่งที่พบเจอและตั้งคำถามต่อโลกเสมอ คือปัญหาความยุติธรรมและปัญหาชนชั้นทางสังคม ที่เรียกได้ว่าเป็นปัญหาสำคัญของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์นำไปสู่ความต้องการเปลี่ยนแปลงของชินแบดก็เพื่อทำลายปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยการเปลี่ยนให้ทุกคนมาฟังฟังเขาเพราะเขาเชื่อว่าเป็นหน้าที่ที่เขาได้รับมาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ ซึ่งความพยายามเปลี่ยนแปลงของชินแบด หากวิเคราะห์ผ่านแนวคิดทางการเมืองพบว่าตัวละครชินแบดเป็นตัวละครที่มีแนวคิดสอดคล้องไปกับแนวคิดเผด็จการรูปแบบเผด็จการอำนาจนิยม สอดคล้องไปกับรูปแบบทางการเมืองการปกครองของอาณาจักรซินเดรียที่ปกครองในรูปแบบราชาธิปไตย โดยมีชินแบดเป็นกษัตริย์ทำให้เขาต้องมีความเป็นผู้นำที่เด็ดขาด สอดคล้องไปกับลักษณะของชินแบดที่ยืนยันกล่าวว่า “ชินแบดเป็นผู้ที่มีลักษณะของการเป็นภษณะราชาที่ใกล้เคียงราชาจนมากเกินไป” หรือที่อาลาตินรู้สึกว่าชินแบดมีประกายแสงที่เจิดจ้าจนเกินไป จนรู้สึกว่าจะถูกชักนำไปโดยไม่รู้ตัว แสดงให้เห็นถึงลักษณะของการเป็นผู้นำที่เป็นผู้ชี้แนะหรือเป็นที่พึ่งเพื่อให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม โดยชินแบดมีมุมมองที่สอดคล้องไปกับลักษณะสำคัญของแนวคิดเผด็จการอำนาจนิยม ดังนี้

1) *การไม่เชื่อในเหตุผลของมนุษย์* เพราะเขามองว่ามนุษย์นั้นเห็นแก่ตัว อันมาจากประสบการณ์ในช่วงชีวิตของเขา ตั้งแต่ยังอาศัยอยู่ประเทศบัลเทเบีย ที่ราชาของบัลเทเบียต้องการขยายอำนาจด้วยการสงครามเพื่อความรุ่งเรืองเพื่ออำนาจของตนเอง ทำให้ประชาชนต่างพบเจอแต่ความทุกข์ยาก ส่งผลให้ชินแบดมีแนวคิดที่เกลียดสงครามเพราะสงครามทำให้ผู้คนต้องสูญเสียโดยไม่จำเป็น

2) *การให้ความสำคัญกับอำนาจรัฐเหนือเสรีภาพส่วนบุคคล* สอดคล้องกับพฤติกรรมของชินแบดในสมัยที่ยังคงเป็นราชาแห่งอาณาจักรซินเดรียที่ถือเป็นหน้าที่ของเขา ดังนั้นเขาจึงยอมทำทุกอย่างก็เพื่อรักษาไว้ซึ่งอำนาจทางการเมืองที่แม้สิ่งนั้นอาจเป็นสิ่งที่ผิดก็ตาม เช่น เหตุการณ์การประลองพลังระหว่างชินแบดกับองค์หญิงโคเกียซู เพื่อหาโอกาสใช้พลังของจินเซपाल

พลังที่ใช้แทรกแซงจิตใจของผู้อื่น เพื่อใช้สืบเรื่องราวในอาณาจักรต่าง ๆ รวมถึงการใช้เสน่ห์เพื่อหลอกให้องค์หญิงโคเกียหูหลงรัก โดยจาพาลได้พบกับซินแบตว่า

“ ‘คุณนี่เป็นคนไม่ดีเลยนะครับ ตั้งใจจะรวบรวม ‘พลัง’ เพื่อประเทศนี้ซึกแคไหนกันครับ’ และซินแบตได้ตอบกลับว่า ‘อย่าพูดอย่างนั้นสิ เบี้ยไหนที่ใช้ได้ ฉันทก็จะเก็บมาสักวันมันจะต้องใช้ประโยชน์ได้แน่นอน’ ”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 12, ตอนที่ 112)

สอดคล้องไปกับลักษณะของราชาตามรูปแบบของแมคเคียเวลลี (Nicolo Machiavelli) นักปรัชญาชาวอิตาลี ที่ได้เขียนหนังสือชื่อเจ้าผู้ปกครอง (The Prince) ที่กล่าวถึงลักษณะของราชาว่า ราชานั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นคนดีเสมอไป ราชาสามารถเป็นคนดีหรือไม่ก็ได้ ขึ้นอยู่กับความจำเป็น ดังนั้นราชาจึงต้องรู้จักปฏิบัติตนเยี่ยงสัตว์และมนุษย์ คือการรู้จักใช้ทั้งกฎหมายและใช้ทั้งกำลัง โดยสัตว์เองนั้นก็จะต้องมี 2 ลักษณะด้วยกันคือมีความเป็นสิงโตที่น่าเกรงขาม และมีความเป็นสุนัขจิ้งจอกที่เจ้าเล่ห์ทันคนจากกบฏตก เพราะหากขาดลักษณะใดลักษณะหนึ่งไปก็อาจจะทำให้ราชาถูกโค่นล้มลงได้ (บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2556)

3) *การมองสังคมแบบเป็นลำดับขั้น* สอดคล้องไปกับมุมมองของซินแบตที่ว่าแต่ละคนเกิดมาต่างมีภาระหน้าที่ มีภารกิจที่แตกต่างกันไป เช่นในภาคอาณาจักรบัลแบต เมื่อเกิดเหตุการณ์ความวุ่นวายขึ้นภายในประเทศ ซินแบตก็ได้สนับสนุนให้อาลีบาบาขึ้นเป็นกษัตริย์ เพราะมองว่าเป็นหน้าที่ที่ออลิบาบาได้รับมาตั้งแต่เกิด หรือที่เขาคิดว่าตนเองได้รับหน้าที่ของการเป็นราชาที่ต้องการสร้างโลกที่สงบสุข ดังนั้นเขาจึงพร้อมที่จะเป็นที่พึ่งให้ทุกคน

4) *การควบคุมความเห็นต่าง* จะเห็นได้ว่าซินแบตพยายามที่จะรวบรวมอำนาจหรือกระแสนการเคลื่อนไหวของโลกให้อยู่ภายใต้เขามากขึ้นเรื่อย ๆ อันเป็นการควบคุมความคิดของผู้คนให้อยู่ภายใต้แนวคิดของเขา อันเริ่มตั้งแต่การสร้างประเทศ การขยายอำนาจผ่านการสร้างสหพันธรัฐ เพื่อสะสมกำลังอำนาจทางการเมืองการปกครองสำหรับต่อรองกับชาติมหาอำนาจอื่น ๆ โดยแสดงออกมาเรื่อย ๆ ในเรื่อง อาทิเช่น การเข้าไปแทรกแซงทางการเมืองของอาณาจักรบัลแบตในตอนแรกก็เพื่อหาช่องทางเพื่อเปิดช่องทางการค้าของอาณาจักรซินเดรีย และภายหลังก็เพื่อสร้างพันธมิตรกับพวกอาลาติน เพราะพวกอาลาตินต่างเป็นกลุ่มเบียดเบียนที่มีความสำคัญในอนาคต ไม่ว่าจะเป็นอาลาตินที่เป็นเมใจผู้ทำหน้าที่ชี้้นำโลก ออลิบาบาเจ้าชายจากบัลแบต หรือโอมลเซียหน้าเผ่าพันธุ์เพอนาลิสที่แข็งแกร่ง รวมถึงการช่วยเหลืออาณาจักรบัลแบตก็เพื่อลดการขยายอำนาจของจักรวรรดิเจ็ดจรัส หรือการเข้าไปช่วยฮาควิวในการให้เข้าเป็นหนึ่งในพันธมิตรของสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทร จากตอนที่ฮาควิวมาขอให้ซินแบตช่วยในฐานะขององค์ชาย ซึ่งในตอนนั้นซินแบตก็ไม่ได้ตอบรับหรือ

ปฏิเสธก็เพราะผลประโยชน์ แต่เมื่อฮาคุริมีอำนาจมากขึ้นก็พร้อมสนับสนุนก็เพื่อลดอำนาจของข้าฝู๋ตรงข้าม หรือในภาคโลกใหม่กับการที่ซินแบดใช้สงครามการสื่อสารด้วยการสร้างข่าวลือให้ประชาชนเกิดความกลัวว่าวงเวทย์เคลื่อนย้ายจะถูกจักรวรรดิเจ็ดจรัสใช้ในการส่งทหารไปรุกรานประเทศอื่น ทำให้ประชาชนเกิดความกลัวและต่อต้าน อันเป็นการขยายอำนาจทางการค้าและการขนส่งของจักรวรรดิเจ็ดจรัส ที่หากเปิดใช้ก็จะทำให้ตนเองสูญเสียทรัพยากรและอำนาจลงไป

สอดคล้องไปกับมุมมองของแมคเคียวเวลล์ที่ว่า ผู้ปกครองที่ไม่ว่าจะอยู่ในยุคสมัยไหนก็จำเป็นต้องดำรงอยู่ในบทบาทของสถานะผู้พิชิต ผู้รวบรวมเพื่อสร้างความเป็นเอกภาพ ทั้งในเรื่องของประชากรและดินแดน เพื่อเป้าหมายสร้างความเป็นรัฐหรือประเทศขึ้นมา รวมไปถึงการปกป้องรักษาสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเองสร้างขึ้นมาให้สามารถดำรงอยู่ได้อย่างปลอดภัย เพื่อที่จะดำเนินพันธกิจให้ประสบผลสำเร็จได้ผู้ปกครองจึงจำเป็นต้องใช้ทั้งกุศโลบายและเครื่องมือต่าง ๆ ตั้งแต่การใช้กำลังความรุนแรงประกอบกับเรื่องทางการเมืองการปกครองผ่านสถาบันทางการเมืองและสถาบันทางสังคมต่าง ๆ (พิศาล มุกตารัศมี, 2556)

แต่สุดท้ายเมื่อมนุษย์ได้ก้าวเข้าสู่ความเป็นมนุษย์นิยมมากขึ้น เมื่อผู้คนเริ่มมีความเป็นปัจเจกที่สูงขึ้น เมื่อความคิดเห็นของผู้คนเริ่มแตกแขนงออกไปเรื่อย ๆ และไม่เป็นไปตามที่ซินแบดคิด เขาจึงเริ่มที่จะกังวลและนำไปสู่การปกครองในรูปแบบเผด็จการอำนาจนิยมเบ็ดเสร็จ ด้วยการเข้าไปแก้ไขลูฟให้ทุกคนมีแนวคิดเช่นเดียวกับเขาเพื่อสร้างโลกที่ไร้สงครามนิรันดร์

นอกจากนี้แนวคิดทางการเมืองของซินแบดยังสะท้อนแนวคิดทางการเมืองสมัยใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเปลี่ยนแปลงโลกไปสู่ยุคสมัยใหม่ของซินแบด ที่กล่าวได้ว่ามีความสอดคล้องไปกับการก้าวเข้าสู่โลกยุคโลกภิวัตน์ในโลกแห่งความเป็นจริง เมื่อการเปลี่ยนแปลงข้ามมหาอำนาจโลกจากชาติในยุโรปไปสู่สหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต ที่กลายเป็นข้ามมหาอำนาจที่มีความแตกต่างทางแนวคิดทางการเมืองอย่างชัดเจนจนเกิดการปะทะกันผ่านการแข่งขันทางเทคโนโลยีและสงครามตัวแทน ท้ายที่สุดสหภาพโซเวียตพ่ายแพ้ ทำให้สหรัฐอเมริกากลายเป็นผู้นำโลกแต่เพียงผู้เดียวนำไปสู่การจัดระเบียบใหม่ สอดคล้องไปกับการสิ้นสุดของหนึ่งในมหาอำนาจอย่างจักรวรรดิเจ็ดจรัส ทำให้ข้ามอำนาจของโลกเปลี่ยนไปอยู่ภายใต้ซินแบดและสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทร

กอปรกับการพัฒนาอย่างรวดเร็วทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร ทำให้เกิดการเชื่อมโยงในมิติต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากร ทุน และแรงงานที่กระจายไปทั่วโลก สอดคล้องไปกับการพัฒนาทางเวทมนตร์ที่ซินแบดได้นำมาใช้พัฒนาจนโลกได้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

ภายใต้แนวคิดโลกใหม่ของซินแบด มีความคล้ายคลึงไปกับแนวคิดทางการเมืองของโลกในปัจจุบัน คือแนวคิดทางการเมืองแบบเสรีนิยมที่ผสมผสานไปกับแนวคิดทางเศรษฐกิจแบบทุนนิยม สอดคล้องไปกับแนวคิดทางการเมืองของซินแบด ดังนี้

1) *หลักมนุษยชน* กับการให้ความสำคัญเรื่องศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ที่สอดคล้องไปกับหลักเสรีภาพ และเสมอภาคที่แม้จีนแบบจะมีแนวคิดแบบเผด็จการ แต่เขาก็ไม่ได้ควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จ เพราะประชาชนทั้งในอาณาจักรซินเดรีย หรือในโลกใหม่ต่างก็ยังมีสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคอยู่ เช่น การมีสิทธิในการเลือกประกอบอาชีพ รวมถึงการที่จีนแบบให้ความสำคัญไปกับชีวิตของผู้อื่นเสมอ เช่น การเปิดรับผู้อพยพชาวบัลเบต หรือการให้ความช่วยเหลือเหล่านักโทษกลุ่มโจรสลัดพระแม่ และการตั้งกฎของโลกใหม่ที่เขาส่งสร้างขึ้น ด้วยการยกเลิกระบบทาส ยกเลิกการเกณฑ์ทหาร เป็นต้น

2) *การลดอำนาจรัฐและการสนับสนุนเอกชน* ภายใต้โลกใหม่จีนแบบได้เปลี่ยนตัวเองจากราชอาณาจักรซินเดรีย มาเป็นประธานบริษัทซินเดรีย และผู้นำแห่งสหพันธ์ข้ามชาติที่แสดงให้เห็นถึงแนวคิดสมัยใหม่ของจีนแบบที่ได้ก้าวข้ามขีดจำกัดแห่งรัฐชาติ และมองไปถึงความเป็นโลกหนึ่งเดียวในยุคโลกาภิวัตน์ สอดคล้องไปกับเหตุการณ์ในวัยเด็กของเขา ที่ราชาแห่งอาณาจักรบัลเบตที่เกณฑ์แรงงานไปรบจำนวนมากก็เพื่อขยายอำนาจส่วนตน ส่งผลให้จีนแบบมีมุมมองไม่ดีต่อรัฐ โดยมองว่าสิ่งที่รัฐทำก็เพื่อผลประโยชน์ส่วนตนของผู้ปกครอง เพื่อขยายอาณาเขตของรัฐ เพื่อความมั่นคงของรัฐ มากกว่าการให้ความสำคัญกับชีวิตของประชาชน ดังนั้นจีนแบบจึงไม่สนับสนุนแนวคิดรัฐชาติ เพราะรัฐชาติเป็นตัวละครสำคัญทำให้เกิดสงคราม สอดคล้องไปกับกฎของโลกใหม่ คือการย้ายที่อยู่ระหว่างประเทศได้อย่างทำให้สามารถเคลื่อนย้าย ทุน แรงงานและทรัพยากรได้อย่างอิสระ เป็นต้น

3) *หลักการตลาดเสรี และการแข่งขันอย่างเสรี* ที่สอดคล้องไปกับแนวคิดของอดัมสมิท (Adam Smith) ที่เชื่อว่าการปล่อยให้ดำเนินไปตามกลไกของระบบตลาดที่จะมีมือที่มองไม่เห็นคอยควบคุมอุปสงค์และอุปทานให้เกิดสมดุล

4) *การใช้วิทยาการเพื่อพัฒนาการผลิตและผลกำไร* ที่ทำให้โลกเกิดการเปลี่ยนแปลงใช้วิทยาการต่าง ๆ มาพัฒนาอุปกรณ์ในการดำเนินชีวิต รวมถึงกฎของการใช้สกุลเงินเดียวกัน ทำให้เกิดความเป็นตลาดร่วมกันกลายเป็นโลกในยุคการค้า และเปลี่ยนผู้มีอำนาจสูงสุดจากรัฐเปลี่ยนเป็นบริษัทเป็นผู้มีอำนาจแทน

แต่ทั้งนี้ในเรื่องเองก็มีการก้าวข้ามผ่านโลกในปัจจุบันไปแล้ว เช่นการข้ามประเทศอย่างเสรี ระบบเศรษฐกิจภายใต้ขั้วอำนาจเดียว การเกิดขึ้นขององค์กรข้ามชาติที่ก้าวล้ำไปกว่าองค์กรสหประชาชาติ (United Nations: UN) ในโลกปัจจุบัน เป็นต้น

2.4 แนวคิดทางการเมืองของมาตารู โมกาเม็ต (Matal Mogamett)

มาตารู โมกาเม็ต (Matal Mogamett) ผู้ปกครองอาณาจักรมัคโนซุตัท และผู้อำนวยการโรงเรียนมัคโนซุตัท เดิมเขาผู้อำนวยการโรงเรียนเวทมนตร์มัคโนซุตัทที่ตั้งอยู่ในประเทศ

มูस्ताซิม ประเทศที่ขึ้นชื่อเรื่องการใช้พลังเวทมนตร์ในการบริหารและพัฒนาประเทศ ที่มีราชาเป็น มนุษย์ธรรมดาเป็นผู้ปกครอง

ในอดีตประเทศมูस्ताซิมยังคงเป็นประเทศเล็ก ๆ และยังไม่มีการพัฒนาเท่ากับในปัจจุบัน ประเทศที่ได้รับการพัฒนามาจากการอาศัยพลังของนักเวทมนตร์เป็นสิ่งสำคัญ โดยในอดีตนั้นยังไม่มีวิทยาการเทียบเท่ากับในปัจจุบัน เหล่านักเวทมนตร์ต่างได้ลองผิดลองถูก และพัฒนาเวทมนตร์เรื่อยมา จึงอาจกล่าวได้ว่าเวทมนตร์ในเรื่องเปรียบได้กับวิทยาศาสตร์ในโลกความจริง ส่งผลให้เหล่านักเวทมนตร์ต่างอุทิศตนเพื่อการพัฒนาประเทศให้เกิดความก้าวหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวของ มาตารู โมกาเม็ต ที่อุทิศตนก็เพื่อต้องการให้ประเทศชาติเกิดการพัฒนา ส่งผลให้แนวคิดดังกล่าวถูกส่งผ่านมายังตัวของลูกของเขาที่ต้องการสานต่อแนวคิดของพ่อ แต่ท้ายที่สุดแล้วลูกของเขาก็เสียชีวิตไปในสงครามเพื่อปกป้องประเทศ จากเหตุดังกล่าวเริ่มส่งผลต่อความคิดของเขาที่เริ่มสงสัยต่อสิ่งที่ตัวเองยึดมั่นถือมั่น

เมื่อประเทศได้รับการพัฒนาจากเหล่านักเวทมนตร์มากขึ้น ทำให้ผู้คนศรัทธาในตัวนักเวทมนตร์มากขึ้น ส่งผลให้เหล่าผู้ปกครองเริ่มกังวลว่าจะโดนนักเวทมนตร์ยึดอำนาจจึงเริ่มหาทางลดทอนอำนาจ และลดความเชื่อมั่นของประชาชนที่มีต่อนักเวทมนตร์ เพื่อคงไว้ซึ่งอำนาจในการปกครองของพวกเขา นำไปสู่การสร้างชาวเท็จและทำให้ผู้คนมีมุมมองต่อนักเวทมนตร์เปลี่ยนไป ผู้คนจึงเริ่มเกลียดชังเหล่านักเวทมนตร์ ประกอบกับมาตารู โมกาเม็ต ได้รู้ว่าเหล่าผู้ปกครองมีมุมมองต่อเหล่านักเวทมนตร์ว่าเป็นเพียงเผ่าพันธุ์ที่เปรียบเสมือนกับเครื่องมือที่ใช้งานได้อย่างสะดวก ทั้งความสามารถด้านการช่วยเหลือประเทศและการทหาร จากเหตุการณ์เหล่านี้ทำให้มาตารู โมกาเม็ตเกิดการเปลี่ยนมุมมองและแนวคิดที่มีต่อมนุษย์ที่ไม่มีพลังเวทมนตร์

มาตารู โมกาเม็ต ได้เปลี่ยนแนวคิดที่พร้อมช่วยเหลือทุกคน เปลี่ยนเป็นมองว่าเหล่ามนุษย์ธรรมดาหรือในเรื่องนักเวทมนตร์จะเรียกมนุษย์ที่ไม่มีพลังเวทมนตร์ว่าพวก “โก๋ย” ว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่นิสัยไม่ดี มีแต่ความอยากไม่ต่างจากสัตว์เดรัจฉานอื่น ที่แตกต่างไปจากนักเวทมนตร์ที่ไม่ได้มีความอยาก มีแต่ความใฝ่เรียนรู้ที่ตั้งใจเรียนรู้เวทมนตร์และพัฒนาเวทมนตร์ก็เพื่อพัฒนาสังคมที่ดียิ่งขึ้น ดังนั้นนักเวทมนตร์จึงสมควรเป็นเผ่าพันธุ์ผู้ปกครอง ผู้นำพาโลกไปสู่ทิศทางที่ถูกต้องมากกว่าพวกโก๋ยที่มีแต่ความโลภ ความอยาก นำไปสู่การรัฐประหารที่นำโดยผู้อำนวยการโรงเรียนมาตารู โมกาเม็ต เพื่อเปลี่ยนแปลงประเทศให้สอดคล้องกับแนวคิดของเขา เพื่อเปลี่ยนให้ประเทศมูस्ताซิมกลายเป็นประเทศสำหรับนักเวทมนตร์ และได้นำชื่อของโรงเรียนที่เขาเป็นผู้อำนวยการมาเปลี่ยนเป็นชื่อประเทศ

ลักษณะบุคลิกของตัวละครมาตารู โมกาเม็ต มีลักษณะเป็นชายชรา จิตใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่นแต่ถูกความแค้นจากที่ถูกใช้เป็นเครื่องมือของชนชั้นนำทางการเมือง นำไปสู่ความเกลียดชังต่อมนุษย์ที่พัฒนาไปสู่ความเป็นชาตินิยมแบบฟาสซิสต์ หรือชาตินิยมแบบสุดขีดด้วยการมอง

มนุษย์และนักเวทมนตร์เป็นเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างกัน เพื่อกลบปัญหาในใจที่เขาต้องสูญเสียลูกไปก็เพื่อช่วยเหลือผู้อื่นหรือก็คือมนุษย์ ทำให้เขามองมนุษย์ไม่ได้แตกต่างไปจากสัตว์เดรัจฉานอื่น ๆ ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่ทรงปัญญา แต่เป็นเพียงสัตว์ที่ทำเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองเท่านั้น ทำให้มุมมองแนวคิดของมาตารุ โมกาเม็ตเปลี่ยนจากชายใจดีที่อยากช่วยเหลือทุกคนเปลี่ยนเป็นช่วยเหลือแต่เผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์เท่านั้น สุดท้ายแม้ในใจลึก ๆ เขาจะรู้ว่าสิ่งที่เขาทำมันไม่ถูกต้องที่นำความแค้นต่อชนชั้นนำในประเทศมุสตาซิมที่ทำกับเขาไปลงกับเผ่าพันธุ์มนุษย์ก็ตาม

จากการรัฐประหารดังกล่าวนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางรูปแบบทางการเมืองการปกครองของประเทศมุสตาซิมเป็นอาณาจักรมัคโนซุตัท สอดคล้องไปกับแนวคิดทางการเมืองของเขาคือแนวคิดเผด็จการอำนาจนิยมแบบฟาสซิสต์ แนวคิดที่ให้ความสำคัญของรัฐเหนือกว่าความสัมพันธ์ของบุคคล รัฐจึงเปรียบเสมือนพระเจ้าที่ทำในสิ่งที่ถูกต้อง ดังนั้นทุกคนจึงต้องเชื่อฟังรัฐ เพราะสิ่งที่รัฐกำหนดก็เพื่อสังคม เพื่อชาติ โดยลักษณะของเผด็จการอำนาจนิยมแบบฟาสซิสต์มีลักษณะสำคัญก็คือความรักชาติและชาตินิยมที่รุนแรง สอดคล้องไปกับแนวคิดทางการเมืองของมาตารุ โมกาเม็ตที่ได้สร้างประเทศสำหรับนักเวทมนตร์ขึ้น อันเป็นการสร้างความแตกต่างและความเป็นชาตินิยมของเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์ โดยมีประเด็นสอดคล้องกับหลักพื้นฐานของแนวคิดเผด็จการอำนาจนิยมแบบฟาสซิสต์ ดังนี้

1) *ต่อต้านเสรีนิยม (Anti-liberalism)* คือแนวคิดที่ไม่สนับสนุนความเท่าเทียม เพราะไม่เชื่อในความเสมอภาค และเหตุผลของมนุษย์ อันเป็นลักษณะสำคัญของแนวคิดเสรีนิยม เกิดเป็นแนวคิดที่แบ่งชนชั้นทางสังคมที่ถูกนำไปใช้เป็นกรอบในการปกครองด้วยการแบ่งพลเมืองออกเป็น 5 ชนชั้น ที่มีสิทธิของความเป็นพลเมืองที่แตกต่างกันไป ได้แก่

“พลเมืองลำดับที่ 1: นักเวทมนตร์ชั้นสูงทุกคนที่ลำดับต่ำกว่าอาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัคโนซุตัท (ประชากรราว 500 คน)

พลเมืองลำดับที่ 2: นักเวทมนตร์ที่มีทะเบียนราษฎรในประเทศมัคโนซุตัททุกคน รวมถึงนักเรียนของโรงเรียนมัคโนซุตัทตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 (ประชากรราว 3,000 คน)

พลเมืองลำดับที่ 3: ผู้มีความสามารถพิเศษ พวกโก้ย ที่ทำงานเป็นทหาร เจ้าหน้าที่ รวมถึงพวกโก้ยที่มีพ่อแม่เป็นนักเวทมนตร์ (ประชากรราว 20,000 คน)

พลเมืองลำดับที่ 4: ประชาชนมัคโนซุตัทที่เป็นโก้ย (ประชากรราว 40,000 คน)

พลเมืองลำดับที่ 5: ประชาชนชาวมัคโนซุตัทที่เป็นโก้ย และไม่มีความสามารถในการเสียภาชี (ประชากรราว 200,000 คน)”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 16, ตอนที่ 154)

ซึ่งพลเมืองลำดับที่ 5 ถือเป็นเผ่าพันธุ์ที่ถูกนักเวทมนตร์มองว่าเป็นชนชั้นต่ำที่สุดไม่ต่างไปจากสัตว์เลี้ยงที่เลี้ยงไว้เพื่อหาผลประโยชน์เหมือนการปศุสัตว์ไว้ผลิตมะก๊วย (พลังเวทมนตร์)

นอกจากนี้ยังมีการปฏิรูปทางความคิดที่เป็นกระบวนการกล่อมเกลาผู้คนในสังคมให้เกิดมุมมองและมีแนวคิดทางการเมืองในรูปแบบเดียวกันผ่านการเรียนการสอนภายในโรงเรียนมัคโนซุตท์ที่ถือว่าเป็นการลดทอนความเป็นปัจเจกบุคคลที่มีความคิดที่แตกต่างกันออกไป

2) *สังคมเป็นอินทรีย์ภาพ (Organisms)* ที่มองว่าสังคมเกิดขึ้นตามธรรมชาติ ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ดังนั้นจึงต้องมีความเป็นเอกภาพเสมือนร่างกายของมนุษย์ที่ระบบต่าง ๆ ทำงานสอดคล้องกัน สอดคล้องกับการแบ่งพลเมืองในประเทศออกเป็น 5 ชนชั้นที่ต่างแบ่งหน้าที่การทำงานอย่างสอดประสานกันไปด้วยเช่นระบบร่างกาย ที่แม้แต่พลเมืองลำดับที่ 5 ที่ถูกมองว่าเป็นชนชั้นที่ต่ำที่สุดก็ยังคงมีหน้าที่ในสังคม คือการทำหน้าที่ผลิตมะก๊วยแทนความสามารถในการหาเงินเพื่อจ่ายภาษีให้แก่รัฐ

3) *ชาตินิยม (Nationalism)* คือแนวคิดที่ให้ความสำคัญกับเชื้อชาติของมนุษย์ สอดคล้องไปตามหลักชีววิทยาของความแตกต่างทางพันธุกรรม สะท้อนให้เห็นจากการที่มาดามูโม่กาเม็ต ได้แบ่งระหว่างนักเวทมนตร์และมนุษย์ธรรมดาเป็นเผ่าพันธุ์ที่ต่างกัน อันกลายเป็นแนวคิดสำคัญที่ทำให้เกิดการแบ่งลักษณะทางพันธุกรรมที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน เกิดการสร้างความเป็นเราและความเป็นอื่น ทำให้เหล่านักเวทมนตร์เกิดมุมมองที่ต่อต้านพวกก๊วย และมองพวกก๊วยไม่ได้ต่างไปจากสัตว์อื่น ๆ ไม่ได้มีสถานะเท่าเทียมกันกับพวกเขา ดังนั้นการเป็นนักเวทมนตร์จึงกลายเป็นเผ่าพันธุ์ที่สูงสุดเหนือกว่าเผ่าพันธุ์อื่น

จากการศึกษาพบว่าลักษณะความคิดชาตินิยมของมาดามูโม่กาเม็ต มีต้นแบบมาจากอดอล์ฟ ฮิตเลอร์ (Adolf Hitler) ผู้นำแห่งพรรคนาซี ประเทศเยอรมนี บุคคลสำคัญในการก่อสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้นำที่นำความสูญเสียครั้งใหญ่มาสู่ประชาชาติ ที่มีแนวคิดเผด็จการอำนาจนิยมแบบฟาสซิสต์

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับชาวอิวชาติพันธุ์ที่ฮิตเลอร์มีปมแค้นในใจ โดยในวัยเด็กฮิตเลอร์ได้รู้จักกับคนอิวมากมายจนทำให้เขารู้ว่าชาวอิวเป็นคนนิสัยอย่างไร และรู้ว่าชาวอิวปฏิบัติกับเขาเช่นใด ประจวบกับฮิตเลอร์มีความรู้สึกกับชาวอิวในแง่ลบทำให้เขาเกลียดชาวอิวแต่นั้นเป็นต้นมา ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวเอง ประเทศเยอรมนีมีการเมืองและนโยบายลักษณะเป็นชาตินิยม ทำให้ฮิตเลอร์ยึดถือเป็นแบบอย่างและกลายเป็นแหล่งบ่มเพาะความเกลียดชังผ่านทฤษฎีที่ฮิตเลอร์คิดขึ้น โดยเขากล่าวว่า เชื้อชาติแต่ละเชื้อชาติมีการแข่งขันแย่งชิงความเป็นเผ่าพันธุ์เพื่อความเป็นใหญ่ ซึ่งฮิตเลอร์คิดว่าเผ่าพันธุ์ของตนคือ อารยัน เป็นเผ่าพันธุ์ที่บริสุทธิ์และยิ่งใหญ่ เขาเชื่อว่าพวกอิวเป็นคู่แข่งของชาวอารยัน และมองว่าชาวอิวคือเผ่าพันธุ์ที่ควรกำจัด ฮิตเลอร์จึงต้องการสร้างโลกแบบอุดมคติแบบที่เขาต้องการ ประกอบกับฮิตเลอร์มีความเกลียดชังอิวด้วยเหตุผลต่าง ๆ ดังที่กล่าวไปแล้วบวก

กับเขาต้องการให้คนเยอรมนีสายเลือดเยอรมันที่บริสุทธิ์ มีผมสีทองและในตาสีฟ้า ฮิตเลอร์เกรงว่าชาวยิวที่อยู่ในเยอรมนีจะมาผสมกับเลือดเยอรมัน จะทำให้คนเยอรมันมีเลือดไม่บริสุทธิ์ จึงสั่งให้จับคนยิวส่งไปยังค่ายกักกันเพื่อสังหาร (กฤษดา มกรทัต และคณะ, 2561)

สอดคล้องไปกับลักษณะของมาตารุ โมกาเม็ต ที่ได้รับประสบการณ์ทางลบจากเผ่าพันธุ์มนุษย์ นำไปสู่การสร้างความแตกต่างของเผ่าพันธุ์เกิดเป็นแนวคิดชาตินิยมแบบฮิตเลอร์ สะท้อนผ่านคาบเรียนวิชาปฏิรูปทางความคิด ที่ผู้อำนวยการได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างเผ่าพันธุ์มนุษย์กับนักเวทมนตร์ว่ามีความแตกต่างกัน โดยผู้อำนวยการ มาตารุ โมกาเม็ต มีมุมมองว่า

“พวกโก้ย มีแต่ความโลภ เห็นแก่ตัว มีแต่ตัณหาไม่ต่างจากเดรัจฉาน แต่นักเวทมนตร์ต่างออกไป นักเวทมนตร์ไม่ได้กระหายอำนาจแต่กระหายความรู้ ความรู้ที่ทำให้แตกต่างและมีพลังที่แตกต่างด้วย โก้ยเลือกที่จะใช้นักเวทมนตร์เพื่อผลประโยชน์ นักเวทมนตร์ถูกมองว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่สะอาด”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 17, ตอนที่ 160)

นอกจากนี้ยังพบว่ามาตารุ โมกาเม็ต ใช้การโฆษณาชวนเชื่อ อันเป็นหนึ่งในกระบวนการสำคัญของฮิตเลอร์ เครื่องมือสำคัญที่ผู้มีอำนาจให้ความสำคัญเพื่อแย่งชิงมวลชนและรักษาไว้ซึ่งอำนาจทางการเมือง ภายใต้หลักการพื้นฐาน 7 ประการในการทำโฆษณาชวนเชื่อให้แพร่หลาย ได้แก่ 1. การใส่ร้ายป้ายสี 2. พูดซ้ำแล้วซ้ำอีก 3. โทหาคำโต 4. การตั้งฉายา 5. แบ่งแยกผู้คนเป็นฝ่ายต่าง ๆ ชัดเจน 6. ฝ่ายธรรมะ ฝ่ายอธรรม และ 7. การควบคุมสื่อ (วันชัย ตันติวิทยาพิทักษ์, 2563) สอดคล้องไปกับวิชาปฏิรูปความคิด ที่มาตารุ โมกาเม็ตใช้เป็นช่องทางในการกล่อมเกลานักเรียนในโรงเรียนมัคโนซุต์ที่ก่อเกิดความคิดเช่นเดียวกันเขา ด้วยการสร้างให้เผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์แตกต่างไปจากมนุษย์ธรรมดาหรือโก้ย โดยเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์เป็นเผ่าพันธุ์ที่มีอารยะ ดังนั้นจึงมีความเหมาะสมที่จะเป็นเผ่าพันธุ์ผู้ปกครองมากกว่าพวกโก้ยหรือมนุษย์ธรรมดาที่มีแต่ความละโมภ เห็นแก่ตัว อันเป็นลักษณะของการแบ่งฝ่าย ด้วยการสร้างให้เผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์เป็นฝ่ายธรรมะ และมนุษย์ธรรมดาเป็นฝ่ายอธรรม นอกจากนี้วิชาปฏิรูปความคิด ยังเป็นวิชาเรียนที่เรียนหลายคาบ แสดงให้เห็นถึงการที่จะเปลี่ยนความคิดของผู้คนได้นั้นไม่ได้เกิดเพียงชั่วครั้งชั่วคราว แต่เกิดจากกระบวนการกล่อมเกลานักเรียนที่ใช้ระยะเวลาจนเกิดเป็นแนวคิด อุดมการณ์หรือความเชื่อของผู้คน ผ่านการพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยเมื่อจบแต่ละคาบก็จะมีภารกิจกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น มีการพานักเรียนไปยังเขตการปกครองที่ 5 เพื่อเปรียบเทียบชีวิตของผู้คน ประสบการณ์ของนักเวทมนตร์ที่อาจถูกดูถูก ถูกเลือกปฏิบัติจากพวกโก้ย ก็เพื่อให้เหล่านักเรียนเกิดความรู้สึกร่วมและมีมุมมองแนวคิดเช่นเดียวกับมาตารุ โมกาเม็ตเป็นต้น

4) ผู้นำ (Leaders) แนวคิดที่ให้ความสำคัญกับผู้นำสูงสุด เพราะเชื่อว่าสังคมมนุษย์ในทุกยุคสมัยต้องประกอบด้วยชนชั้น 2 ชั้น คือชนชั้นผู้ปกครองและชนชั้นผู้ถูกปกครอง โดยมีเหล่านักเวทมนตร์เป็นกลุ่มชนชั้นปกครอง และพวกโก่ยเป็นเพียงชนชั้นผู้ถูกปกครองเท่านั้น อันสะท้อนผ่านลำดับพลเมืองที่โก่ยจะไม่มีทางขึ้นไปเป็นพลเมืองลำดับที่ 1 ได้ รวมถึงการที่มาตราโมกาเม็ตเองก็ยังคงถูกแยกสูงสุดให้อยู่ในลำดับพลเมืองแต่ตั้งอยู่ในฐานะประมุขของรัฐที่ทำหน้าที่ปกครองพลเมือง

2.5 แนวคิดทางการเมืองของเรน โคเอน (Ren Koen)

เรน โคเอน (Ren Koen) องค์ชายลำดับที่ 1 แม่ทัพแห่งกองทัพพิชิตตะวันตกแห่งจักรวรรดิเจดจรัส บุตรชายกษัตริย์ของจักรวรรดิเจดจรัสองค์ปัจจุบัน (ตอนต้นเรื่อง) จากรูปแบบทางการเมืองการปกครองของจักรวรรดิเจดจรัสที่ปกครองโดยกษัตริย์ ทำให้เขากลายเป็นผู้มีบทบาทสำคัญคือเป็นผู้ที่มีสิทธิในการขึ้นครองราชย์สูง ประกอบกับเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ เป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์แบบ และในขณะนั้นกษัตริย์ของจักรวรรดิเจดจรัสกำลังประชวรหนัก ทำให้เรน โคเอนกลายเป็นตัวละครสำคัญต่อการแสดงออกถึงแนวคิดทางการเมือง และรูปแบบทางการเมืองการปกครองของจักรวรรดิเจดจรัส

ตัวละครเรน โคเอน มีลักษณะเป็นชายหนุ่มรูปร่างดี สูง มีดวงตาและผมสีแดง มีเคราแพะ มักสวมใส่เสื้อผ้ารูปแบบจีนโบราณ มีลักษณะนิสัยเป็นคนที่มีนิสัยเผด็จการ เจ็บขริมจริงจัง ที่ยอมทำทุกอย่างได้เพื่อเป้าหมายและความต้องการของตนเอง นอกจากนี้เขายังเป็นผู้ที่ใฝ่รู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องราวทางประวัติศาสตร์เพราะเขาเชื่อว่าประวัติศาสตร์จะเป็นสิ่งที่ทำให้เข้าใจอดีต จากการศึกษาประวัติศาสตร์ส่งผลต่อการเรียนรู้และความเชื่อของเขาที่ว่าความแตกต่างจะนำไปสู่สงคราม เขาจึงต้องการสร้างโลกที่ทำลายความแตกต่าง ด้วยการทำให้ทุกคนเชื่อและคิดในรูปแบบเดียวกับเขา เพื่อให้สงครามหมดไปจากโลก สอดคล้องไปกับประสบการณ์ชีวิตของเขาที่ได้รับตั้งแต่ก่อนเกิดการสร้างจักรวรรดิเจดจรัส โดยพ่อของเขาเล่าว่า

“สมัยที่ยังทำสงครามกับโก และไก ที่ต่างทำสงครามต่อสู้กันอย่างไม่รู้จบ เพราะทุกคนต่างต่อสู้เพื่อความถูกต้องของแต่ละคน ที่แต่ละคนต่างเกิดมาได้ชะตากรรมที่แตกต่างกัน มีประเทศและสิ่งที่ควรปกป้อง เมื่อสิ่งที่รักถูกเหยียบย่ำย่อมจะเกิดความแค้น นั่นไม่ใช่สิ่งผิดแต่เป็นจิตใจที่เกิดขึ้นเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ถ้าหากประเทศมากมายต่างต่อสู้ขัดแย้ง ประชาชนได้หล้าคงต้องล้มตายไม่สิ้นสุด”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 28, ตอนที่ 278)

ซึ่งเป็นการนำเรื่องราวมาจากตำนานสามก๊ก วรรณกรรมอิงประวัติศาสตร์ชื่อดังของประเทศจีนให้กลายเป็นกรอบความคิดหลักของตัวละคร ทำให้เรน โคเอนอยากที่จะตัดโซ่ตรวนนั้นทิ้ง เมื่อผู้คนที่ต่อสู้กันก็เพื่อความถูกต้องของแต่ละคน ดังนั้นเขาจึงมีแนวคิดที่ว่าความแตกต่างเป็นต้นเหตุของความขัดแย้งที่ก่อให้เกิดสงคราม เขาจึงต้องการทำลายความแตกต่างเหล่านั้น และสร้างโลกที่มีราชาเพียงหนึ่งเดียว เพื่อไม่ให้เกิดสงครามจากความถูกต้องที่หลากหลายของผู้คน

นอกจากนี้ลักษณะบุคลิกและพฤติกรรมของเรน โคเอนยังสอดคล้องไปกับจิน หรือภาชนะโลหะที่เรน โคเอนได้ครอบครอง ประกอบด้วย

1) *อากาเรส* จินแห่งความแข็งแกร่งและสรรค์สร้าง สอดคล้องไปกับบุคลิกของเรน โคเอนที่เป็นคนที่มีความรู้ ความสามารถโดยเฉพาะด้านการต่อสู้อันดับต้น ๆ ของเรื่อง และการสรรค์สร้างกับการต้องการสร้างโลกในรูปแบบใหม่ด้วยการกลืนกินทางวัฒนธรรมเพื่อเปลี่ยนแปลงประเทศที่จักรวรรดิเจ็ดจักรวรรดิให้เหมือนกับจักรวรรดิเจ็ดจักรรัส

2) *แอซทาร์อส* จินแห่งความหวาดกลัวและตริกตรอง สอดคล้องไปแนวคิดการปกครองของเขาที่ใช้ความกลัวปกครองผู้อื่น เพื่อให้ประชาชนเห็นถึงความแตกต่างของชนชั้น

3) *ฟินิกส์* จินแห่งความเมตตาและการประนีประนอม สอดคล้องไปกับนิสัยของเรน โคเอนที่เป็นคนจริงใจและพยายามทำตามเป้าหมาย ที่แม้บางอย่างเขาจะต้องยอมประนีประนอมก็ตาม เช่นการที่เขายอมให้องค์กรอัลซาเมนเข้ามามีอิทธิพลเหนือกว่าเขาในจักรวรรดิเจ็ดจักรรัส เพราะเขารู้ว่าตนเองไม่สามารถชนะองค์กรอัลซาเมนได้ และองค์กรอัลซาเมนจะเข้ามาส่งเสริมให้เขาทำตามเป้าหมายที่ต้องการสำเร็จได้

จากการศึกษาพบว่าตัวละครเรน โคเอน มีต้นแบบมาจากจินซีฮ่องเต้ จักรพรรดิพระองค์แรกของจักรวรรดิจิน ผู้ก่อตั้งราชวงศ์ฉิน กษัตริย์ผู้ทรงพระปรีชาสามารถ ทำให้รัฐฉินที่ล่าหลังให้เจริญก้าวหน้า และรวมรัฐต่าง ๆ ให้อยู่ภายใต้การปกครองของพระองค์ได้ สอดคล้องไปกับที่เรน โคเอนพยายามที่จะรวบรวมอาณาจักรอื่น ๆ ให้อยู่ภายใต้การปกครองของจักรวรรดิเจ็ดจักรรัส สอดคล้องไปกับแนวคิดเผด็จการรูปแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จแบบคอมมิวนิสต์ ดังนี้

1) *การไม่เชื่อในเหตุผลของมนุษย์ และการไม่อดทนต่อความเห็นต่าง* อันเป็นสภาวะธรรมชาติของมนุษย์ที่มองว่ามนุษย์ต่างมีเหตุผลที่แตกต่างกัน ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้จะนำไปสู่ความวุ่นวายและกลายเป็นสงคราม ดังนั้นรัฐจึงมีหน้าที่สำคัญคือการเข้าไปควบคุมความคิดที่หลากหลายให้เกิดความเป็นหนึ่งเดียว สอดคล้องไปกับแนวคิดของเรน โคเอนที่ว่าความคิดที่หลากหลายจะนำไปสู่สงครามและการสูญเสียชีวิต ดังนั้นเขาจึงพยายามที่จะรวบรวมโลกให้อยู่ภายใต้ราชาหนึ่งเดียว เพื่อควบคุมความคิดที่แตกต่าง และกำจัดคนที่เห็นต่างออกไป

2) *การสร้างศูนย์รวมอำนาจไว้ที่ส่วนกลางหรือตนเอง* สอดคล้องไปกับการไม่เชื่อในเหตุผลของมนุษย์ เพราะหากปล่อยให้เกิดความคิดที่หลากหลาย หรือการให้มีอำนาจที่กระจุก

กระจายก็จะส่งผลให้ผู้คนที่ต่อต้านและเกิดเป็นสงครามในที่สุด ดังนั้นการปกครองจึงควรปกครองโดยชนชั้นนำภายใต้การนำของจักรวรรดิเจ็ดจักร

3) การให้ความสำคัญของอำนาจรัฐที่อยู่เหนือประชาชน และการมองสังคมเป็นลำดับขั้น ที่นำไปสู่การควบคุมโดยรัฐหรือผู้ปกครอง ดังนั้นรัฐจึงเข้ามามีบทบาทในการควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์ในมิติต่าง ๆ ให้สอดคล้องไปกับแนวทางดำเนินการของรัฐ สอดคล้องไปกับแนวทางการควบคุมพลเมืองในอาณาจักรบัลแบต ตั้งแต่การควบคุมการแต่งกาย การเปลี่ยนแปลงรูปแบบสถาปัตยกรรม รวมไปถึงการเข้าไปควบคุมความคิดให้สอดคล้องไปรัฐ

4) การสร้างความกลัวและวิตกกังวลในหมู่ประชาชน การสร้างความกลัวและความวิตกกังวลจะก่อให้เกิดความรู้สึกที่ไม่มั่นคงในชีวิต ดังนั้นประชาชนจึงต้องพึ่งพารัฐ รัฐจึงเป็นส่วนสำคัญที่ประชาชนจะต้องเชื่อฟังก็เพื่อสร้างความรู้สึกที่มั่นคงในชีวิต ดังเช่นที่ฮัตซัน หนึ่งในกลุ่มโจรหมอกควันได้กล่าวกับอาลีบาว่า

“เรื่องแบบนี้คงคุยเสียงดังไม่ได้ ความจริงไม่ใช่ไม่มีพวกที่ต่อต้านเลย แต่ก็ว่าแป็บเดียวก็ถูกจับกุมและนำไปประหารชีวิต เพราะไม่มีคนที่คอยรวบรวมผู้คนอย่างนายหรือคาซิมอยู่ ฉันท่ะ... คิดถึงเวลานั้น มีนายอยู่ มีคาซิมคอยบัญชาการถึงท้องจะหิวเสมอและมีเรื่องให้โกรธตลอดทั้งปี แต่พวกเราในตอนนั้นก็มิจิตวิญญาณที่ลุกโชนช่วง มิจิตวิญญาณที่มุ่งมั่นถือนดาบคุ้ยใต้เตียงกันว่าอยากทำอะไรกับประเทศนี้ อยากทำยังไงเพื่อให้ชีวิตในวันพรุ่งนี้ดีขึ้น แต่ว่าตอนนี้ฉัน... ฉันกลับคิดได้แต่เพียงว่าต้องไปทำงานพรุ่งนี้และทำยังไงถึงจะทำให้พวกคนของจักรวรรดิพอใจเท่านั้น”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 21, ตอนที่ 207)

จากแนวคิดดังกล่าวมีความสอดคล้องไปกับแนวคิดของจินซี ฮ่งเต้ที่ได้รวบรวมอำนาจการปกครองเข้าสู่ศูนย์กลางหรือก็คือตัวของจินซี ฮ่งเต้เอง ด้วยการรวมศูนย์อำนาจการปกครองไว้กับพระองค์ แล้วแบ่งเขตการปกครองในประเทศออกเป็น 36 มณฑล การกำหนดให้ใช้ตัวอักษรภาษาจีน เป็นอย่างเดียวกันหมดทั่วประเทศ แม้ว่าภาษาพูดจะผิดเพี้ยนกันแต่ภาษาเขียนนั้นใช้เหมือนกัน การกำหนดใช้กฎหมายอย่างเป็นทางการเป็นเอกภาพทั่วประเทศ การกำหนดให้ใช้เงินตราอย่างเดียวกัน และการกำหนดให้ใช้มาตราชั่ง ตวง วัดอย่างเดียวกัน (ปิ่น บุตรี, 2562) หรือการเผาตำรา ข่า บัณฑิต ก็เพื่อทำลายความคิดเห็นที่แตกต่าง ที่อาจส่งผลกระทบต่อรัฐ หรือก็คือตัวของจินซีฮ่งเต้เอง

2.6 แนวคิดทางการเมืองของโซโลมอน (Solomon)

โซโลมอน (Solomon) ราชาแห่งอัลมาทรัน โลกในอดีตโลกที่มีเผ่าพันธุ์ที่ต่างกักันอาศัยอยู่ จากเดิมมนุษย์เรียกได้ว่าเป็นเผ่าพันธุ์ที่อ่อนแอที่สุดโลกกลับได้ขึ้นมาเป็นผู้นำของทุก

เผ่าพันธุ์ เพราะเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้รับพลังเวทมนตร์จากพระเจ้าอิล อิลลา พลังที่ทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์มีพลังเหนือเผ่าพันธุ์อื่น

โดยโซโลมอนเป็นบุตรของเดวิด (David) ผู้เฒ่าสูงสุดแห่งสภาอาวูโส หัวหน้าองค์การวิหารศักดิ์สิทธิ์ องค์การของกลุ่มนักเวทมนตร์ผู้ทำหน้าที่ปกครองโลกในอัลมาทรันก่อนที่โซโลมอนจะปฏิวัติมาได้ โดยองค์การวิหารศักดิ์สิทธิ์มีโอเจนด้า (Agenda) หรือแผนปฏิบัติการที่ว่า “นักเวทมนตร์เป็นเผ่าพันธุ์ศักดิ์สิทธิ์ที่ได้รับพรและหน้าที่จากพระเจ้า ทำให้เป็นเพียงเผ่าพันธุ์เดียวที่มีพลังเวทมนตร์ ดังนั้นนักเวทมนตร์จึงต้องเป็นผู้ปกครอง” กลายเป็นแนวคิดที่ถูกใช้ในการขับเคลื่อนการยึดครองและทำลายเผ่าพันธุ์อื่น

แต่โซโลมอนบุตรของเดวิดกลับมีมุมมองที่แตกต่างไป เขามองว่าคำสอนเหล่านั้นของนักเวทมนตร์เป็นการบิดเบือนตามความพอใจของมนุษย์ ซึ่งโซโลมอนมีแนวคิดที่ว่า “มนุษย์แต่ละเผ่าพันธุ์ ล้วนไม่มีความแตกต่างกัน” นำไปสู่การแยกตัวออกมาและก่อตั้งเป็นกลุ่มคณะปฏิวัติจากการรวบรวมนักเวทมนตร์ที่เห็นด้วยกับเขา เพื่อต่อต้านอำนาจจากองค์การวิหารศักดิ์สิทธิ์หรือพ่อของเขา

ท้ายที่สุดโซโลมอนก็สามารถชนะองค์การวิหารศักดิ์สิทธิ์ได้ และต้องการสร้างโลกที่มีความเท่าเทียมกันของทุกเผ่าพันธุ์ แต่สุดท้ายกลับไปไม่ถึงจุดนั้น เมื่อเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ต่างต้องการให้มีผู้ปกครองที่คอยชี้นำทางเสมือนเป็นที่พึ่งทางจิตใจของผู้คน และทำหน้าที่เป็นรัฐธำมณีเพราะความแตกต่างทำให้แต่ละเผ่าพันธุ์มีแต่ความกังวล ความไม่เชื่อใจ เกิดเป็นความขัดแย้งระหว่างเผ่าพันธุ์อยู่บ่อยครั้ง ดังนั้นเพื่อยุติความขัดแย้งต่าง ๆ พวกเขาจึงต้องการผู้ปกครองที่เข้ามาทำหน้าที่ดังกล่าว และเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ก็สนับสนุนให้โซโลมอนขึ้นเป็นราชา แม้โซโลมอนจะไม่ได้อยากเป็นก็ตาม

“บัดนี้โลกกำลังกลายเป็นหนึ่งเดียวด้วยผลงานอันโดดเด่นของท่าน หากปราศจากผู้มีเจตจำนงเช่นท่าน ความฝันอันแสนเหลือเชื่อนี้จะจริงไม่ได้ ประเทศมากมาย ความเชื่อหลากหลาย และเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ยอมยกโทษเรื่องราวในอดีตและเข้าใจกันไว้วางใจในภวณะแห่งราชาที่ยิ่งใหญ่เช่นท่าน”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 16, ตอนที่ 152)

สุดท้ายความต้องการของโซโลมอนก็พังทลายลง เมื่อเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์บางส่วนเริ่มไม่เห็นด้วยกับโซโลมอน เมื่อผลลัพธ์ที่ได้จากชัยชนะกลับกลายเป็นการที่พวกเขาต้องสูญเสียสิ่งที่เคยมี เพราะโลกที่เท่าเทียมในมุมมองของโซโลมอนทำให้พวกเขาต้องสูญเสียพลังเวทมนตร์ สูญเสียครอบครัวจากการต่อสู้ และสูญเสียอำนาจทางสังคม และนักเวทมนตร์ก็เริ่มมีมุมมองต่อโซโลมอนว่าไม่ได้แตกต่างไปจากเดวิดเลย เพราะโซโลมอนเองก็คิดแทนพระเจ้า คิดแทนทุกคนว่าต้องการโลกในรูปแบบนี้ นำไปสู่ความคับแค้นและสุดท้ายเกิดเป็นสงครามในที่สุด

ตัวละครโซโลมอน มีลักษณะเป็นผู้ชาย ผสมสีฟ้าเข้มคล้าย ๆ กับอาลาตินลูกของเขา โดยเขาเป็นคนที่ฉลาด ทำให้เป็นคนที่มีความรู้ความสามารถที่หลากหลาย และสุขุม มีลักษณะบุคลิก เป็นคนที่ดูจริงจัง รักพวกพ้อง ใจดี เสียสละและพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้เป้าหมายประสบความสำเร็จ จากการที่เขาเกิดมาเป็นลูกของผู้เฒ่าเดวิดหรือผู้ปกครองอัลมาทรัน ทำให้สิ่งที่เขาขาดหายไปคือเพื่อนหรือคนที่อยู่ในฐานะที่ทัดเทียมกับเขา นำไปสู่แนวคิดที่ต้องการสร้างสังคมที่เท่าเทียม อันเป็นสิ่งที่ขาดหายไปในช่วงวัยเด็ก ตัวอย่างเช่นเหตุการณ์ที่โซโลมอนคุยกับอุโกะเรื่องที่เขาพยายามสร้างความเท่าเทียมแต่ผู้อื่นกลับเรียกร้องให้โซโลมอนขึ้นเป็นราชาว่า “ช่วงหลังแม้แต่พวกพ้องนักเวทมนตร์เอง ก็ยังเอาแต่ลอบสำรวจสีหน้าของข้า อุโกะขอแค่เจ้าคนเดียว อย่าได้เป็นแบบนั้นเลยนะ” (โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 23, ตอนที่ 225)

ลักษณะแนวคิดทางการเมืองของโซโลมอนสอดคล้องกับแนวคิดอนาธิปไตย หรือ สังคมไร้รัฐมากกว่าสังคมนิยมแบบยูโทเปีย ดังที่เขาบอกว่า “พวกเราจะปลดปล่อยดินแดนทั้งหมดให้เป็นอิสระจะสร้าง “อัลมาทรัน” (ดินแดนยูโทเปีย) ที่พวกเราสามารถอยู่ร่วมกับพวกต่างเผ่าร่วมกันได้อย่างเท่าเทียม” (โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 23, ตอนที่ 220) ซึ่งโลกแบบยูโทเปียที่โซโลมอนกล่าวน่าจะหมายถึงเมืองในอุดมคติที่มีแต่ความดีงาม ความยุติธรรม ความเป็นระเบียบที่เป็นสังคมหรือโลกที่ยังไม่เกิดขึ้นจริง อันอ้างอิงมาจากหนังสือยูโทเปียของโทมัส มอร์ที่กล่าวถึงสังคมในอุดมคติของเขาที่ถูกเรียกต่อมาว่าเป็นโลกในอุดมคติ และกลายเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองในรูปแบบสังคมนิยมยูโทเปีย ทำให้ต่อมาหากกล่าวถึงสภาพสังคมการเมืองที่อยู่ในอุดมคติที่สวยงามมักจะถูกเรียกว่า “ยูโทเปีย”

ตัวละครโซโลมอนและเดวิด เป็นตัวละครที่ผู้ประพันธ์ได้หยิบยืมชื่อและเค้าโครงประวัติศาสตร์ที่ปรากฏขึ้นในโลกความเป็นจริงมาเชื่อมโยง โดยเป็นเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของประเทศอิสราเอล ซึ่งโซโลมอนและเดวิดต่างเป็นพระนามของกษัตริย์ผู้ปกครองอิสราเอลในอดีต ที่ปรากฏอยู่ในตำนานทั้งของศาสนาคริสต์ ยูดาห์และอิสลาม โดยเดวิดเป็นกษัตริย์องค์ที่ 2 แห่งอิสราเอล ผู้รวบรวมชนเผ่าทั้ง 12 ของชาวยิวให้รวมเป็นหนึ่งอีกครั้ง และโซโลมอน บุตรของเดวิด ที่ขึ้นครองราชย์ต่อจากกษัตริย์เดวิดตั้งแต่วัยรุ่น และปกครองประเทศยาวนานกว่า 40 ปี ด้วยพระปรีชาสามารถ และจากความเชื่อว่าตนเองได้รับพรจากพระเจ้า ที่โซโลมอนได้ขอพรให้ตนเองมีสติปัญญา ทำให้ในสมัยการปกครองของเขานั้นอาณาจักรเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก ผนวกกับตำนานปีศาจของโซโลมอนที่ปรากฏในคัมภีร์นอกศาสนา ที่มักนำถูกไปสร้างเป็นการ์ตูน หรือเกมต่าง ๆ เช่นเดียวกันกับในเมเจ อาลาตินผจญภัยที่ถูกนำมาสร้างเป็นเงินทั้ง 72 คน ผู้เป็นข้ารับใช้ตัวแทนจากเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ที่ทำหน้าที่เป็นภานะราชาเพื่อคัดเลือกราชาที่เหมาะสมต่อไป

สอดคล้องไปกับการผูกโยงเรื่องเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์กับประวัติศาสตร์ของชาวยิว กลุ่มชนชาติที่มีวัฒนธรรมมาอย่างยาวนาน ที่เชื่อว่าชาวยิวคือเชื้อสายผู้สืบทอดของอับราฮัมผู้ที่ได้รับ

พรจากพระเจ้าเป็นเจ้า และได้ทำสัญญาว่าจะปฏิบัติตามบัญญัติข้อบังคับของพระเจ้า และฝ่ายพระเจ้า เป็นเจ้านั้นสัญญาว่าจะดูแลบราฮัมและลูกหลานต่อไป เพราะพวกเขาคือชนชาติที่พระเจ้าได้เลือกไว้ในอุปการะ (พินิจ จันทรและคณะ, 2565) เชื่อมโยงไปกับตำนานนักเวทมนตร์ในเรื่องเมื่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ได้รับพลังเวทมนตร์มาจากพระเจ้าอิล อิลลาที่เป็นต้นกำเนิดของกษัตริย์เดวิดและกษัตริย์โซโลมอนต้นตระกูลของเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ได้รับพลังเวทมนตร์กลายเป็นเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์ในเรื่อง

จากการวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองที่สอดคล้องไปกับแนวคิดและพฤติกรรมของโซโลมอน พบว่าโซโลมอนมีแนวคิดทางการเมืองที่สอดคล้องไปกับแนวคิดอนาธิปไตย ดังนี้

1) *ปัจเจกบุคคลที่มีเสรีภาพอย่างแท้จริง* สอดคล้องไปกับมุมมองของโซโลมอนที่เขาอยากสร้างความเท่าเทียมระหว่างเผ่าพันธุ์ และไม่ต้องมาขึ้นเป็นผู้ปกครอง เพราะการมีราชาปกครองอาจนำไปสู่การเป็นผู้นำแบบทรราชได้ สอดคล้องไปกับมุมมองความเชื่อของฌอง ฌาคส์ รูสโซ (Jean Jacques Rousseau) ที่มองว่ามนุษย์นั้นเกิดมาดีแต่ถูกฉ้อฉลจากประสบการณ์ของการโตขึ้นในสังคม เพราะเขาเชื่อว่ามนุษย์นั้นมีสัญชาตญาณที่ดี แต่เมื่อเติบโตในสังคมที่ถูกกล่อมเกลาสั่งสอน ทำให้ถูกกดขี่และคับข้องใจกับสัญชาตญาณธรรมชาติ ดังนั้นสังคมจึงเป็นตัวละครสำคัญที่ทำให้ทำลายค่านิยมที่แท้จริงของคน (วิทยากร เชียงกุล, 2548)

2) *ความเสมอภาค* คือการเชื่อในความเท่าเทียมกัน เพราะโซโลมอนมีแนวคิดที่จะสร้างอัลมาทรัน หรือโลกแห่งความเท่าเทียมเพื่อให้ทุกเผ่าพันธุ์อยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นมาปฏิวัติการปกครองของเดวิดก็เพื่อสร้างโลกที่ทุกเผ่าพันธุ์จะสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเท่าเทียม เพราะเขามีมุมมองที่ว่าไม่ว่าเผ่าพันธุ์ไหนต่างก็มีความเหมือนกันอยู่นั่นก็คือความรัก ที่ไม่ว่าคุณจะเป็นคนร้ายกาจแบบไหนก็ตาม แต่คุณก็ยังมีอีกด้านที่อ่อนโยนต่อครอบครัว ต่อลูกตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเผ่าพันธุ์ที่มีสติปัญญาที่เขามองว่ายิ่งสิ่งมีชีวิตมีความต้องการรวมกันเป็นสังคมมากเท่าไรย่อมมีสิ่งเหล่านี้มากขึ้นด้วย

3) *ต่อต้านอำนาจรัฐและรัฐบาล* คือการที่โซโลมอนเป็นแกนนำในการปฏิวัติ เพื่อล้มล้างการปกครองรูปแบบเดิมของพ่อเขา รวมถึงการมีมุมมองที่ไม่ต้องการเป็นราชา และไม่ยอมให้มีราชาเพราะเกรงว่าราชาจะนำไปสู่การเป็นราชาทรราช ที่คาดว่าเกิดจากการต้องการโทษสังคมของโซโลมอน ที่ในวัยเด็กเขาเองก็ถูกองค์การวิหารศักดิ์สิทธิ์ใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมเผ่าพันธุ์อื่น ๆ ให้ทำตาม ซึ่งในขณะนั้นเขาก็เชื่อและมีความคิดเช่นเดียวกับรัฐ ก่อนที่จะได้รู้ความจริงและเริ่มเปลี่ยนแปลงความคิด เช่นเดียวกับกับรูสโซที่มอสคา (Mosca) ได้ให้ทรรศนะไว้ว่า “เป็นไปได้ที่ความเชื่อของรูสโซในเรื่องความดีแต่เริ่มของมนุษย์ แต่สังคมทำให้มนุษย์เสื่อม เป็นผลของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของเขา” (พงศ์เพ็ญ ศกุนตาภัย, 2536)

จากเหตุการณ์ดังกล่าวจึงอาจเป็นประเด็นสำคัญที่ทำให้โซโลมอนเชื่อว่ามนุษย์ในสภาวะธรรมชาติจะเป็นมนุษย์ที่ดีและมีความสุขที่สุด เพราะสังคมหรือรัฐก็คือเครื่องมือปกป้องชนชั้นที่ได้เปรียบทางสังคมมากกว่าทำหน้าที่เพื่อประชาชนอย่างที่กำลังกล่าวอ้าง

4) *ต่อต้านการโฆษณาชวนเชื่อ และการครอบงำทางความคิด* สอดคล้องไปกับการที่เขาไม่เห็นด้วยกับบ่อเจนน้าขององค์การวิหาคัดศีลธรรม ที่เขามองว่าเป็นการบิดเบือนตามใจของรัฐเพื่อใช้เป็นเครื่องมือสร้างความชอบธรรมในการสร้างความมั่นคงให้แก่รัฐ ด้วยการสร้างให้เผ่าพันธุ์อื่นกลายเป็นพวกป่าเถื่อนและหากไม่ควบคุมไว้ก็จะมาทำลายเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์และความสงบสุขของโลก ดังนั้นนักเวทมนตร์จึงมีหน้าที่เข้าไปควบคุมเผ่าพันธุ์อื่นก็เพื่อสร้างความสงบสุขของโลก แต่แท้จริงแล้วกลับเป็นการรุกรานและขยายอำนาจของชนชั้นปกครองมากกว่า ดังนั้นความจริงที่ปรากฏจึงอาจไม่ใช่ความจริงแท้เสมอ แต่คือการสร้างความจริงด้วยการสร้างโฆษณาชวนเชื่อเพื่อครอบงำความคิดของผู้คนในสังคมให้คิดและปฏิบัติตามผู้ปกครองหรือรัฐมากกว่า

5) *ความสมานฉันท์โดยธรรมชาติของมนุษย์* คือการมองสภาวะธรรมชาติของมนุษย์เป็นคนดี สอดคล้องไปกับมุมมองของโซโลมอนที่เชื่อว่าทุกเผ่าพันธุ์ต่างไม่มีความแตกต่างกัน แต่สิ่งที่ทำให้มนุษย์ชั่วร้ายขึ้นก็คือรัฐ อันสอดคล้องไปกับการต่อต้านการโฆษณาชวนเชื่อ ที่เดวิดได้สร้างอเจนน้าที่กลายเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความจริงและกลายเป็นกรอบแนวคิดของนักเวทมนตร์ในอดีตก็เพื่อขยายอำนาจของเดวิดในการปกครองเผ่าพันธุ์อื่น ๆ ทั้งที่ก็ไม่อาจกล่าวได้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่พระเจ้ากำหนดหน้าที่มาให้ ดังนั้นโซโลมอนจึงต่อต้านรัฐก็เพื่อสร้างสังคมที่สมานฉันท์โดยธรรมชาติ หรือสังคมที่ไร้รัฐเพื่อสร้างความเท่าเทียมอย่างแท้จริงขึ้น

แต่ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าแม้โซโลมอนจะมีแนวคิดทางการเมืองแบบอนาธิปไตย แต่ก็ยังไม่สามารถก้าวข้ามไปสู่สังคมในรูปแบบไร้รัฐได้ตามที่เขาต้องการ เมื่อผู้คนในสังคมยังคงต้องการผู้นำหรือราชาที่จะเข้ามาทำหน้าที่ของรัฐบาลิปัตย์ขึ้นนำอยู่ แนวคิดทางการเมืองของผู้คนในอัลมาทธานจึงไปสอดคล้องกับแนวคิดทางการเมืองแบบสังคมนิยมแบบยูโทเปีย (Utopia) มากกว่า สอดคล้องไปกับแนวคิดทางการเมืองของผู้ประพันธ์ที่ยังคงต้องการให้การมีราชาจากโครงหลักของเรื่องคือการค้นหาราชาที่เหมาะสม โดยมีลักษณะแนวคิดทางการเมืองที่สอดคล้องไปกับแนวคิดทางการเมืองสังคมนิยมแบบยูโทเปีย ดังนี้

1) *สังคมอัลมาทธาน ยังคงเป็นสังคมที่มีชนชั้น* มีรัฐที่ปกครองโดยเหล่านักเวทมนตร์ และมีโซโลมอนเป็นราชาสูงสุด อันมาจากความต้องการของผู้คนในสังคมที่เรียกร้องและมองว่าเรามีความเหมาะสม โดยรัฐทำหน้าที่ในการควบคุมเพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันในสังคม

2) *ระบบกรรมสิทธิ์เป็นของส่วนรวม* เพราะการที่ชนชั้นนำหรือเหล่านักเวทมนตร์เป็นผู้ครอบครองพลังเวทมนตร์และใช้พลังดังกล่าวเพื่อตนเองนำไปสู่การทำลายเผ่าพันธุ์อื่น ๆ ทำให้เขามีแนวคิดในการแบ่งปันกรรมสิทธิ์ในการครอบครองพลังเวทมนตร์ผ่านการแจกจ่ายคทาเทพ

อุปกรณ์เวทมนตร์ที่สร้างขึ้น ทำให้เผ่าพันธุ์อื่น ๆ ก็สามารถใช้พลังเวทมนตร์ได้เช่นเดียวกับนักเวทมนตร์ เพื่อให้เผ่าพันธุ์ต่าง ๆ สามารถมีพลังที่เท่าเทียมกัน ที่สุดท้ายกลายเป็นเงินทั้ง 72 ตน

3) ประชาชนเป็นผู้เลือกผู้ปกครอง ที่แม็โซโลมอนจะพยายามปฏิเสธการขึ้นเป็นราชามาตลอด แต่สุดท้ายโซโลมอนก็ยอมรับหน้าที่นั้น เพราะประชาชนต่างต้องการให้เขาเป็นราชา อันถือเป็นการขึ้นเป็นราชาจากฉันทามติจากประชาชนเสมือนการเลือกตั้ง

“ท่านโซโลมอน ได้โปรดขึ้นไปยืนบนจุดสูงสุดเถอะ ท่านโซโลมอนบุตรแห่งท่านผู้เฒ่าเดวิดผู้เป็นตั้งราชาของนักเวทมนตร์ ท่านคือผู้ที่เกิดมาโดยเหมาะสมจะเป็นราชาที่สุตมิใช้หรือ พวกเราถึงขีดสุดแล้ว การต่อสู้ระหว่างเผ่าพันธุ์เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน การหยุดยั้งเรื่องพวกนั้น ท่านโซโลมอนผู้ซึ่งถูกบูชาตั้งตัวแทนพระเจ้าจากทุกเผ่าพันธุ์ ไม่มีผู้ใดแล้วที่จะปกครองในฐานะราชาได้นอกจากท่าน ท่านโซโลมอนได้โปรดอย่าคิดเลยว่าทุกคนจะอยู่ได้อย่างถูกต้องเช่นเดียวกับท่านพวกเราทุกคนจะเคียงบ่าเคียงไหล่มีชีวิตอยู่อย่างเท่าเทียมภายใต้เบื้องบาทของท่าน”

(โธทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 23, ตอนที่ 226)

2.7 แนวคิดทางการเมืองของกลุ่มผู้ปกครองจักรวรรดิโรม (Senate)

จักรวรรดิโรม หนึ่งในสามประเทศมหาอำนาจของเรื่องที่ได้ว่าเป็นประเทศมหาอำนาจที่เก่าแก่ที่สุดในเรื่องที่ยังคงสืบทอดและรักษาอำนาจทางการเมืองได้อย่างยาวนาน โดยเป็นประเทศที่มีรูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบอภิชนาธิปไตยที่ปกครองโดยคนกลุ่มน้อย แม้ในเรื่องอาจไม่ใช่กลุ่มตัวละครที่ดำเนินเรื่องหลัก แต่ทั้งนี้กลุ่มผู้ปกครองโรม หรือสภาอาวุโส (Senate) ก็ถือได้ว่าเป็นกลุ่มการปกครองที่สะท้อนการปกครองด้วยแนวคิดทางการเมืองแบบอนุรักษ์นิยมในเรื่องได้อย่างเด่นชัดที่สุด สอดคล้องไปกับการวางโครงเรื่องให้จักรวรรดิโรมเป็นตัวแบบที่อ้างอิงมาจากอาณาจักรโรมัน หนึ่งในอารยธรรมที่สำคัญของโลกในอดีต ที่ยังสืบต่อมาจนถึงปัจจุบันได้ ทำให้เกิดภาพที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจและมีมุมมองต่อภาพลักษณ์ของจักรวรรดิโรมว่าเป็นประเทศเก่าแก่ที่สืบทอดมาตั้งแต่อดีตและไม่นิยมการเปลี่ยนแปลงอันเป็นลักษณะสำคัญของแนวคิดอนุรักษ์นิยม โดยแนวคิดทางการเมืองแบบอนุรักษ์นิยมของกลุ่มผู้ปกครองจักรวรรดิโรม ได้สะท้อนผ่านเนื้อเรื่องดังนี้

1) *ประเพณี และปฏิบัตินิยม* กับการเชื่อสิ่งที่สืบต่อกันมาจากประสบการณ์ สิ่งที่ยึดถือปฏิบัติ และการพยายามคงไว้ซึ่งสภาพดั้งเดิม ที่แม้จะเกิดการเปลี่ยนแปลงแต่ก็ต้องเปลี่ยนแปลงอย่างช้า ๆ และยังคงต้องไม่ทำลายคุณงามความดีเก่า ๆ ด้วย ยกตัวอย่างเช่น

จากการเปลี่ยนแปลงไปสู่โลกใหม่ จากเรื่องหากเปรียบเทียบจะเห็นได้ว่าประเทศอื่น ๆ ต่างถูกพัฒนาและเปลี่ยนแปลงสภาพของบ้านเมือง สถาปัตยกรรมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่าง

ก้าวกระโดด แตกต่างไปจากจักรวรรดิโรมที่แทบไม่มีการเปลี่ยนแปลง สอดคล้องไปกับที่อาลีบาบาได้กล่าวกับเมใจไททัส และมู อเรคิอุส จากการที่ได้เดินทางไปจักรวรรดิโรมในยุคโลกใหม่ว่า “จักรวรรดิโรมเนี่ยสุดยอดเลยนะครับ ที่ดำรงอยู่ได้ด้วยเจตจำนงของประเทศตัวเอง ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของโลกใหม่” (โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 31, ตอนที่ 299)

การเลิกทาสภายใต้โลกใหม่ ตามกฎเกณฑ์ของสหพันธ์ข้ามชาติที่นำโดยซินแบด มีกฎในเรื่องของการยกเลิกทาส แต่ทั้งนี้จักรวรรดิโรมก็ไม่ได้เข้าร่วมสหพันธ์ดังกล่าว กฎจึงไม่ได้ถูกบังคับใช้ แต่ไททัส เมใจของจักรวรรดิโรมเองก็พยายามผลักดันประเด็นการเลิกทาส จนเกิดการถกเถียงกับเหล่าชนชั้นนำของจักรวรรดิโรม ที่มองว่าการเลิกทาสควรค่อย ๆ ยกเลิก เพราะมันเกี่ยวพันกับประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิอย่างลึกซึ้ง ที่ควรจะทำค่อย ๆ ดำเนินการแก้ไขไปมากกว่าจะเปลี่ยนแปลงทันที สะท้อนให้เห็นการปะทะกันระหว่างแนวคิดเสรีนิยมที่สนับสนุนความเท่าเทียม กับแนวคิดอนุรักษนิยม ที่ต้องการรักษาไว้ซึ่งประเพณี คุณค่าดั้งเดิมมากกว่า นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นก็ต้องเกิดขึ้นจากความยินยอมให้เกิดการเปลี่ยนแปลง สอดคล้องไปกับที่ไททัสกล่าวถึงการเลิกทาสของจักรวรรดิโรมว่าไม่ได้เกิดจากข้อบังคับของสหพันธ์ข้ามชาติ แต่เกิดจากพวกเราชาวจักรวรรดิโรมอยากปฏิรูปด้วยความพยายามของพวกเราเอง เช่นเดียวกับการที่จักรวรรดิโรมเลือกที่จะปฏิเสธการเข้าร่วมกับสหพันธ์ข้ามชาติ เพราะอยากรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของประเทศไว้ แม้จะทำให้ไม่ได้รับสิทธิพิเศษทางการค้าต่าง ๆ ก็ตาม

2) *ความไม่สมบูรณ์ของมนุษย์* ก็กับการมีมุมมองว่ามนุษย์นั้นเต็มไปด้วยความเห็นแก่ตัว และข้อจำกัด ดังนั้นพลังทางสังคมจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยสร้างระเบียบให้เกิดกับสังคม สอดคล้องไปกับช่วงสงครามที่จักรวรรดิโรมได้บุกโจมตีอาณาจักรมัคโดนีซุสที่ เมใจเซเฮราชาดกล่าว ว่า “ขอให้เชื่อในพลังของประชาชนชาวโรม” อันเป็นแนวทางสำคัญที่ทำให้จักรวรรดิโรมแตกต่างไปจากประเทศอื่น เมื่อเหล่าผู้ปกครองจักรวรรดิโรมมีแนวคิดในการเชื่อมั่นในพลังของประชาชนทำให้เกิดการพัฒนาประเทศโดยมีประชาชนร่วมกันพัฒนา ที่มองว่ามนุษย์เองนั้นต้องหัดเดินด้วยตนเอง ให้เกิดการพัฒนาแม้จะมีผิดพลาดบ้างก็เป็นธรรมดา แต่มนุษย์ก็จะเกิดการเรียนรู้ด้วยขาของตนเอง ด้วยความเชื่อมั่นของมนุษย์แต่ละคนรวมกัน ก็จะเกิดการรวมกันเป็นพลังทางสังคมขึ้นทำให้กลายเป็นรัฐที่เข้มแข็งอย่างจักรวรรดิโรม

3) *อำนาจหน้าที่ และลำดับชั้นที่สูงต่ำ* สอดคล้องไปกับรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบอภิชนาธิปไตยที่ปกครองโดยคนกลุ่มน้อย สะท้อนให้เห็นมุมมองการแบ่งหน้าที่และลำดับชั้นที่แตกต่างกันของบุคคลในการทำหน้าที่ทางสังคม ดังเช่นที่ เนอร์ว่า ยูริอุส คาร์เดสที่มีเป้าหมายต้องการกอบกู้ราชวงศ์ของโรม เพราะเชื่อว่าตัวเองเป็นผู้ปกครองตามสายเลือดของจักรวรรดิโรม เพราะตนเองคือลูกชายขององค์จักรพรรดิ ภายใต้โลกใหม่ที่ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการสืบ

สายเลือดทำให้เขาได้รับผลกระทบและต้องการเปลี่ยนแปลงสิ่งเหล่านั้น แต่ก็พ่ายแพ้คะแนนเสียงในสภา และตั้งตนขึ้นเป็นกบฏ

2.8 การวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองของผู้ประพันธ์

จากการศึกษาพบว่าการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย เป็นการ์ตูนที่สะท้อนแนวคิดทางการเมืองในรูปแบบต่าง ๆ ที่นำเสนอผ่านตัวละครในเรื่องที่ต่างมีแนวคิดทางการเมืองแตกต่างกันไป ทำให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้และเปรียบเทียบแนวคิดทางการเมืองของแต่ละตัวละคร เพื่อค้นหาหาที่ที่เหมาะสมร่วมกับผู้ประพันธ์แต่ทั้งนี้จากการนำเสนอของผู้ประพันธ์ก็แสดงให้เห็นแนวคิดทางการเมืองของผู้ประพันธ์ที่สะท้อนผ่านการเล่าเรื่องราวของตัวละครต่าง ๆ เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านรับรู้แนวคิดทางการเมืองเช่นเดียวกันกับผู้ประพันธ์ แบ่งเป็น แนวคิดทางการเมืองที่ผู้ประพันธ์สนับสนุน และแนวคิดทางการเมืองที่ผู้ประพันธ์ไม่สนับสนุนที่แสดงผ่านการเล่าเรื่อง โครงเรื่องและพฤติกรรมของตัวละครต่าง ๆ ดังนี้

2.8.1 การวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองที่ผู้ประพันธ์สนับสนุน

จากการศึกษาพบว่าผู้ประพันธ์มีมุมมองต่อสภาวะธรรมชาติของมนุษย์ว่ามนุษย์เป็นผู้ที่มีเหตุผลในตนเอง แต่ทั้งนี้ในสภาวะธรรมชาตินั้นมนุษย์ก็เป็นคนที่มีความเห็นแก่ตัวด้วย ดังนั้นการที่มนุษย์จะเลือกทำอะไรก็ย่อมเป็นสิ่งที่ตอบสนองต่อความต้องการ อุดมการณ์ของตนเองเป็นสิ่งสำคัญ ส่งผลให้ผู้ประพันธ์มีมุมมองต่อแนวคิดที่สนับสนุนเกี่ยวกับปัจเจกบุคคล ขันติธรรม ความมีเหตุผลของมนุษย์ ที่เป็นลักษณะสำคัญของแนวคิดเสรีนิยม และสนับสนุนเกี่ยวกับชนชั้นทางสังคม และภราดรภาพ ที่เป็นลักษณะสำคัญของแนวคิดสังคมนิยมที่นำเสนอผ่านตัวละครหลักอย่าง อาลาติน และอาลีบาบาเป็นสิ่งสำคัญ ดังนี้

1) แนวคิดเสรีนิยม

ผู้ประพันธ์มีความคิดสนับสนุนเสรีนิยมที่ถูกนำเสนอผ่านตัวละครหลักที่มักกล่าวถึงเสมอว่าแต่ละตัวละครมีความต้องการที่แท้จริงอย่างไร รวมถึงผ่านเหตุการณ์สำคัญในเรื่อง เช่น การลุกขึ้นมาปฏิวัติของโซโลมอนก็เกิดจากความคิดของโซโลมอนเองที่มองว่าแต่ละเผ่าพันธุ์ต่างก็มีความคิดความสามารถที่แตกต่างกัน เราจึงควรให้อิสระก็เพื่อให้แต่ละเผ่าพันธุ์ได้มีอิสระในการคิด และการใช้ชีวิต อันเป็นการให้ความสำคัญในฐานะของปัจเจกมากกว่าความสัมพันธ์ของกลุ่มทางสังคมที่สอดคล้องไปกับแนวคิดพื้นฐานของแนวคิดเสรีนิยมในเรื่อง “ปัจเจกบุคคลนิยม”

ดังนั้นการที่บุคคลจะมีอิสระดังกล่าวได้จึงต้องมี “เสรีภาพ” ในการกระทำตามสิ่งที่ต้องการได้ รวมถึงการเชื่อใน “เหตุผล” ของมนุษย์ที่เชื่อในตัวตนและความแตกต่างกันของปัจเจก นำไปสู่การเรียนรู้กลายเป็นประสบการณ์และเกิดพัฒนาการที่ทำให้มนุษย์เกิดความแตกต่างกันไปอย่างเป็นพลวัต ที่แสดงให้เห็นผ่านตัวละคร เช่น “อาลาติน” ตัวละครที่ถูกสื่อสารให้เห็นตั้งแต่ก่อนเกิด จนกลายมาเป็นตัวละครดำเนินเรื่องหลัก ที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการที่ถูกสร้าง

หล่อหลอมและพัฒนาการจากสังคมที่ได้รับ ผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ ผ่านความต้องการของตนเอง ที่สุดท้ายก็ได้ผลักดันให้โลกเกิดการเปลี่ยนแปลงไปตามแนวคิดทางการเมืองของตนเอง

นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นความเท่าเทียมกันของมนุษย์ที่แม้จะมีความแตกต่างทั้งรูปร่าง หน้าตา ความคิด ความสามารถแต่สุดท้ายมนุษย์ก็มี “ความเสมอภาคกัน” หรือก็คือเมื่อทุกคนตายไปก็กลายเป็น “ลูฟ” ที่เท่าเทียมกัน ดังนั้นเราจึงควรมี “ขันติธรรม” ที่อดทนต่อความเห็นที่แตกต่าง รวมถึงการสนับสนุนให้เกิดการแลกเปลี่ยนที่จะนำไปสู่ความคิดเห็นที่สร้างสรรค์ที่สะท้อนผ่านตัวละครอย่าง “อาลิบาบา” ที่มีกล่าวถึงการเชื่อในความสามารถของผู้อื่น และรับฟังเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น

ผู้ประพันธ์ยังมีมุมมองการมองสังคมอย่างเป็นชนชั้น ที่สะท้อนให้เห็นแบบแผนความสัมพันธ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นจริง แต่ทั้งนี้ผู้ประพันธ์ก็ไม่ได้สนับสนุนการกดขี่ระหว่างชนชั้น แต่สะท้อนภาพให้เห็นปัญหาจากการเกิดขึ้นของการแบ่งชนชั้น เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความคิดและสร้างมุมมองในการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น แต่ผู้ประพันธ์ก็มีมุมมองที่เชื่อในสถานะธรรมชาติของมนุษย์ และเชื่อว่ามนุษย์ยังคงต้องการผู้นำหรือรัฐ ที่เข้ามาทำหน้าที่ในการจัดระเบียบทางสังคม แต่ทั้งนี้รัฐหรือรัฐบาลจะต้องมีอำนาจอย่างจำกัดตามหลัก “รัฐธรรมนูญนิยม”

ตัวอย่างเช่นตอนท้ายเรื่องที่พวกเขาลาตินได้คุยกับซินแบดเพื่อหาทางเชื่อมระบบโลกแต่ก็ยังไม่ได้ข้อสรุปเพื่อแก้ไขปัญหา จึงอาจเป็นการสะท้อนมุมมองของผู้ประพันธ์ที่ว่า การแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในโลกไม่อาจมีสูตรสำเร็จในการแก้ไข แต่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้คนในสังคมที่ช่วยกันหาทางออกร่วมกันในการสร้างโลกที่เหมาะสมกับทุกคน

2) แนวคิดสังคมนิยม

แนวคิดสังคมนิยมถูกนำเสนอผ่านจิตใจที่รักในพวกพ้อง เพื่อนมนุษย์ของอาลาติน อาลิบาบาและโมลเซียน่า ที่ปรากฏในหลายเหตุการณ์ เช่น ภายหลังจากที่อาลาตินเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในอัลมาทรันให้ทุกคนฟัง เพื่อหวังให้ทุกคนหยุดก่อสงครามต่อกัน ในขณะที่ทุกคนกำลังตกใจและคิดถึงว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อไปดี แต่อาลิบาบาและโมลเซียน่ากลับรีบวิ่งมาหาอาลาตินด้วยความเป็นห่วงความรู้สึกของเพื่อนอย่างอาลาตินที่ต้องมีชีวิตอยู่อย่างโดดเดี่ยว ที่แม้ทั้งสามจะมีสถานะทางสังคมที่แตกต่างกันไป แต่ต่างมีความรักในพวกพ้องไม่ยอมให้เพื่อนเผชิญชะตากรรมที่เลวร้ายเพียงลำพัง สอดคล้องไปกับหลัก “ภราดรภาพ” หรือมุมมองความคิดของอาลิบาบากับมุมมองในการเชื่อใน “ความเสมอภาคทางสังคม” ที่สะท้อนผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น การใช้สมบัติเพื่อปลดทาสหรือการปฏิเสธที่จะเป็นราชา เพราะไม่ต้องการให้มีผู้นำที่เหนือกว่าผู้อื่น ที่อาจนำไปสู่การเป็นทราชาได้ ดังนั้นอาลิบาบาจึงต้องการยุติการกดขี่อันเกิดจาก “ชนชั้นทางสังคม” เพื่อไม่ให้เกิดการเอารัดเอาเปรียบ จึงเสนอให้อาณาจักรบัลแบดเปลี่ยนแปลงการเมืองการปกครองให้เป็นการปกครองแบบประชาธิปไตย ตามที่อาลิบาบากล่าวว่า “บัลแบดไม่มีชนชั้นอภิสิทธิ์”

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังต่อต้านระบบทุนนิยม เพราะระบบทุนนิยมนำไปสู่การผูกขาด ที่เรียกว่ารูปแบบจักรวรรดินิยม (Imperialism) ที่ทำให้เกิดระบบตลาดแบบผูกขาดที่แสดงให้เห็นผ่านรูปแบบการปกครองของซินแบตในโลกใหม่ อันเป็นลักษณะสำคัญที่มาร์กซ์ได้กล่าวถึงระบบทุนนิยมว่าจะนำไปสู่การผูกขาดกลายเป็นระบบที่ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีสำหรับชีวิตและทำลายแม้กระทั่งชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นมาร์กซ์จึงเสนอระบบสังคมนิยมที่จะเข้ามาแก้ไขปัญหจากระบบทุนนิยมด้วยรูปแบบของสังคมนิยมที่เปลี่ยนจากระบบกรรมสิทธิ์เอกชนให้เป็นการผลิตด้วยกรรมสิทธิ์ร่วมกันของสังคม

แต่ทั้งนี้ผู้ประพันธ์มีมุมมองที่แตกต่างไปจากที่มาร์กซ์กล่าวว่าสุดท้ายสังคมจะเปลี่ยนไปสู่สังคมนิยมแบบสังคมนิยมที่เท่าเทียม ที่แม้ผู้ประพันธ์จะไม่สนับสนุนระบบทุนนิยมที่อาจนำไปสู่จักรวรรดินิยม แต่เสนอให้มีการสร้างอีกอำนาจทางเศรษฐกิจเพื่อมาคานอำนาจและป้องกันปัญหาที่อาจนำไปสู่การกลืนกินของทุนใหญ่ในระบบทุนนิยม แสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ไม่ได้ปฏิเสธทุนนิยมแบบเสรี แต่มองหาทางป้องกันปัญหาที่อาจเกิดจากระบบทุนนิยมมากกว่า

อีกประเด็นทางการเมืองที่ผู้ประพันธ์ได้สื่อสารผ่านเรื่องราวในอาณาจักรอัลมาทรันก็คือประเด็น “ความไม่เสมอภาค” ตามแนวคิดของรุสโซที่ได้อำนาจความไม่เสมอภาคของมนุษย์ไว้ 2 รูปแบบได้แก่ 1. ความไม่เสมอภาคตามธรรมชาติ และ 2. ความไม่เสมอภาคที่ไม่ได้เป็นไปตามธรรมชาติ แต่มาจากความแตกต่างจากสภาวะต่าง ๆ ทางสังคม (พงศ์เพ็ญ ศกุนตาทย์, 2536) ที่ผู้ประพันธ์ได้สะท้อนให้เห็นปัญหาที่เกิดจากความไม่เสมอภาคทั้ง 2 รูปแบบ จนนำไปสู่ปัญหาทางสังคมและการเมือง ผ่านการวาดให้แต่ละเผ่าพันธุ์มีความแตกต่างอย่างชัดเจน เช่นเผ่ามนุษย์ เผ่าแมนติคอร์ และเผ่าเสือเป็นต้น เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจและเห็นภาพของความไม่เสมอภาคตามธรรมชาติ อันมาจากสภาพร่างกาย ความฉลาดที่ทำให้แต่ละเผ่าพันธุ์ต่างมีความสามารถ ความถนัดที่แตกต่างกันไป และ 2. ความไม่เสมอภาคที่ไม่ได้เป็นไปตามธรรมชาติหรือก็คือการรวมเป็นสังคมที่รุสโซมองว่าเป็นสภาวะที่เลวร้ายกว่าสภาวะธรรมชาติสอดคล้องกับเรื่องเล่าที่ว่า

“ใน ‘อัลมาทรัน’ มีเผ่าพันธุ์หลากหลายนับหมื่นที่ต่างสร้างอารยธรรมและสังคม ที่ทุกคนล้วนมีความสุข ในช่วงแรกเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ต่างไม่เคยเจอกัน ถึงในเผ่าพันธุ์เดียวกันจะทะเลาะกันบ้างแต่ก็อาศัยอย่างสงบสุข แต่แล้ววันหนึ่งเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างได้เจอกัน ไม่ว่าจะเผ่าพันธุ์ใดเมื่อเจริญรุ่งเรืองกลุ่มของพวกตนขยับขยายก็ย่อมปรารถนาอาหารและพื้นที่สำหรับอยู่อาศัย จึงมีแต่ต้องออกไปข้างนอกไกลขึ้น ไกลขึ้น บางครั้งพวกเขาก็จับมือกันแต่บ่อยครั้งกลับต่อสู้กัน การต่อสู้ระหว่างเผ่าพันธุ์ที่แตกต่าง นับวันยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น เผ่าพันธุ์แข็งแกร่งค่อย ๆ ทำลายล้างเผ่าพันธุ์ที่อ่อนแอให้สาบสูญไป”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 22, ตอนที่ 214)

หรือเหตุการณ์ในช่วงที่โซโลมอนทำการปฏิวัติการปกครองของราชาเดวิด แต่ก็เกิดปัญหาที่เผ่าพันธุ์ต่าง ๆ กลับทะเลาะกันเองจากความกลัว เมื่อเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ต่างกลัวว่าจะถูกความแตกต่างอันเกิดจากความไม่เสมอภาค จากความกลัวในความไม่เสมอภาคนี้เองทำให้เกิดรัฐขึ้นก็เพื่อปกป้องชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน แต่ในอัลมาทรันกลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อรัฐกลับถูกใช้เป็นเครื่องมือเพื่อปกป้องชนชั้นปกครองมากกว่า หรือก็คือการปกครองโดยราชาเดวิด ซึ่งจากเหตุการณ์ดังกล่าวในอัลมาทรันก็นำไปสู่ทางออกใน 3 รูปแบบ ได้แก่ 1. โซโลมอนกับแนวคิดอนาธิปไตยที่มองว่ารัฐไม่จำเป็น เพราะรัฐทำให้มนุษย์เลวร้ายขึ้น เพราะจะเกิดการเอาเปรียบกัน 2. เผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ในอัลมาทรันกับแนวคิดที่มองว่ารัฐยังมีความจำเป็นเพราะรัฐจะต้องคอยทำหน้าที่ควบคุมไม่ให้เกิดความวุ่นวายในสังคม และ 3. เผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์หรือชนชั้นปกครองที่พยายามทำทุกวิถีทางก็เพื่อรักษาอำนาจทางการเมืองไว้ ที่สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมกับความหลากหลายทั้งสภาพร่างกาย ความคิดของมนุษย์ที่จะต้องอยู่ร่วมกันในสังคมที่หากไม่สามารถอยู่ร่วมกันได้ก็จะเกิดจุดจบแบบในอัลมาทรัน นำไปสู่การสร้างโลกใบใหม่หรือโลกในเรื่องปัจจุบัน ที่ผู้ประพันธ์ได้เปลี่ยนความไม่เสมอภาคตามธรรมชาติจากเผ่าพันธุ์ที่หลากหลายให้เหลือเพียงมนุษย์ ที่อาจเป็นการสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจมากขึ้นว่าแท้จริงแล้วมนุษย์เราก็มีความหลากหลายเช่นเดียวกับเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ในอัลมาทรัน รวมถึงการชี้ให้เห็นว่าหากเรามองข้ามความแตกต่างเราเองก็ต่างเป็นคนเช่นเดียวกัน รวมถึงการสื่อสารไปถึงลูฟที่ว่าไม่ว่าเราจะเป็นอย่างไรสุดท้ายตายไปก็กลับไปสู่ลูฟเช่นเดียวกัน หรือก็คือทุกชีวิตต่างเท่าเทียมกันภายใต้ความหลากหลาย

2.8.2 การวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองที่ผู้ประพันธ์ไม่สนับสนุน

จากการศึกษาพบว่าผู้ประพันธ์ไม่สนับสนุนแนวคิดทางการเมืองรูปแบบเผด็จการ อนาธิปไตย และอนุรักษนิยม อันเป็นรูปแบบแนวคิดที่ไม่สอดคล้องไปกับแนวคิดทางการเมืองที่ผู้ประพันธ์สนับสนุนที่นำเสนอผ่านตัวละครรองต่าง ๆ ดังนี้

1) แนวคิดทางการเมืองแบบเผด็จการ

แนวคิดทางการเมืองแบบเผด็จการเป็นอีกหนึ่งแนวคิดหลักในเรื่องที่ถูกนำเสนอผ่านตัวละครสำคัญในเรื่อง ทั้งนี้ในเรื่องปรากฏแนวคิดเผด็จการในหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นเผด็จการอำนาจนิยมหรือเผด็จการเบ็ดเสร็จนิยมที่ปรากฏในราชาซินแบด เผด็จการเบ็ดเสร็จแบบฟาสซิสต์ที่ปรากฏในผู้อำนวยการมาตารู โมกาเม็ต และแนวคิดเผด็จการรูปแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จแบบคอมมิวนิสต์ที่ปรากฏในเรน โคเอน เป็นต้น โดยต่างมีลักษณะเหมือนกันที่ผู้ประพันธ์ไม่ให้การสนับสนุนคือ “การไม่เชื่อในเหตุผลของมนุษย์” ที่ต่างมองว่าหากปล่อยให้มนุษย์มีเหตุผลในตนเองจะนำไปสู่ความวุ่นวาย สงครามและการทำเพื่อความต้องการของตนเอง เช่นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในจักรวรรดิเจ็ดจรัส ที่ยังคงแบ่งออกเป็น 3 ก๊ก ได้แก่ โกอ โกอ และโค ที่ต่างทำสงครามกันไม่รู้จบก็เพื่อความถูกต้องของแต่ละคน ดังนั้นลักษณะของผู้นำเผด็จการจึง “ไม่อดทนต่อความเห็นต่าง” เพราะ

ความเห็นที่แตกต่างกันจะนำไปสู่ความขัดแย้ง ดังนั้นสิ่งที่ผู้นำที่มีแนวคิดแบบเผด็จการจะทำก็คือการควบคุมเสรีภาพต่าง ๆ ก็เพื่อควบคุมความเป็นไปในสังคมให้เป็นไปในทิศทางผู้นำต้องการ และการมองสังคมแบบเป็น “ชนชั้น” ที่มาจากความเชื่อในความไม่เท่าเทียมกันของมนุษย์ เพราะมนุษย์ต่างเกิดมามีหน้าที่ที่แตกต่างกันไป ดังนั้นจึงไม่มีความเสมอภาคและความเท่าเทียมกัน สอดคล้องไปกับ “การให้ความสำคัญกับอำนาจรัฐเหนือเสรีภาพส่วนบุคคล” ก็เพื่อควบคุมรัฐให้เป็นไปตามที่ผู้นำต้องการ

ทั้งนี้ผู้ประพันธ์ยังแสดงให้เห็นถึงแนวคิดแบบเผด็จการ ที่อาจเกิดจากเจตนาที่ดีของผู้นำ ดังเช่นความคิดของชินแปดที่ต้องการสร้างโลกที่มีแต่ความสุขนิรันดร์ หรือเรนโคเอนที่ต้องการรวบรวมความคิดเห็นที่แตกต่างให้กลายเป็นหนึ่งเดียวกันเพื่อไม่ให้เกิดสงครามเช่นในอดีตของจักรวรรดิเจ็ดจรัส ซึ่งต่างมีเจตนาที่ดีแต่กลับเกิดผลที่ตรงข้าม

2) แนวคิดอนาธิปไตย

แนวคิดอนาธิปไตย หรือแนวคิดที่สนับสนุนสังคมไร้รัฐ เป็นแนวคิดที่ปรากฏในภาคอัลมาทรัน อันเป็นแนวคิดทางการเมืองของราชาโซโลมอนที่ต้องการสร้างโลก “อัลมาทรัน” (ดินแดนยูโทเปีย) ที่เผ่าพันธุ์ที่แตกต่างสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเท่าเทียม แต่ทั้งนี้โลกดังกล่าวก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้ เมื่อเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ ต่างต้องการให้โซโลมอนขึ้นเป็นกษัตริย์ก็เพื่อหยุดยั้งปัญหาจากความแตกต่าง รัฐจึงยังเป็นสิ่งสำคัญที่จะเข้ามาทำหน้าที่ในการเป็นตัวแทนเพื่อควบคุมทางสังคม สะท้อนให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญว่าในการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ยังมีความจำเป็นที่จะต้องมีการรัฐธำมณี ที่ทำหน้าที่ในการควบคุมความเป็นไปในสังคม ซึ่งสอดคล้องไปกับโครงหลักของเรื่องกับหน้าที่ของเมใจ คือ “การค้ำหाराราชาที่เหมาะสม”

3) แนวคิดอนุรักษนิยม

แนวคิดอนุรักษนิยม เป็นแนวคิดที่ผู้ประพันธ์สะท้อนผ่านกลุ่มผู้ปกครองจักรวรรดิเรม อาณาจักรที่อ้างอิงมาจากอาณาจักรโรมันในอดีต เพื่อสื่อสารให้ผู้อ่านเกิดภาพที่เข้าใจได้ง่ายไปกับแนวคิดอนุรักษนิยม โดยมีลักษณะสำคัญที่กล่าวถึงในเรื่องคือหลัก “ประเพณีและลัทธิปฏิบัตินิยม” ที่กลุ่มผู้ปกครองมักแสดงออกถึงการยึดติดกับสิ่งที่เคยทำมาในอดีตมากกว่าการยอมเปลี่ยนแปลงไปตามโลกที่เปลี่ยนแปลงไป

ประเด็นดังกล่าวยังถูกกล่าวถึงในภาควิหารศักดิ์สิทธิ์ ที่ชินแปดได้พูดคุยกับอาลาดิน อันสะท้อนให้เห็นถึงหนึ่งในปัญหาทางการเมืองของโลกอันเกิดจากการปะทะกันระหว่าง 2 แนวคิดทางการเมืองที่สำคัญได้แก่ แนวคิดเสรีนิยมกับแนวคิดอนุรักษนิยม เมื่อ 2 แนวคิดที่มีความแตกต่างกันเพราะมีเป้าหมายคนละแนวทางระหว่างการรักษาและการเปลี่ยนแปลง นำไปสู่การปะทะกันของทั้ง 2 แนวคิด จนเกิดเป็นปัญหาทางการเมืองอย่างเป็นพลวัต ซึ่งผู้ประพันธ์เองก็ไม่ได้สรุปว่าการเปลี่ยนแปลงหรือรักษาจะเป็นสิ่งที่สำคัญกว่ากัน แต่ทั้งนี้ได้แสดงทางออกของปัญหา

ดังกล่าวผ่านตัวละครหลักอย่างอาลาติน ที่ว่า “เพราะเป็นโลกที่ไร้ความยุติธรรมเนี่ยแหละ พวกเราถึงควรมีชีวิตด้วยเจตจำนงตัวเอง ท่ามกลางการทู่ถ้อยทะเลาะ ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงอย่างช้า ๆ” (โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 35, ตอนที่ 342) อันเป็นหลักสำคัญของแนวคิดเสรีนิยมมากกว่าการสนับสนุนการพยายามรักษาสิ่งเดิมไว้เช่นแนวคิดอนุรักษนิยม อีกทั้งการควรมีชีวิตด้วยเจตจำนงของตนเอง ยังสอดคล้องไปกับแนวคิดเสรีนิยมมากกว่าอนุรักษนิยมที่เชื่อในการปฏิบัติสืบต่อกันมา การเชื่อในหน้าที่ทางสังคมด้วย

ตาราง 4-1 สรุปแนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเมโง อาลาตินผจญภัย

ตัวละคร	ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง
อาลาติน	<p>แนวคิดทางการเมือง: แนวคิดเสรีนิยม</p> <p>หลักสำคัญตามแนวคิดและลักษณะที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปัจเจกบุคคลนิยมและเหตุผล (เชื่อในความแตกต่างกันไปของมนุษย์ที่เกิดจากประสบการณ์ในชีวิตของแต่ละคน) - ความเสมอภาค (ไม่สนับสนุนการมีทาส) - ขันติธรรม (การอดทนต่อความเห็นต่าง เพราะหากไม่มีจะนำไปสู่สงคราม) - รัฐธรรมนูญนิยม (สนับสนุนให้อาลีบาบาขึ้นเป็นราชา เพราะอาลีบาบาจะเป็นราชาที่นับถือผู้คนและคอยก้าวไปพร้อมทุกคน) <p>เป้าหมายในการปกครอง: สังคมที่ทุกคนเดินหน้าไปพร้อมกัน</p>
อาลีบาบา	<p>1. แนวคิดทางการเมือง: แนวคิดเสรีนิยม</p> <p>หลักสำคัญตามแนวคิดและลักษณะที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปัจเจกบุคคลนิยมและเสรีภาพ (เชื่อว่ามนุษย์มีความแตกต่างกันไป และสามารถจะกระทำอะไรก็ได้ที่ไม่ไปรบกวนเสรีภาพผู้อื่น) - เหตุผลและขันติธรรม (เชื่อว่ามนุษย์เป็นดีมีเหตุผลในการตัดสินใจกระทำสิ่งต่าง ๆ และเชื่อในความคิดเห็นที่แตกต่างของมนุษย์) - ความเสมอภาค (เชื่อในความเท่าเทียมกันของมนุษย์ โดยการใช้ทรัพย์สินเพื่อช่วยปลดทาสให้คนเท่าเทียมกัน) - รัฐธรรมนูญนิยม (สนับสนุนให้อาณาจักรบัลแบดปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย)

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

ตัวละคร	ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง
อาลีบาบา (ต่อ)	2. แนวคิดทางการเมือง: แนวคิดสังคมนิยม หลักสำคัญตามแนวคิดและลักษณะที่ปรากฏในเรื่อง: <ul style="list-style-type: none"> - หลักชุมชน (อาลีบาบาเป็นคนที่ยอมแค้นตนเองเพื่อผู้อื่นเสมอ) - ภราดรภาพ (ความเป็นพี่น้อง รักพวกพ้อง) - ความเสมอภาคทางสังคม (เชื่อในความเท่าเทียมกันของมนุษย์ทุกคน) เป้าหมายในการปกครอง: โลกที่เท่าเทียมโดยไม่มีใครชักคนที่เป็นขยะ ที่สนับสนุนให้ทุกคนร่วมมือกันสร้างโลกในแบบที่ทุกคนอยากให้เป็น
ซินแบด	แนวคิดทางการเมือง: เผด็จการอำนาจนิยม หลักสำคัญตามแนวคิดและลักษณะที่ปรากฏในเรื่อง: <ul style="list-style-type: none"> - การไม่เชื่อในเหตุผลของมนุษย์ (มนุษย์เห็นแก่ตัวที่ทำความต้องการของตน) - ให้ความสำคัญกับรัฐเหนือเสรีภาพส่วนบุคคล (ยอมทำทุกอย่างเพื่อรัฐแม้จะเป็นสิ่งที่ผิดก็ตาม) - มองสังคมเป็นลำดับชั้น (มองว่าคนเราเกิดมามีหน้าที่ทางสังคมแตกต่างกันไป และเขาก็มีหน้าที่เป็นผู้ชี้แนะทุกคน) - การควบคุมความเห็นต่าง (ซินแบดพยายามที่จะขยายอำนาจของตนเพื่อให้โลกเคลื่อนตัวไปในตามแนวคิดของเขาจนกลายเป็นมหาอำนาจของโลกยุคใหม่) เป้าหมายในการปกครอง: โลกสงบสุขนิรันดร์ภายใต้การนำของซินแบด
มาตารุ โมกาเม็ต	แนวคิดทางการเมือง: เผด็จการเบ็ดเสร็จแบบฟาสซิสต์ หลักสำคัญตามแนวคิดและลักษณะที่ปรากฏในเรื่อง: <ul style="list-style-type: none"> -ต่อต้านเสรีนิยม (การไม่เชื่อในความเสมอภาคของเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ) - มองสังคมเป็นอินทรีภาพ (แบ่งหน้าที่พลเมืองเป็น 5 ชั้นที่ต่างมีหน้าที่ทำงานสอดประสานกันไป) - ชาตินิยม (มองเผ่าพันธุ์แบบแบ่งแยกระหว่างนักเวทมนตร์และมนุษย์ธรรมดา) เป้าหมายในการปกครอง: โลกที่ปกครองโดยเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

ตัวละคร	ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง
เรน โคเอน	<p>แนวคิดทางการเมือง: เผด็จการเบ็ดเสร็จแบบคอมมิวนิสต์</p> <p>หลักสำคัญตามแนวคิดและลักษณะที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่เชื่อในเหตุผลและไม่อดทนต่อความคิดเห็นที่แตกต่าง (มองว่าการปล่อยให้ผู้คนมีความคิดเห็นที่อิสระจะนำไปสู่การปะทะกันกลายเป็นสงคราม) - รวมศูนย์อำนาจไว้ที่ศูนย์กลาง (เพื่อควบคุมความคิดเห็นอย่างเบ็ดเสร็จจะได้เกิดความสงบสุข) - ให้ความสำคัญกับอำนาจรัฐเหนือประชาชน และมองสังคมเป็นลำดับชั้น (ใช้การควบคุมให้ทุกคนปฏิบัติตาม และทำให้เห็นชนชั้นที่แตกต่างเพื่อจะได้ไม่คิดข้ามชนชั้น) - สร้างความกลัวและวิตกกังวลในหมู่ประชาชน (เพื่อสร้างความกลัว ความกังวลให้ประชาชน ประชาชนจะได้ฟังพาร์รัฐ) <p>เป้าหมายในการปกครอง: การควบคุมความคิดเห็นของทุกคนให้กลายเป็นโลกหนึ่งเดียว</p>
โซโลมอน	<p>แนวคิดทางการเมือง: อนาธิปไตย</p> <p>หลักสำคัญตามแนวคิดและลักษณะที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ป้างเกบุคคลที่มีเสรีภาพอย่างแท้จริง (ไม่ต้องการราชาเพราะราชาจะนำไปสู่ราชาทรราชได้) - ความเสมอภาค (ทุกเผ่าพันธุ์ต่างเท่าเทียมกัน เช่นหากตายไปก็กลับไปสู่หลุฟเช่นเดียวกัน) - ต่อต้านอำนาจรัฐและรัฐบาล (เชื่อว่ารัฐทำเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าเพื่อประชาชน) - ต่อต้านการโฆษณาชวนเชื่อและการครอบงำทางความคิด (การโฆษณาชวนเชื่อเป็นเครื่องมือของรัฐให้คนคิดและเชื่อตามรัฐ) - ความสมานฉันท์โดยธรรมชาติของมนุษย์ (มนุษย์เป็นคนดีอยู่แล้วในสภาวะธรรมชาติแต่สังคมหรือรัฐทำให้เลวร้ายขึ้น ดังนั้นการไม่มีรัฐจึงเป็นสภาวะที่ดีที่สุดของมนุษย์) <p>เป้าหมายในการปกครอง: สังคมไร้รัฐที่ทุกเผ่าพันธุ์อยู่ร่วมกันอย่างเท่าเทียม</p>

ตารางที่ 4-1 (ต่อ)

ตัวละคร	ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง
ประชาชน อัลมาทรัน	<p>แนวคิดทางการเมือง: สังคมนิยมแบบยูโทเปีย</p> <p>หลักสำคัญตามแนวคิดและลักษณะที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีชนชั้น (ให้นักเวทมนตร์เป็นชนชั้นปกครอง และเผ่าพันธุ์อื่นเป็นชนชั้นได้ปกครอง) - มีระบบกรรมสิทธิ์เป็นของส่วนรวม (ผ่านการสร้างอุปกรณ์ที่ใช้พลังเวทมนตร์ได้และมอบให้ทุกเผ่าพันธุ์ใช้ได้อย่างเท่าเทียม) - ประชาชนเป็นผู้เลือกผู้ปกครอง (ประชาชนเป็นผู้เลือกโซโลมอนขึ้นเป็นราชาโดยฉันทามติ) <p>เป้าหมายในการปกครอง: สังคมที่สงบสุขภายใต้ผู้นำที่ดี</p>
กลุ่มผู้ปกครอง จักรวรรดิเรม	<p>แนวคิดทางการเมือง: อนุรักษ์นิยม</p> <p>หลักสำคัญตามแนวคิดและลักษณะที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประเพณีและปฏิบัตินิยม (การเชื่อในสิ่งที่สืบทอดกันมาและพยายามคงรักษาไว้) - ความไม่สมบูรณ์ของมนุษย์ (มองว่ามนุษย์มีข้อบกพร่องที่ต้องเรียนรู้ และต้องพึ่งพากันรวมกันเป็นพลังทางสังคม) - อำนาจหน้าที่และลำดับชั้นที่สูงต่ำ (มองสังคมเป็นลำดับชั้นที่แต่ละคนต่างมีหน้าที่ทางสังคมแตกต่างกันไป) <p>เป้าหมายในการปกครอง: เพื่อรักษาและคงไว้ซึ่งความดีงามของรัฐที่สืบทอดกันมา</p>

3. การวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

การวิเคราะห์แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองผ่านวรรณกรรมการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย การ์ตูนที่เกี่ยวข้องกับการค้นหาผู้ปกครองหรือราชาที่เหมาะสม และรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่เหมาะสมตามแนวคิดทางการเมืองของแต่ละตัวละครที่แตกต่างกัน ส่งผลให้แต่ละรัฐเกิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่แตกต่างกันตามไปด้วย

จากโลกในเมใจ อาลาตินผจญภัยจะเห็นได้ว่าผู้ประพันธ์ได้วาดออกมามีลักษณะของบ้านเมืองที่พัฒนาการเรื่อยมาตั้งแต่ในยุคอดีตกาล จากสภาพอาคารบ้านเรือนที่แตกต่างกันไปตาม

วัฒนธรรมของแต่ละประเทศไปจนถึงโลกใหม่ในยุคโลกาภิวัตน์ ที่มีพัฒนาการทางด้านเทคโนโลยีเข้ามาช่วยอำนวยความสะดวกผู้คนซึ่งมีทั้งเทคโนโลยีที่มีความคล้ายเทคโนโลยีในปัจจุบัน เช่น หอยสื่อสาร ระบบโทรศัพท์มือถือ รถจักรยานยนต์ หรือวิทยาการล้ำสมัย เช่นวงเวทย์เคลื่อนย้าย อันสะท้อนให้เห็นพัฒนาการของบ้านเมือง ของรัฐ และการใช้ชีวิตของผู้คนที่สอดคล้องและใกล้เคียงไปกับพัฒนาการของมนุษย์ในปัจจุบัน

ทั้งยังมีการนำเสนอภูมิรัฐศาสตร์ในเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัยที่เชื่อว่าผู้ประพันธ์ต้องการนำเสนอแนวคิดทางการเมือง และรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่หยิบยืมเรื่องราวทางประวัติศาสตร์ของโลกความเป็นจริงมาด้วย เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวประเด็นทางการเมืองได้ง่ายขึ้น ที่เชื่อมโยงทั้งลักษณะภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ มาปรับใช้ให้มีลักษณะใกล้เคียงไปกับโลกแห่งความเป็นจริงที่โดดเด่น และน่าสนใจในแต่ละยุคสมัย เช่น ประเทศจีน อาณาจักรโรมัน หรือประเทศอิสราเอล เป็นต้น ที่อาจเป็นการสื่อถึงหรือสะท้อนภาพให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในพัฒนาการของรัฐ ประวัติศาสตร์ของโลกผ่านการอ่านการ์ตูนไปด้วยก็ได้

อีกประการหนึ่งที่แสดงให้เห็นคือรูปแบบการพัฒนาของรูปแบบทางการเมืองการปกครองผ่านเนื้อเรื่อง ที่เป็นการเล่าเรื่องการรวมกันเป็นสังคมของมนุษย์มาอย่างต่อเนื่องผ่านเรื่องเล่าในตำนานที่มนุษย์แยกกันอยู่ ก่อนที่จะรวมกันอยู่เป็นประเทศตามคำแนะนำของเมใจ และเพื่อการนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องหาผู้ที่จะมาทำหน้าที่ปกครองผู้คนที่อยู่รวมกันอยู่เป็นสังคมขึ้น

จากกรอบแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องไปกับรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่จะต้องมีการมีผู้ใดผู้หนึ่งขึ้นมาเป็นผู้ปกครอง ส่งผลให้ในเรื่องส่วนใหญ่ปรากฏรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่มีผู้มีอำนาจเพียงผู้เดียวเป็นผู้ปกครองบ้านเมือง สอดคล้องไปกับแนวทางของเรื่องคือการค้นหาราชาผู้ปกครองที่เหมาะสม อย่างไรก็ตามในการปกครองของแต่ละประเทศที่ปรากฏก็ไม่ได้มีอำนาจการปกครองอย่างเต็มที่ เช่นเดียวกับสภาพความเป็นจริงของโลก เมื่อรัฐไม่ได้ตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่ยังมีกลุ่มผู้มีอิทธิพลหรือรัฐอื่น ๆ เข้ามามีบทบาทที่สามารถแทรกแซงการเมืองการปกครองอันเนื่องมาจากประเด็นต่าง ๆ เช่น การช่วงชิงอำนาจ การแสวงหาผลประโยชน์ สะท้อนให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของรัฐหรือประเทศอย่างเป็นพลวัต จากการศึกษาพบว่ามีรูปแบบของรัฐที่มีรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่แตกต่างกัน โดยพิจารณาจากจำนวนผู้ปกครองและเป้าหมายของการปกครองตามรูปแบบของอริสโตเติล ทั้งนี้เป็นการยกตัวอย่างมาเฉพาะประเทศที่ถูกกล่าวถึงบ่อย โดยในเรื่องยังมีการกล่าวว่ามีประเทศอีกมากมายที่ไม่ได้กล่าวถึง ดังนี้

3.1 อาณาจักรซินเดรีย (The Kingdom of Sindria)

อาณาจักรซินเดรีย (The Kingdom of Sindria) ประเทศเกิดใหม่ที่ปกครองโดยราชาคนเดียวหรือก็คือราชาซินแบด และเป็นการปกครองเพื่อประชาชน ทำให้รูปแบบทางการเมืองการปกครองสอดคล้องไปกับรูปแบบ “ราชาธิปไตย” อาณาจักรซินเดรียเป็นประเทศหมู่เกาะทางตอน

ใต้ เดิมเป็นเกาะรกร้างห่างไกลผู้คน และมีภัยอันตรายจากสิ่งมีชีวิตทะเลใต้ (สัตว์ประหลาดใต้ทะเลในเรื่อง) ก่อนที่ซินแบดจะเข้ามาพัฒนาทำให้อาณาจักรซินเดรียกลายเป็นอาณาจักรในฝันของผู้คนประเทศทางการค้าและการท่องเที่ยวที่สำคัญของเรื่อง อันเนื่องมาจากพระปรีชาสามารถของกษัตริย์ที่มีความสามารถ เช่นการเปลี่ยนการรุกรานของสิ่งมีชีวิตทะเลใต้ให้เป็นงานเทศกาล “มหารากการ” เทศกาลล่าสิ่งมีชีวิตทะเลใต้ ที่เปลี่ยนภัยคุกคามให้เป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว รวมถึงเป็นการแสดงแสนยานุภาพของกษัตริย์ ที่สร้างความเชื่อมั่นให้ทั้งกับประชาชนและชาติอื่น ๆ ให้เห็นถึงพลังของผู้ปกครองและประเทศได้เป็นอย่างดี

ลักษณะทางการเมืองการปกครองของอาณาจักรซินเดรียเป็นรูปแบบราชาธิปไตย โดยมีซินแบดเป็นราชาผู้ปกครอง และเป็นผู้ก่อตั้งประเทศขึ้น ดังที่อาลาตินได้กล่าวถึงอาณาจักรซินเดรียว่า “ประเทศนี้เป็นประเทศที่เป็นราชาธิปไตย และคนในประเทศต่างก็ภูมิใจกับเรื่องนั้น” (โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 9, ตอนที่ 81)

จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาพบว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองที่แสดงออกมาของอาณาจักรซินเดรีย คือ ราชาธิปไตย อันเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปกครองโดยบุคคลคนเดียวเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในทุกด้านของรัฐ และเป็นผู้ปกครองที่ดี คือเป็นผู้ที่กระทำเพื่อประชาชน เช่น ในฉากที่ขุนพลถามซินแบดว่า ทำไมไม่หาคู่ครองบ้าง ซินแบดได้กล่าวว่า “เขามีครอบครัวแล้ว และครอบครัวของเขาก็คือประชาชน” (โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 9, ตอนที่ 82) สะท้อนให้เห็นมุมมองของซินแบดกับการมองรัฐเป็นครอบครัว มองประชาชนเป็นคนที่เขาจะต้องปกป้องที่อาจมาจากอดีตของซินแบดที่เขาเคยพยายามสร้างประเทศมาแล้วครั้งหนึ่ง แต่ก็ถูกแทรกแซงจากประเทศบัลเทเบีย ทำให้อาณาจักรซินเดรียแห่งแรกต้องล่มสลายไป ดังนั้นซินแบดในฐานะราชาที่เปรียบเสมือนดัง “พ่อ” ที่มีหน้าที่ดูแลลูกหรือประชาชนให้มีความสุข

จากการวิเคราะห์พบว่าอาณาจักรซินเดรียเป็นประเทศที่ผู้ประพันธ์ได้นำลักษณะที่โดดเด่นที่ปรากฏในโลกความเป็นจริงหลายชาติมารวมกัน ได้แก่

1. การเกิดขึ้นของประเทศเกิดใหม่ในพื้นที่เกาะที่ห่างไกลจากชาติอื่น ๆ มีความใกล้เคียงไปประวัติศาสตร์การเมืองการปกครองในสหรัฐอเมริกา ที่เกิดจากการอพยพของคนในยุโรปเข้ามาสู่ทวีปอเมริกาด้วยเหตุผลสำคัญคือ ความไม่พอใจในระบบการปกครองของประเทศเดิมของตน จึงไปตั้งรกรากในถิ่นฐานใหม่ (อุษา ไบหยกและคณะ, 2542) เช่นเดียวกันกับที่ซินแบดไม่พอใจการปกครองของกษัตริย์ประเทศบัลเทเบีย เขาจึงออกเดินทางเพื่อสร้างประเทศในถิ่นฐานใหม่ รวมถึงการสร้างสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรของซินแบดที่มีความใกล้เคียงไปการกลายเป็นชาติมหาอำนาจในระยะเวลาต่อมาอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการก้าวขึ้นมาเป็นผู้นำของโลกยุคใหม่ที่สอดคล้องไปกับการก้าวขึ้นมาเป็นชาติมหาอำนาจของประเทศสหรัฐอเมริกา

2. ลักษณะสถาปัตยกรรมในส่วนของวังหลวงที่นำมาจากสถาปัตยกรรมรูปแบบอาหรับ ที่เชื่อมโยงไปกับกะลาสีเรือจีนแบดในพันหนึ่งราตรี ที่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้น ณ กรุงแบกแดด ประเทศอิรัก แต่รูปแบบสถาปัตยกรรมได้รับแรงบันดาลใจมาจาก มัสยิดสีน้ำเงินหรือมัสยิดสุลต่านอาเหม็ด (Sultan Ahmed Mosque) และพระราชวังท็อปกาปี (Topkapi Palace) ตั้งอยู่ ณ กรุงอิสตันบูล ประเทศตุรกี

3. ภูมิประเทศที่เป็นเกาะ และสถาปัตยกรรมภายในเมืองซินเดรีย ที่มีลักษณะส่วนใหญ่เป็นสถาปัตยกรรมที่มีสีขาวคล้ายคลึงไปกับเกาะครีต หนึ่งในสถานที่สำคัญของอารยธรรมกรีกโบราณ ที่นอกจากจะเชื่อมโยงผ่านลักษณะสถาปัตยกรรมแล้วยังเชื่อมโยงไปกับตำนานของเกาะครีตคือตำนาน Labyrinth ที่ได้กล่าวไปแล้วในสวนต้น เชื่อมโยงไปกับปัญหาที่เกิดขึ้นในภาคอาณาจักรซินเดรียที่ว่าต้นเจ็บบนได้ปรากฏใกล้กับเกาะซินเดรียทำให้เกิดปัญหาแก่ผู้คนจำนวนมากแต่ซินแบดก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวเองได้ จึงได้ส่งพวกอาลาตินเข้าไปพิชิตเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าวเช่นเดียวกันกับในตำนานกรีกโบราณ ที่ราชาไมนอสก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้เอง เขาทำได้เพียงขังมินิเตอร์ไว้ที่ Labyrinth ที่ได้สร้างความเดือดร้อนให้กับผู้คนจำนวนมาก เพราะมินิเตอร์ที่ความกระหายเลือดและกินเนื้อเป็นอาหาร ประกอบกับที่เมืองครีตและเอเธนส์กำลังมีปัญหากันเมื่อแอนโดรจีอัส บุตรชายของคิโตของไมนอสที่มีความเก่งด้านกีฬาได้ไปแข่งกีฬาพานาเธนิกที่เอเธนส์ซึ่งจัดขึ้นทุก 4 ปี แต่กลับถูกลอบสังหาร ไมนอสจึงยกทัพไปโอบล้อมเอเธนเพื่อถามหาความรับผิดชอบ แต่ราชาอีจีสแห่งเอเธนส์ไม่รู้ว่าใครเป็นคนผิดจึงต้องยอมแพ้ และทำสัญญาเลือดกับไมนอส คือทุก 7 ปี จะต้องส่งมนุษย์ผู้ชายและผู้หญิงอย่างละ 7 คนไปยังเกาะครีตเพื่อให้มินิเตอร์รับประทาน ทำให้ชาวเอเธนส์มีความขมขื่น และในรอบที่เจ็ด อีจีส บุตรของราชาอีจีสก็ได้เสียสละตัวเองเพื่อเข้าไปสังหารมินิเตอร์ทิ้งเพื่อยุติปัญหาดังกล่าวลง (ทีมงานนิตยสารตัวคุณ, 2562)

4. จากภูมิรัฐศาสตร์และลักษณะของพืชพันธุ์สัตว์ป่าของเกาะซินเดรียที่แตกต่างจากประเทศอื่น ทำให้คาดว่าพื้นที่ตั้งของประเทศได้รับแรงบันดาลใจมาจากเกาะมาดากัสการ์ ประเทศที่เป็นเกาะทางตอนใต้ใกล้กับทวีปแอฟริกา หรือก็คือทวีปมีดในเรื่อง สอดคล้องไปกับอาณาจักรซินเดรียที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกลจากประเทศอื่น ทั้งยังตั้งอยู่ทางตอนใต้สุดที่ถูกเรียกว่าดินแดนอนารยะ ที่หมายถึงดินแดนที่ป่าเถื่อนไม่เจริญ และมีภูมิประเทศ และภูมิอากาศแปลกประหลาดต่างจากทางเหนือ หรือหากวิเคราะห์จากระบบเศรษฐกิจของอาณาจักรที่รุ่งเรืองและพึ่งพาการท่องเที่ยวเป็นหลักก็必将มีความสอดคล้องไปกับหมู่เกาะมัลดีฟ ที่ต่างตั้งอยู่บริเวณมหาสมุทรอินเดียทั้งคู่

ทั้งนี้อาณาจักรซินเดรียไม่ได้ถูกกล่าวถึงมากนัก อาจเพราะเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ดี ทำให้ผู้อ่านเข้าใจและสามารถเข้าถึงได้ง่าย เนื้อหาจึงเน้นไปที่ราชาหรือ

ชินแบต รวมถึงการสร้างสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรที่กลายเป็นส่วนสำคัญของการขึ้นเป็นประเทศมหาอำนาจของชินแบต ที่จะกล่าวถึงในลำดับถัดไป

จึงกล่าวได้ว่าอาณาจักรชินเดรียเป็นอาณาจักรที่ได้รับแรงบันดาลใจมาจากชาติต่าง ๆ ในโลกแห่งความเป็นจริงจำนวนมากที่กลายเป็นต้นแบบให้กลายเป็นอาณาจักรชินเดรียในเรื่อง

3.2 อาณาจักรมัคโนชุตัท (The Kingdom of Magnoshutatt)

อาณาจักรมัคโนชุตัท (The Kingdom of Magnoshutatt) ประเทศที่ปกครองโดยมีราชาเป็นผู้ปกครองสูงสุด และเป็นการปกครองเพื่อตนเองและพวกพ้องนักเวทมนตร์เป็นสำคัญ ทำให้สอดคล้องไปกับรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบ “ทราชาธิปไตย” โดยอาณาจักรมัคโนชุตัทเป็นอาณาจักรที่ตั้งอยู่ระหว่าง 2 ประเทศมหาอำนาจในเรื่อง คือ จักรวรรดิเรมและจักรวรรดิเจ็ดจรัส ทำให้อาณาจักรมัคโนชุตัท เป็นรัฐกึ่งชนระหว่าง 2 ประเทศที่ต่างต้องการยึดครองเพื่อรักษาความมั่นคงและขยายอาณาเขตของรัฐ

ลักษณะสถาปัตยกรรมของอาณาจักรมัคโนชุตัทมีลักษณะเป็นอาคารหลังคาทรงโดมกลม มียอดแหลม คล้ายกับสถาปัตยกรรมที่ปรากฏในแถบประเทศทางตะวันออกกลาง โดยคาดว่า มีต้นแบบมาจากประเทศอิสราเอล ประกอบกับประวัติศาสตร์มีความสอดคล้องไปกับเนื้อเรื่อง ไม่จะเป็นการเปรียบเทียบผ่านภูมิรัฐศาสตร์ภายในเรื่องที่มีความใกล้เคียงไปกับพื้นที่ประเทศที่อยู่ระหว่างอาณาจักรโรมันและอาณาจักรจีน เนื่องจากประเทศอิสราเอลเป็นเมืองที่อยู่ระหว่างทวีปยูเรเชีย (ทวีปเอเชียและทวีปยุโรป) ทำให้กลายเป็นจุดยุทธศาสตร์ของการปะทะของอำนาจจากมหาอำนาจต่าง ๆ เรื่อยมา หรือการเชื่อมโยงผ่านประวัติศาสตร์ของการเป็นดินแดนพันธสัญญาที่พระเจ้ามอบให้ชาวยิว ณ เมืองเยรูซาเล็ม เมืองหลวงของประเทศอิสราเอล ที่ชาวยิวเปรียบได้กับเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์ในเรื่อง สอดคล้องกับการที่มาตารู โมกามาเมตพยายามที่จะสร้างให้อาณาจักรมัคโนชุตัทเป็นประเทศสำหรับเหล่านักเวทมนตร์ทั่วโลก เช่นเดียวกันกับที่ชาวยิวพยายามที่จะกลับไปสู่ยังดินแดนอิสราเอลเพื่อกลับไปสู่ดินแดนแห่งพันธสัญญาตามความเชื่อของเขาเป็นต้น

ที่เชื่อมโยงไปกับแนวคิดแนวคิดเผด็จการอำนาจนิยมแบบฟาสซิสต์ ที่สะท้อนให้ ความแตกต่างของเชื้อชาติที่แตกต่างนำไปสู่ความเป็นชาตินิยมแบบเข้มข้นที่กีดกันและสร้างความเป็นอื่นต่อเชื้อชาติที่แตกต่าง อย่างรุนแรง ที่นำเสนอผ่านความแตกต่างของเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์กับมนุษยธรรมตา ทั้งนี้เมื่อพิจารณาจากประวัติศาสตร์การเมืองในโลกแห่งความเป็นจริงพบว่าแนวคิดดังกล่าวได้ถูกใช้และกลายเป็นเหตุการณ์สำคัญของโลกในช่วงยุคสงครามโลกครั้งที่ 2 เมื่อฮิตเลอร์ได้ใช้เป็นแนวคิดทางการเมืองในการขับเคลื่อนให้ผู้คนทำตาม นำไปสู่การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวยิวในประเทศเยอรมนี ที่เป็นต้นแบบที่ผู้ประพันธ์นำมาปรับใช้เพื่อนำเสนอผ่านอาณาจักรมัคโนชุตัท

นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังได้เชื่อมโยงผ่านชื่ออาณาจักรที่เป็นกรนำ 2 คำมาเชื่อมต่อกันคือคำว่า Magnus ในภาษาละตินที่แปลว่ายิ่งใหญ่ และคำว่า shutatt ที่มาจากคำว่า Stadt ใน

ภาษาเยอรมันที่แปลว่าเมือง กลายเป็นชื่อเมืองที่แปลว่า “เมืองที่ยิ่งใหญ่” ที่อาจหมายถึงการสร้างให้อาณาจักรมัคโนชุตต์กลายเป็นอาณาจักรที่ยิ่งใหญ่ของนักเวทมนตร์ที่มีการหยิบยืมคำมาจากภาษาเยอรมันก็เพื่อเป็นการสื่อสารถึงแนวคิดเผด็จการอำนาจนิยมแบบฟาสซิสต์ แนวคิดที่เคยใช้และปรากฏอย่างเด่นชัดในประเทศเยอรมนี ที่เด่นชัดที่สุดในอดีตของโลกความเป็นจริง

อาณาจักรมัคโนชุตต์ เดิมชื่อประเทศมุสตาซิม ที่มีราชาเป็นมนุษย์ธรรมดาเป็นผู้ปกครอง โดยเป็นรัฐแห่งเวทมนตร์ที่ใช้เวทมนตร์ในการพัฒนาประเทศในมิติต่าง ๆ ทั้งการทหารและการเกษตร ส่งผลให้นักเวทมนตร์เป็นกลุ่มบุคคลสำคัญที่ช่วยพัฒนาประเทศให้แตกต่างไปจากอดีตเมื่อ 70 ปีก่อน ที่มีแต่ความแห้งแล้ง ประชาชนใช้ชีวิตด้วยความยากลำบาก แต่ก็ได้นักเวทมนตร์ที่อุทิศตนพัฒนาเวทมนตร์เพื่อช่วยเหลือประชาชนให้มีชีวิตที่อยู่ดีกินดีมากขึ้น เวทมนตร์ในเรื่องจึงเปรียบได้กับความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่ใช้พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในโลกปัจจุบัน

แต่แล้วเมื่อประชาชนเริ่มศรัทธาต่อนักเวทมนตร์มากขึ้น ส่งผลให้ชนชั้นปกครองและกษัตริย์เกิดมุมมองที่ไม่ดีต่อนักเวทมนตร์มากขึ้น เพราะเกรงว่าจะเข้ามาแย่งอำนาจของตน จึงทำการใส่ร้ายและสร้างให้นักเวทมนตร์กลายเป็นผู้ร้ายของสังคม นำไปสู่ความคับแค้นใจของนักเวทมนตร์จนเกิดการรัฐประหารขึ้น นำโดยมาตารู โมกกาเม็ต ผู้นำคนปัจจุบันของเหล่านักเวทมนตร์ หรือก็คือผู้อำนวยการโรงเรียนมัคโนชุตต์ ที่อดีตเป็นเพียงสถานศึกษาในประเทศมุสตาซิม ก่อนที่จะเปลี่ยนเป็นชื่อประเทศในปัจจุบันภายหลังการรัฐประหาร

แต่ทั้งนี้ในเรื่องส่วนมากจะยังคงเรียกว่าโรงเรียนมัคโนชุตต์ (Magnoshutatt Academy) มากกว่า ประกอบกับตำแหน่งของผู้ปกครองสูงสุดที่ยังคงใช้ชื่อเดิมสมัยที่ยังเป็นโรงเรียนในประเทศมุสตาซิมอยู่ หรือก็คืออาจารย์ใหญ่ (Head Master) จึงอาจเป็นการสื่อสารที่ผู้ประพันธ์พยายามตอกย้ำเพื่อสื่อสารให้เห็นว่านักเวทมนตร์เป็นเผ่าพันธุ์ที่แตกต่างไปจากมนุษย์ทั่วไป เพราะนักเวทมนตร์เป็นเผ่าพันธุ์ที่ฝังรากลึกแตกต่างไปจากมนุษย์ที่มีแต่ความโลภ ความเห็นแก่ตัว

การเมืองการปกครองของอาณาจักรมัคโนชุตต์สะท้อนให้เห็นการเมืองการปกครองในรูปแบบ “ทระราชธิปไตย” เมื่อมาตารู โมกกาเม็ต ราชาผู้ปกครองมีแนวคิดทางการเมืองแบบเผด็จการเบ็ดเสร็จแบบฟาสซิสต์ ทำให้เขามีมุมมองว่าเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์แตกต่างไปจากมนุษย์ทั่วไป ดังนั้นลักษณะทางการเมืองการปกครองของประเทศจึงเน้นทำเพื่อพวกพ้องนักเวทมนตร์เป็นสำคัญ และกีดกันมนุษย์ทั่วไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับพลเมืองลำดับที่ 5 ที่มีจำนวนมากที่สุดถึง 200,000 คน แต่กลับถูกจำกัดทั้งสิทธิ เสรีภาพกลายเป็นเครื่องมือเพื่อสุมมะโก้ย (พลังเวทมนตร์) และการสะสมความแค้นจากผู้คนที่ถูกกดขี่จนกลายเป็นลูฟดำก็เพื่อเป็นเครื่องมือของชนชั้นปกครองเพื่อปกป้องรัฐและรักษาอำนาจของตนเอง

จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาจะเห็นว่าสุดท้ายว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองในรูปแบบนี้ก็ไม่ได้รับการสนับสนุน และตัวของมาตารู โมกกาเม็ตเองก็ไม่ได้เห็นด้วยไปทั้งหมด

แต่รูปแบบการปกครองดังกล่าวก็เกิดจากการสะสมความแค้นต่อความไม่เท่าเทียมทางชนชั้นในสังคม นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงรูปแบบทางการเมืองการปกครองของอาณาจักรมณฑลที่แสดงให้เห็นถึง ปัจจัยสำคัญของรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปกครองโดยคนคนเดียวที่หากผู้ปกครองขาดซึ่ง ความยุติธรรมก็จะทำให้เกิดความแค้น ความโกรธและความกลัวที่สุดท้ายจะเกิดการสะสมนำไปสู่การ เรียกร้องให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้นในที่สุด

3.3 จักรวรรดิเจ็ดจรัส (Kou Empire)

จักรวรรดิเจ็ดจรัส (Kou Empire) ประเทศที่ปกครองโดยราชาเพียงผู้เดียว และ เป็นการปกครองเพื่อตนเองเป็นหลัก ทำให้สอดคล้องไปกับรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบ “ทราชาธิปไตย” จักรวรรดิเจ็ดจรัสเป็นประเทศที่นำรูปแบบอ้างอิงมาจากประเทศจีนในโลกแห่งความเป็นจริง ไม่ว่าจะเป็นวนุธรรม ประวัติศาสตร์รวมถึงลักษณะทางการเมืองการปกครองของประเทศ จีนในอดีตที่โดดเด่น มาปรับใช้ได้อย่างน่าสนใจ อาทิเช่น

ชื่อจักรวรรดิที่พบว่ามีนัยยะที่ผู้ประพันธ์อาจสื่อสารเพื่อเชื่อมโยงไปถึง ประวัติศาสตร์ของประเทศจีน ได้ 2 นัยยะสำคัญ ผ่านชื่ออาณาจักรที่ปรากฏในตราสัญลักษณ์ของ อาณาจักร คือคำว่า 煌 ที่สามารถพิจารณาผ่านอักษรจีนและอักษรญี่ปุ่นที่มีรากทางภาษาที่มี ประวัติศาสตร์ร่วมกัน โดยตัวอักษรคันจิของญี่ปุ่นเป็นอักษรที่ได้รับอิทธิพลมาจากอักษรตั้งแต่สมัย โบราณ ดังนี้

1. พิจารณาจากอักษรคันจิของญี่ปุ่น จะอ่านว่า โคว ที่สอดคล้องไปกับชื่อใน ภาษาอังกฤษคือ Kou empire ที่แปลว่าแคว แพรพราว ที่คาดว่าเป็นต้นแบบในการนำมาแปลใน ภาษาไทยคือจักรวรรดิเจ็ดจรัส ที่สอดคล้องไปกับว่า 明 (ming: หมิง) ในภาษาจีนที่แปลว่า สว่าง และเป็นชื่อหนึ่งในราชวงศ์ที่ปกครองประเทศจีนในยุคโบราณ ทั้งยังเชื่อมโยงไปกับโครงเรื่องที่ว่า ราชวงศ์หมิงเป็นราชวงศ์ที่สืบต่อมาจากราชวงศ์หยวนของชาวมองโกล (จินทร์ฉาย ภัคธิดคม, 2546) เช่นเดียวกับกับจักรวรรดิเจ็ดจรัสที่เรื่องอำนาจต่อจากจักรวรรดิเซียวทองคำหรือก็คือจักรวรรดิของ ชาวมองโกลในเรื่อง

2. พิจารณาจากอักษรจีน จะอ่านว่า หวง (Huáng) ที่แปลว่าฉลาดหลักแหลม โดย พ้องเสียงไปกับคำว่า 皇 (Huáng) หรือ 皇帝 (Huángdi: หวงตี้) ที่แปลว่าฮ่องเต้ หรือจักรพรรดิ ที่ เริ่มใช้ในยุคของจีนซี ฮ่องเต้ ที่นำคำว่า “หวง” ที่แปลว่า กษัตริย์ รวมเข้ากับคำว่า “ตี้” ที่แปลว่า จักรพรรดิ เมื่อรวม 2 คำแล้ว แปลว่า “องค์ปฐมจักรพรรดิกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฉิน” ทั้งนี้เพื่อจะให้สืบ ต่อราชบัลลังก์อยู่ในราชวงศ์ฉินติดต่อกันไปตลอด ไปถึงองค์ที่หมื่น ๆ แต่ความจริง ราชวงศ์ฉินอยู่ได้ เพียง 15 ปี แต่อย่างไรก็ดี คำว่า “หวงตี้” (ฮ่องเต้) ก็ได้เป็นคำที่กษัตริย์จีนใช้เรียกตัวเองตลอดมา 2,000 กว่าปี (เป็น บุตรี, 2562) ที่สอดคล้องไปกับลักษณะของรูปแบบการปกครองที่ผู้ประพันธ์หยิบ ยืมมาเล่าเรื่องราวแทนในจักรวรรดิเจ็ดจรัสในเรื่อง

นำลักษณะทางวัฒนธรรมที่โดดเด่นของประเทศจีน มานำเสนอผ่านจักรวรรดิเจ็ดจรัสเพื่อเชื่อมโยงไปกับประวัติศาสตร์ของเรื่อง ที่อาจเป็นการสื่อสารเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจประเด็นทางการเมืองที่นำเสนอมากขึ้น ทั้งด้านสถาปัตยกรรมที่น่าสิ่งก่อสร้างอย่าง “กำแพงเมืองจีน” หนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลกที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อป้องกันการรุกรานจากศัตรู ที่เริ่มสร้างขึ้นในสมัยของจินซีฮ่องเต้ ก็ถูกนำมาวาดเป็นกำแพงสูงล้อมเขตชายแดนของจักรวรรดิเจ็ดจรัสเพื่อป้องกันการรุกรานจากศัตรู หรือวังหลวงของจักรวรรดิเจ็ดจรัสที่ชื่อว่า “พระราชวังต้องห้าม” สอดคล้องไปกับพระราชวังต้องห้าม หรือพระราชวังกู้กง สิ่งก่อสร้างสำคัญทางประวัติศาสตร์ของประเทศจีน ที่ตั้งอยู่ ณ กรุงปักกิ่ง ที่ก่อสร้างในช่วงของราชวงศ์หมิง ที่ทั้งสองสถาปัตยกรรมต่างเชื่อมโยงไปกับชื่อของจักรวรรดิที่คาดว่าได้รับแรงบันดาลใจมาจากทั้งสองยุคดังกล่าว

ด้านการแต่งกายของตัวละครของจักรวรรดิเจ็ดจรัสที่แตกต่างจากตัวละครของประเทศอื่นอย่างชัดเจน โดยตัวละครชายมักสวมใส่เสื้อคลุมยาวแขนเสื้อใหญ่ ตัวละครผู้หญิงสวมใส่ชุดลักษณะแบบชุดที่พามีกระโปรงยาวลากพื้นสวมบั้นปักผม หรือในส่วนของประชาชนเองก็มีการแบ่งสีเสื้อผ้าเพื่อบอกชนชั้นทางสังคม อันเป็นรูปแบบของการแต่งกายในอดีต รวมถึงการนำประวัติศาสตร์ทางการเงินที่ประเทศจีนเป็นประเทศแรกๆ ที่เริ่มใช้ระบบธนบัตร อันสอดคล้องไปกับการเริ่มใช้ “ฟาน” (ธนบัตร) เป็นประเทศแรกในเรื่องเป็นต้น

การหยิบยืมประวัติศาสตร์ทางการเมืองการปกครองของประเทศจีนมาปรับใช้กลายเป็นประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิเจ็ดจรัส ที่แม้ไม่ได้เรียงเรียงตามลำดับเวลาในโลกแห่งความเป็นจริง แต่ก็นำเอาประวัติศาสตร์ที่โดดเด่นมาปรับใช้ได้อย่างน่าสนใจ ไม่ว่าจะป็นตำนาน “เผ่าเขียวทองคำ” กลุ่มคนที่ใช้ชีวิตอยู่ทางตอนบนของจักรวรรดิเจ็ดจรัส ที่ในอดีตเป็นชนเผ่าเลี้ยงม้าที่รุ่งเรืองที่สุด จากตำนานที่ว่า

“มหาราชารุ่นแรก จากัน ฮาน เป็นผู้ที่มีพลังราวกับเทพปศาจ ได้สร้างจักรวรรดิที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ขึ้นมา ซึ่งเกือบที่จะได้ครอบครองโลกทั้งโลกอยู่แล้ว ชื่อประเทศของพวกเขาชื่อ ‘มหาจักรวรรดิเขียวทองคำ’ แต่จักรวรรดิก็ค่อย ๆ อ่อนแอลง”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 3, ตอนที่ 19)

ที่หยิบยืมประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิมองโกล นำโดยเจงกิส ข่าน (Genghis Khan) ในครั้งที่พระองค์เป็นราชาที่เปี่ยมไปด้วยพระปรีชาสามารถได้แผ่ขยายดินแดนไปได้กว้างใหญ่ไพศาล จนถึงยุคกุบไล ข่าน (Kublai Khan) ที่สามารถเอาชนะราชวงศ์จิน และสถาปนาขึ้นเป็นราชวงศ์หยวน และขยายดินแดนได้มากถึง 24 ล้านตารางกิโลเมตร

ตำนานสามก๊ก ก็กับการกำเนิดจักรวรรดิเจ็ดจรัสที่หิบบยกรรมกรรมอิงประวัติศาสตร์ชื่อดังอย่างสามก๊ก มาเปลี่ยนเป็นการกำเนิดจักรวรรดิเจ็ดจรัสที่เกิดจากการรวมกันของสามอาณาจักรในอดีตได้แก่ อาณาจักรโก อาณาจักรโก และอาณาจักรโค ที่ในอดีตต่างก็ต่อสู้เพื่อความถูกต้องของแต่ละประเทศ ดังนั้นพวกเขาจึงพยายามที่จะทำให้กำแพงของประเทศหายไป ด้วยการรวมสามประเทศให้เป็นหนึ่งเพราะอยากให้สงครามหมดไปจากโลก กลายเป็นโครงเรื่องสำคัญของแนวคิดทางการเมืองของจักรวรรดิเจ็ดจรัสก็เพื่อไม่ให้เกิดสงครามเฉกเช่นที่เคยเกิดขึ้นในอดีต

ลักษณะการเมืองการปกครองของจักรวรรดิเจ็ดจรัส ที่เป็นการนำลักษณะการปกครองของประเทศจีนมานำเสนอผ่านจักรวรรดิเจ็ดจรัส แบ่งเป็น 2 ช่วงสำคัญ ได้แก่

3.3.1 การปกครองในโลกยุคเก่า

การปกครองของจักรวรรดิเจ็ดจรัสในโลกยุคเก่า ได้นำรูปแบบการปกครองในอดีตของอาณาจักรจีนโบราณมาปรับใช้ ทำให้เกิดรูปแบบการปกครองแบบรวมศูนย์ กับแนวคิดอานัตสววรรค์ ที่มีกษัตริย์เป็นโอรสสวรรค์ ผู้ทำหน้าที่ที่ได้รับมาจากพระผู้เป็นเจ้าในการเป็นผู้ปกครองปรากฏตั้งแต่ในสมัยราชวงศ์โจว ที่กษัตริย์หรือประมุขจะเป็นศูนย์กลางอำนาจบริหาร และแบ่งพื้นที่การปกครองให้เครือญาติไปปกครอง (โชติช่วง นาดอน, 2548) สอดคล้องไปกับรูปแบบการเมืองการปกครองของจักรวรรดิเจ็ดจรัสที่ได้ส่งองค์ชายเรน โคะเอนออกไปปกครองอาณาจักรบัลแบด

ช่วงการปกครองโลกเก่านั้น ไม่ได้กล่าวถึงรูปแบบทางการเมืองการปกครองของจักรวรรดิเจ็ดจรัสนัก แต่กล่าวถึงในส่วนของการส่งองค์ชายเรน โคะเอนไปปกครองอาณาจักรบัลแบดมากกว่า ซึ่งจากการปกครองภายใต้เรน โคะเอน ได้สะท้อนให้เห็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบ “ทราชาธิปไตย” เมื่อผู้ปกครองพยายามที่จะใช้อำนาจในการควบคุมประชาชนอย่างเบ็ดเสร็จในทุกด้าน ส่งผลให้ประชาชนขาดสิทธิ เสรีภาพทั้งด้านการกระทำและความคิด ทั้งนี้รูปแบบที่เกิดขึ้นมีความใกล้เคียงไปกับเหตุการณ์ในอดีตของประเทศจีนที่อาจเป็นการสื่อสารที่ผู้ประพันธ์พยายามสะท้อนให้ผู้อ่านเห็นภาพทางการเมืองการปกครองมากยิ่งขึ้น เช่น

การพยายามสร้างโลกหนึ่งเดียวในแบบจักรวรรดิเจ็ดจรัส สอดคล้องไปกับลักษณะการปกครองในสมัยของจีนซีฮ่องเต้ ที่พยายามสร้างเอกภาพทางการเมืองเพื่อรวบรวมอำนาจการปกครองเข้าสู่ศูนย์กลางหรือก็คือตัวของจีนซีฮ่องเต้ ด้วยการ “เผาตำรา ฆ่าบัณฑิต” ที่เป็นการเผาทำลายประวัติศาสตร์ที่บันทึกเรื่องราวต่าง ๆ เช่น ตำราประวัติศาสตร์เรื่องราวของ 6 แคว้นก่อนที่จีนซีฮ่องเต้จะรวมอำนาจได้ บทนิพนธ์ของสำนักปรัชญาต่าง ๆ บทเพลง ตำราทางกฎหมาย โดยเหลือไว้เพียงประวัติศาสตร์ของแคว้นฉิน ตำราทางการแพทย์ ตำราโหราศาสตร์และตำราทางการเกษตร หรือหากผู้ใดขัดขืน ปิดบังความจริงก็จะถูกประหารชีวิต ก็เพื่อกำจัดความคิดเห็นที่แตกต่างออกไป อันเกิดจากความคิดเห็นสำคัญของ “หลี่ซือ” ขุนนางอัครเสนาบดีที่เขาแต่งตั้งขึ้นมา (กองบรรณาธิการ ศิลปวัฒนธรรม, 2567) สอดคล้องไปกับในเรื่องที่ว่าแนวคิดดังกล่าวเอง เรน โคะเอนก็ไม่ได้คิดขึ้นแต่

เกิดจากเรน โคมะ น้องชายของเขาที่ทำหน้าที่เสมือนเสนาบดีที่ช่วยเหลือเรน โคมะในการคิดค้นระบบดังกล่าว

การสร้างโลกหนึ่งเดียวในแบบของจักรวรรดิเจ็ดจักรส์คือการทำให้อาณาจักรที่เคยเป็นเมืองขึ้นของจักรวรรดิเจ็ดจักรส์กลายเป็นจักรวรรดิเจ็ดจักรส์เสียเองผ่านการกลืนกินทางวัฒนธรรม เพื่อทำลายความคิดเห็นที่แตกต่าง เริ่มจากการเปลี่ยนแปลงระบบ ด้วยการที่เข้าไปช่วงชิงทุกอย่างแล้วสร้างขึ้นมาใหม่ เช่นที่เกิดขึ้นในอาณาจักรบัลแบต ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงในมิติต่าง ๆ ที่ผู้ประพันธ์ได้สื่อสารให้ผู้อ่านเห็นภาพของการถูกกลืนกินทางวัฒนธรรมอย่างชัดเจน ผ่านสถาปัตยกรรมที่เปลี่ยนไปจากเดิมที่มีความเป็นอาหรับ เปลี่ยนเป็นสถาปัตยกรรมจีนทั้งหมด การสร้างกฎหมายใหม่ที่บังคับใช้ทั่วอาณาจักร

นอกจากนี้ยังมีการควบคุมพลเมืองผ่านการแบ่งชนชั้นทางสังคม ที่เชื่อว่าหากประชาชนเห็นชนชั้นที่ชัดเจนก็จะรู้ว่าคนเรามีความแตกต่างกัน และจะไม่เกิดปัญหาที่ประชาชนพยายามก้าวข้ามชนชั้นเพื่อให้ได้ครอบครองสิ่งที่ไม่ใช่ของตนเอง เช่นการควบคุมการแต่งกายด้วยการกำหนดสีชุดพลเมืองตามชนชั้นทางสังคม โดยในเรื่องกำหนดให้ สีขาวหมายถึงชนชั้นสูงศักดิ์ สีเขียวหมายถึงพลเมือง และสีน้ำตาลหมายถึงผู้รับใช้หรือทาส ที่แม้การกำหนดสีดังกล่าวอาจจะขัดต่อประวัติศาสตร์ดั้งเดิมของอาณาจักรบัลแบต เพราะในอดีตสีขาวหมายถึงสีของกะลาสีเรือของชนพื้นเมืองก็ตาม

ซึ่งการกระทำดังกล่าวสอดคล้องไปกับที่หลี่ซือดำเนินการในสมัยนั้น คือการทำลายระบบการปกครองเดิม และทำลายความทรงจำในอดีตก็เพื่อลบประวัติศาสตร์ และอันตรายจากการโฆษณาชวนเชื่อของแนวคิดอื่น ๆ ที่จะเข้ามาทำลายการรวมอำนาจของจีนซีฮ่องเต้

3.3.2 การปกครองในโลกใหม่

การเปลี่ยนแปลงในโลกใหม่ส่งผลต่อการพัฒนาของจักรวรรดิเจ็ดจักรส์เป็นอย่างยิ่ง เมื่ออดีตโลกที่รุ่งเรืองจากอำนาจทางการทหารและการสงคราม แต่ต้องมาอยู่ในโลกยุคทุนนิยมที่พัฒนาด้วยการค้าและการลงทุน ส่งผลให้จักรวรรดิเจ็ดจักรส์ไม่สามารถปรับตัวได้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดด ทำให้กำลังจะกลายเป็นรัฐที่จะล้มละลายในไม่ช้า แต่แล้วการกลับมาของอาลีบาบาที่เข้ามาช่วยเหลือจักรวรรดิเจ็ดจักรส์ได้เข้ามาเปลี่ยนแปลงจากรัฐทางการทหารให้กลายเป็นบริษัทการค้าขนาดใหญ่

ทั้งนี้หากนำไปวิเคราะห์กับประวัติศาสตร์ทางการเมืองการปกครองของประเทศจีนในอดีต พบว่ามีความสอดคล้องไปกับนโยบายการพัฒนาประเทศจีนให้ทันสมัยในสมัยของเต็ง เสี่ยวผิง (Teng Hsiao-p'ing) ประธานาธิบดีคนที่ 3 ของประเทศจีน ที่ได้มีนโยบายการพัฒนาที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงประเทศจีนอย่างมากภายใต้ระบบโลกทางเศรษฐกิจเสรีนิยมใหม่ในขณะนั้น ผ่าน “นโยบาย 4 ทันสมัย” ด้วยการพัฒนาเศรษฐกิจใน 4 ประเด็น ได้แก่ การเกษตร การ

อุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และการป้องกันประเทศ (ปิยะภพ มะหะหมัด , 2559) ที่ผู้ประพันธ์ได้นำรูปแบบการพัฒนาตามนโยบาย 4 ทันสมัยของเติ้ง เสี่ยวผิง มาปรับใช้และนำเสนอผ่านจักรวรรดิเจ็ดจรัสในโลกใหม่ ดังนี้

“การปฏิรูปและพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจ” โดยการพยายามเปลี่ยนจากจักรวรรดิเจ็ดจรัสให้กลายเป็นบริษัทเจ็ดจรัส เปลี่ยนทหารให้กลายเป็นแรงงานทางด้านการเกษตรเพื่อพัฒนาจักรวรรดิเจ็ดจรัสให้กลายเป็นประเทศส่งออกสินค้า หรือการนำเทคโนโลยีที่เราน โคเมเคย พัฒนาไว้เพื่อการสงครามมาปรับใช้เป็นเทคโนโลยีสำหรับการค้า การใช้ชีวิต กลายเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิตประจำวันเช่น อุปกรณ์สร้างความเย็นที่มีคุณสมบัติแบบตู้เย็น อุปกรณ์ให้แสงสว่างที่มีคุณสมบัติแบบหลอดไฟ และอุปกรณ์สร้างความอบอุ่นที่มีคุณสมบัติเหมือนฮีตเตอร์ และวงเวทย์เคลื่อนย้าย อุปกรณ์สำคัญที่เข้ามาเปลี่ยนแปลงระบบการค้าและการขนส่ง เครื่องมือสำหรับย้ายมวลสารจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดได้อย่างอิสระ เป็นต้น ซึ่งจากการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีดังกล่าวส่งผลให้จักรวรรดิเจ็ดจรัสกลายเป็นประเทศที่เข้ามามีบทบาทต่อระบบการค้าและเคลื่อนย้ายแรงงาน จนสิ้นคลอนอำนาจของสหพันธ์ข้ามชาติของซินแบด อันสะท้อนให้เห็นการต่อสู้ในโลกเสรีนิยมใหม่ที่ต่อสู้กันด้วยการค้าและการลงทุนเป็นสำคัญ

“การเปิดประเทศ” โดยการให้ความสำคัญต่อการติดต่อและขยายการแลกเปลี่ยนทางเศรษฐกิจกับประเทศต่าง ๆ สอดคล้องไปกับการที่จักรวรรดิเจ็ดจรัสได้ให้อาณัติเป็นตัวแทนของจักรวรรดิเจ็ดจรัสเพื่อติดต่อค้าขายวงเวทย์เคลื่อนย้ายกับประเทศต่าง ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าการติดต่อทางการค้าและการลงทุนเป็นเรื่องสำคัญในโลกใหม่ โลกแห่งทุนนิยม

3.4 จักรวรรดิเรม (Leam Empire)

จักรวรรดิเรม (Leam Empire) หนึ่งในสามประเทศมหาอำนาจของเรื่อง ประเทศที่ปกครองโดยชนชั้นนำทางการเมืองและมีเป้าหมายของการปกครองก็เพื่อประชาชน ทำให้รูปแบบทางการเมืองการปกครองสอดคล้องไปกับรูปแบบ “อภิชนาธิปไตย” โดยจักรวรรดิเรมเป็นประเทศที่อ้างอิงตามรูปแบบของอาณาจักรโรมันในอดีต

“ตามตำนานการเกิดขึ้นของจักรวรรดิเรม ที่ว่า ‘จักรวรรดิเรม’ ผู้พิชิตดินแดนตะวันตก เมื่อ 730 ปีก่อน อาณาจักรโรมุสได้ก่อตั้งขึ้น 211 ปี ก่อนได้อาณาจักรเพลดินาอุส มาอยู่ภายใต้การปกครอง ทำให้มีพื้นที่ใหญ่สุดบนแผนที่ เมื่อขจัดจักรวรรดิเขี้ยวทองคำที่มีตัวตนใกล้เคียงกับตำนานได้สำเร็จก็กลายเป็น ‘ประเทศมหาอำนาจที่แข็งแกร่งที่สุด’ เรื่อยมาตั้งแต่มีบันทึกมาในประวัติศาสตร์”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 18, ตอนที่ 169)

ใกล้เคียงไปกับตำนานของโรมันที่ว่ากรุงโรมถูกก่อตั้งโดยสองฝาแฝดโรมุส และ รีมุส ที่สืบเชื้อสายมาจากเทพมาร์ส (เทพเจ้าแห่งสงครามตามตำนานเทพปกรณัมโรมัน) กลายเป็นยุคราชอาณาจักรโรมัน และต่อมา 200 กว่าปี โรมันก็ได้เปลี่ยนรูปแบบการปกครองมาใช้ระบอบสาธารณรัฐ กลายเป็นสาธารณรัฐโรมัน โดยมีกงสุลที่ได้รับการเลือกมาจากสภาซีเนท สภาสูงของโรมัน ให้เป็นผู้ปกครอง ซึ่งเป็นยุคที่โรมันได้แผ่ขยายอำนาจไปได้อย่างกว้างขวาง สอดคล้องไปกับตำนานของจักรวรรดิโรมัน รวมถึงรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่อำนาจอยู่ที่กลุ่มชนชั้นสูงเช่นเดียวกัน

ทั้งนี้การพิชิตจักรวรรดิเอ็ยวทองคำไม่ได้เป็นไปตามตำนานของโรมันแต่เป็นการหยิบยกเรื่องราวในประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิเจ็ดจักรที่อ้างอิงมาจากประวัติศาสตร์ประเทศจีนในอดีต ดังนั้นจักรวรรดิเอ็ยวทองคำจึงหมายถึงจักรวรรดิมองโกลที่ได้แผ่ขยายอาณาจักรไปได้อย่างกว้างใหญ่ในอดีตก่อนที่จะล่มสลาย

นอกจากนี้ยังมีความเชื่อมโยงในด้านอื่น ๆ อีก เช่น เมืองหลวงของจักรวรรดิโรมันที่ชื่อว่ากรุง “เรมานโน (Lemano)” ที่มีความใกล้เคียงกับชื่อเมืองหลวงของโรมันหรือ “กรุงโรม (Rome)” รวมถึงด้านสถาปัตยกรรมและวัฒนธรรมที่สอดคล้องไปกับยุคโรมัน คือ “โคลอสเซียม (Colosseum)” หนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก สถาปัตยกรรมที่โดดเด่นแห่งยุคโรมัน ที่ถูกสร้างเป็นสนามกีฬาทรงกลมขนาดใหญ่ เพื่อใช้เป็นลานประลองการต่อสู้ของเหล่านักรบ กลาดิเอเตอร์ ทาส นักโทษ หรือต่อสู้กับสัตว์ป่า เพื่อความบันเทิงของชาวเมือง สอดคล้องไปกับ “โคลอสเซโอ” สิ่งก่อสร้างในจักรวรรดิโรมันที่อ้างอิงทั้งต้นแบบทางประวัติศาสตร์ และลักษณะทางสถาปัตยกรรมมาจากโคลอสเซียมทั้งสิ้น ซึ่งในเมื่ อลาตินผจญภัยฉบับแปลภาษาอังกฤษก็ยังคงเรียกว่า Colosseum หรือโคลอสเซียมโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลง จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาจึงคาดว่าผู้แปลในฉบับภาษาไทยพยายามเล่นคำให้สอดคล้องไปกับชื่อเมืองหลวงที่มีการเปลี่ยนแปลงชื่อจากกรุงโรมเป็นกรุงเรมานโน และเปลี่ยนจากโคลอสเซียมเป็นโคลอสเซโอให้สอดคล้องกัน

ทั้งนี้ผู้ประพันธ์ยังอาจนำพระนามของกษัตริย์ในสมัยโรมันมาเป็นต้นแบบอ้างอิงตัวละครในจักรวรรดิโรมัน เช่น เมใจไททัส ที่อ้างอิงมาจากกษัตริย์ไททัส ผู้ปกครองโรมันในช่วง พ.ศ.622 - 624 (ค.ศ.79 - 81) ทั้งยังเชื่อมโยงไปกับประวัติศาสตร์ที่ว่าก่อนที่ไททัสได้ขึ้นมาเป็นกษัตริย์ เขาได้ทำหน้าที่เป็นแม่ทัพไปทำสงครามเพื่อปราบปรามชาวฮิวสำเร็จ ใกล้เคียงกับในเรื่องที่ไททัสได้รับหน้าที่เข้าไปสอดแนมและหวังที่จะยึดครองอาณาจักรมคโนซุต์ท ที่เป็นเหมือนกับเมืองหลวงของเหล่านักเวทมนตร์ที่ผูกโยงไปกับตำนานชาวฮิว หรือเนอร์วา ยูริอุส คาร์วเดส เจ้าชายของจักรวรรดิโรมัน ผู้พิชิตต้นเจี้ยนที่ 44 ชาร์ค ที่อาจอ้างอิงมาจากกษัตริย์เนอร์วา ไกอาร์ เอากุสตุส ผู้ปกครองโรมันในช่วง พ.ศ.639 - 641 (ค.ศ.96 - 98) และมู อเรคิอุส หัวหน้าหน่วยทหารเฟอนาลิสแห่งจักรวรรดิโรมัน ผู้พิชิตต้นเจี้ยนที่ 8 บัลบาโทส ที่อาจอ้างอิงมาจากกษัตริย์มาคัส อเรคิอุส ผู้ปกครองโรมันในช่วง พ.ศ.704 - 712 (ค.ศ.161 - 169) เป็นต้น

ซึ่งทั้งสามตัวละครต่างเป็นตัวละครสำคัญที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเป็นผู้ปกครองทั้งสิ้น เช่นการเป็นแม่ใจ หรือการเป็นผู้พิชิตต้นเจี้ยนของจักรวรรดิเรมที่ได้รับพลังจากภาชนะโลหะอันเป็นเครื่องหมายของผู้ที่มีคุณสมบัติของการเป็นราชาทั้งสิ้น

จักรวรรดิเรม มีรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบอภิชนาธิปไตย กล่าวคือเป็นรูปแบบที่อำนาจในการปกครองอยู่ในมือของกลุ่มชนชั้นปกครองที่เป็นกลุ่มผู้มีอภิสิทธิ์ในการเมืองการปกครองของรัฐนั้น สะท้อนผ่านเหตุการณ์ในเรื่องที่ว่าสภาสูงหรือกลุ่มชนชั้นนำทำหน้าที่ในการเป็นผู้นำการตัดสินใจต่าง ๆ ของประเทศ นอกจากนี้ยังมีแม่ใจเซเฮราชา และไททัส ที่คอยให้คำปรึกษาและชี้แนะแนวทางการบริหารประเทศ โดยมีลักษณะสอดคล้องกันดังนี้

1) การพยายามเปลี่ยนแปลงยกเลิกระบบทาส นำโดยนักบวชไททัส (แม่ใจ) แต่ก็ถูกขัดขวางจากกลุ่มสภาอาวุโสที่มองว่าเป็นประวัติศาสตร์ที่ผูกติดกับประเทศจึงควรค่อย ๆ เปลี่ยนแปลง สะท้อนให้เห็นว่า การตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ ของประเทศถูกผูกติดอยู่กับการตัดสินใจของชนชั้นนำภายในประเทศเป็นสำคัญ

2) มู อเรคิอุส ได้กล่าวถึงรูปแบบการปกครองของประเทศว่า “แต่ว่าเดิมที่จักรพรรดิของจักรวรรดิเรมก็เป็นตัวแทนที่ได้รับเลือกจากสภาอาวุโส ไม่ใช่ผู้ปกครองประเทศ ถึงแรมจะเรียกตัวเองว่าเป็น จักรวรรดิ ก็เถอะ แต่ประเทศก็มีลักษณะเป็นสหพันธรัฐ” (โอทาเกะ ชิโนบุ, เล่มที่ 31, ตอนที่ 299) สะท้อนให้เห็นว่าจักรวรรดิเรมไม่ได้มีรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปกครองโดยคนคนเดียว แต่เป็นการปกครองโดยคนกลุ่มน้อยเป็นผู้เลือกผู้ปกครองอีกทีหนึ่ง

สอดคล้องไปกับการปกครองของโรมันในยุคสาธารณรัฐที่ว่าจักรพรรดิก็คือกงสุลที่เป็นผู้นำโดยการได้รับเลือกจากสภาซีเนทหรือสภาสูง ดังนั้นรูปแบบทางการเมืองการปกครองจึงปกครองโดยชนชั้นนำทางการเมือง ซึ่งถือเป็นการปกครองโดยคนกลุ่มน้อยเป็นผู้ทำหน้าที่ในการปกครอง

จากการวิเคราะห์ของผู้ศึกษาจะเห็นได้ว่าแม้จักรวรรดิเรมจะเป็นประเทศมหาอำนาจในเรื่อง แต่กลับไม่ได้มีการกล่าวถึงหรือให้ความสำคัญกับรายละเอียดในเรื่องมากนัก มักจะถูกอ้างถึงในเรื่องของการคานอำนาจระหว่างประเทศมากกว่า ทำให้วิเคราะห์ได้ว่าทั้งรูปแบบทางการเมืองการปกครอง และแนวคิดทางการเมืองที่ผูกติดอยู่กับการสื่อสารของจักรวรรดิเรมไม่ได้เป็นเรื่องที่ผู้ประพันธ์ให้ความสำคัญเท่าไรนัก อาจเป็นการสะท้อนให้เห็นว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบอภิชนาธิปไตยอาจไม่ใช่รูปแบบทางการเมืองการปกครองที่นิยมหรือใช้งานในปัจจุบันนัก

3.5 อาณาจักรบัลแบด (The Kingdom of Balbadd)

อาณาจักรบัลแบด (The Kingdom of Balbadd) เป็นอาณาจักรแรกที่ปรากฏในเรื่อง มีลักษณะภูมิประเทศส่วนใหญ่เป็นเกาะต่าง ๆ และมีดินแดนบนแผ่นดินใหญ่จำนวนเล็กน้อยเท่านั้น จากลักษณะภูมิสถาปัตยกรรมของประเทศในเรื่องจึงคาดได้ว่าจะเป็นประเทศในแถบ

ตะวันออกกลาง มีลักษณะของสถาปัตยกรรมในประเทศมีรูปแบบที่คล้ายกับสถาปัตยกรรมตะวันออกกลางโบราณ อันเป็นโครงหลักของเรื่อง (อาหรับราตรี: Arabian Nights)

ที่ผู้ประพันธ์ได้นำโครงเรื่องของกะลาสีเรือซินแบด หนึ่งในนิทานอาหรับราตรีมาใช้ เชื่อมโยง ดั่งนั้นต้นแบบของเมืองบัลแบดจึงมาจากกรุงแบกแดด ประเทศอิรัก อันเป็นเมืองที่ซินแบดอาศัยอยู่ในเรื่องอาหรับราตรี (เสฐียรโกเศศ นาคะประทีป, 2514) และนำพระนามของกษัตริย์ที่กำลังปกครองกรุงแบกแดดในเรื่อง มาปรับใช้ให้กลายเป็นราชวงศ์ซารูจา ราชวงศ์ที่ปกครองบัลแบดในช่วงต้นเรื่องหรือก็คือฮารูน อัล-ราซิด (Harun al-Rashid) โดยเป็นผู้ปกครองกรุงแบกแดด (Baghdad) ที่มีชีวิตจริงอยู่ตามประวัติศาสตร์ด้วย โดยถือเป็นผู้ปกครองในยุคทองของอิสลามในขณะนั้น ที่ผู้ประพันธ์ก็ได้ปรับให้กษัตริย์ราชิดมาเป็นผู้ปกครองบัลแบดยุคเรื่องอำนาจทางการค้าและเป็นเหมือนอาจารย์ของซินแบดที่สอนในเรื่องการค้าขายให้กับซินแบด จนทำให้ซินแบดมั่งคั่งร่ำรวยจนสามารถสร้างอาณาจักรซินเดรียได้ในที่สุด

แต่จากลักษณะภูมิรัฐศาสตร์ที่เทียบกับโลกแห่งความเป็นจริงคาดว่าน่าจะอยู่บริเวณประเทศอินเดีย โดยอาณาจักรบัลแบดเป็นหมู่เกาะ และอยู่ระหว่างประเทศมหาอำนาจส่งผลให้อาณาจักรบัลแบดเป็นประเทศที่มักโดนแทรกแซงทางการเมืองจากประเทศรอบข้างเสมอ

จากการวิเคราะห์จะเห็นได้ว่าอาณาจักรบัลแบดเป็นอาณาจักรที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองบ่อยที่สุด โดยสามารถแบ่งลักษณะทางการเมืองการปกครองออกเป็น 3 ช่วงเวลา ดังนี้

3.5.1 อาณาจักรบัลแบดภายใต้การปกครองของราชวงศ์ซารูจา

อาณาจักรบัลแบดภายใต้การปกครองของราชวงศ์ซารูจา เป็นการปกครองโดยคนคนเดียวที่มีอำนาจเด็ดขาดในการปกครองประเทศ โดยมีราชาที่สืบเชื้อสายจากราชวงศ์ซารูจาเป็นผู้ปกครอง ทำให้สภาพเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองของประเทศเปลี่ยนแปลงไปตามความสามารถของผู้ปกครองเป็นสำคัญ สะท้อนผ่านการที่กล่าวถึงการปกครองของประเทศภายใต้ราชาองค์ก่อนที่เป็นผู้ที่ทรงพระปรีชาสามารถ ส่งผลให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีกว่าในปัจจุบัน สอดคล้องไปกับรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบ “ราชาธิปไตย”

ต่อมาในช่วงต้นเรื่องอาณาจักรบัลแบดปกครองโดยราชาอับหมัด ลูกชายของราชาองค์ก่อน โดยใช้สายเลือดเป็นเกณฑ์การสืบทอดอำนาจของการปกครอง แม้ว่าราชาอับหมัดจะไม่ได้เป็นผู้ที่มีพระปรีชาสามารถเช่นเดียวกับพ่อของเขาก็ตาม รวมถึงการที่เขาไม่ได้ใส่ใจประชาชน ทำให้อาณาจักรบัลแบดปกครองโดยราชาทรราช ราชาที่ได้สร้างปัญหาและความเดือดร้อนของประชาชนในประเทศเป็นอย่างยิ่ง

การปกครองภายใต้ราชาอับหมัด สะท้อนให้เห็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองในรูปแบบ “ทรราชธิปไตย” จากปัญหาการแทรกแซงของจักรวรรดิเจ็ดจักร์สที่ได้ส่งผู้แทนมา

เป็นผู้แนะนำทางเศรษฐกิจ เพื่อแทรกแซงระบบเศรษฐกิจผ่านการใช้สกุลเงิน “ฟาน” ที่กำหนดค่าโดยจักรวรรดิเจ็ดจรัส ส่งผลให้อาณาจักรบัลแบดกลายเป็นประเทศที่มีหนี้สินจำนวนมาก นำไปสู่การขายสิทธิสภาพต่าง ๆ ตั้งแต่สิทธิสภาพทางการค้า สิทธิสภาพทางการทำ สิทธิสภาพทางน่านฟ้า และกำลังจะขายสิทธิมนุษยชนของพลเมืองหรือก็คือการขายประชาชนบัลแบดไปเป็นทาส ก็เพื่อตอบสนองความต้องการของชนชั้นนำที่ต้องการอยู่ดีกินดี โดยไม่ตระหนักถึงความทุกข์ยากของประชาชนที่ต้องทนทุกข์ทรมานจากการบริหารประเทศที่ย่ำแย่ มีแต่ชุดรีดภาษีจากประชาชน

จากการปกครองที่ขาดความใส่ใจในประชาชน ทำให้ประชาชนบางส่วนได้รวมกลุ่มกันกลายเป็น “กลุ่มโจรมอกควัน” กลุ่มโจรที่ออกมาปล้นคนรวยเพื่อช่วยเหลือคนจน นำโดยคาซิมเพื่อนของอาลีบาบา และมีความต้องการปฏิวัติเพื่อล้มล้างราชาองค์ปัจจุบัน ดังคำที่อุปราซลับหมัด พี่ชายอีกคนของอาลีบาบา พูดกับราชาอัหมัดว่า “นับแต่เวลาที่ราชาปล่อยมือจากประชาชน หัวใจของทุกคน ผละออกจากพีไปนานแล้ว พี่จบสิ้นแล้วละ” (โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 7, ตอนที่ 21) สุดท้ายการเมืองการปกครองด้วยระบอบทระราชธิปไตยก็สิ้นสุดลง เพราะประชาชนหมดความอดทนต่อการปกครองที่ไม่เป็นธรรมนำไปสู่การที่ประชาชนลุกขึ้นมาปฏิวัติเพื่อเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองในที่สุด

3.5.2 อาณาจักรบัลแบดภายใต้การปกครองของจักรวรรดิเจ็ดจรัส

ภายหลังการสิ้นสุดลงของการปกครองอาณาจักรบัลแบดภายใต้ราชวงศ์ซารูจา จากการที่ราชาอัหมัดได้ขายสิทธิสภาพต่าง ๆ ของประเทศส่งผลให้อาณาจักรบัลแบดตกอยู่ภายใต้การควบคุมของจักรวรรดิเจ็ดจรัส ที่ได้ส่งองค์ชายเรน โคเอน มาเป็นผู้สำเร็จราชการที่ปกครองอาณาจักรบัลแบด จากการปกครองภายใต้จักรวรรดิเจ็ดจรัสทำให้อาณาจักรบัลแบดค่อย ๆ ถูกกลืนกินความเป็นบัลแบดให้กลายเป็นตั้งจักรวรรดิเจ็ดจรัสมากขึ้นเรื่อย ๆ สอดคล้องไปกับรูปแบบการปกครองในอดีตของประเทศจีน ซึ่งได้กล่าวถึงในส่วนของการวิเคราะห์จักรวรรดิเจ็ดจรัสไปแล้ว

3.5.3 อาณาจักรบัลแบดภายใต้การเมืองการปกครองรูปแบบประชาธิปไตย

เมื่อสิ้นสุดสงครามภายในจักรวรรดิเจ็ดจรัส ส่งผลให้จักรวรรดิเริ่มเสื่อมอำนาจลง ทำให้อาณาจักรบัลแบดได้ประกาศอิสรภาพและกลับมาปกครองตนเองอีกครั้ง โดยการนำแนวคิดทางการเมืองของอาลีบาบาที่ได้เสนอไว้ในตอนต้นว่าอยากให้ประชาชนชาวบัลแบดได้มีการตัดสินใจทางการเมืองด้วยตนเอง ที่เปลี่ยนราชอาณาจักรบัลแบดให้เป็น “สาธารณรัฐบัลแบด” ที่ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยแบบตัวแทน จากการเลือกตัวแทนมาจากประชาชน มีการเปิดเผยนโยบายแก่สาธารณชนได้เลือก และคำพูดติดปากของชาวเมืองก็คือ “สาธารณรัฐบัลแบด ไม่มีชนชั้นอภิสิทธิ์” (โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 30, ตอนที่ 296)

อาณาจักรบัลแบด แม้จะไม่ใช่ประเทศขนาดใหญ่ หรือมหาอำนาจในเรื่องแต่กลับเป็นหนึ่งในประเทศที่ถูกกล่าวถึงเสมอ อาจมาจากการเป็นประเทศเมืองเกิดของอาลีบาบา ตัว

ละครหลักของเรื่อง แต่ทั้งนี้หากวิเคราะห์ถึงแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครอง สะท้อนให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงรูปแบบทางการเมืองการปกครองของประเทศอย่างเป็นพลวัต แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการทางการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และความต้องการของผู้คนในสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสม ความต้องการในแต่ละยุคสมัย เมื่อในอดีตอาณาจักรบัลเบดปกครองโดยราชาผู้ทรงธรรม ก็นำประเทศและประชาชนให้อยู่ดีกินดี แต่เมื่อราชาตายไป ผู้ที่ขึ้นมาแทนกลับไม่ได้มีความสามารถและใส่ใจในประชาชนก็จะนำไปสู่การเป็นราชาทรราชที่นำมาแต่ความทุกข์ยากได้ เกิดจากสาเหตุสำคัญก็คือความไม่เท่าเทียมมาจากการที่กษัตริย์ใช้อำนาจมากเกินไปนำไปสู่ปัญหาเกิดเป็นความขัดแย้งและเรียกให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในที่สุด

หรือการเปลี่ยนแปลงไปสู่การปกครองโดยผู้ปกครองที่มีความเผด็จการ การควบคุมประชาชนที่มากจนเกินไป ที่แม้ว่าจะไม่ได้แสดงถึงการลุกขึ้นมาต่อต้านของประชาชน แต่ผู้ประพันธ์ก็พยายามแสดงให้เห็นถึงความคับข้องใจต่อรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ควบคุมประชาชนมากจนเกินไป จนสุดท้ายไปสู่รูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตย ที่ผู้ประพันธ์ไม่ได้สรุปว่าเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ดีที่สุดหรือไม่ หากแต่เป็นการให้ประชาชนได้ลองค้นหาหารูปแบบทางการเมืองการปกครองที่อาจจะเหมาะสม หรือจะมีรูปแบบอื่น ๆ ที่เหมาะสมมากกว่าในอนาคตก็ไม่อาจกล่าวได้ เพราะรูปแบบทางการเมืองการปกครองเองก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามพลวัตทางสังคม

3.6 อาณาจักรอัลมาทรัน (Alma Tran)

อาณาจักรอัลมาทรัน (Alma Tran) กล่าวได้ว่าเป็นภาพสะท้อนที่แสดงให้เห็นพัฒนาการหรือพลวัตของสังคม ตั้งแต่การรวมกันอยู่เป็นสังคมในยุคเริ่มต้นของกลุ่มเผ่าพันธุ์ที่ต่างมีความคิด ความเชื่อ และวัฒนธรรมที่ต่างกันไป ก่อนที่จะขยายเขตแดนของชุมชนเมื่อเกิดการรวมกลุ่มที่ใหญ่ขึ้น

จากการขยายตัวของชุมชนนำไปสู่การปะทะกันของเผ่าพันธุ์หรือวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ทำให้เผ่าพันธุ์หรือกลุ่มทางวัฒนธรรมที่อ่อนแอกว่าต้องล่มสลายลงไป สุดท้ายเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่งที่สุดก็จะได้ขึ้นมาเป็นผู้ปกครองหรือในเรื่องก็คือเผ่าพันธุ์นกเวทมนตร์ เผ่าพันธุ์ที่ได้รับพลังมาจากพระเจ้าอิล อิลลา ตามตำนานที่กล่าวว่ที่อิล อิลลาเลือกมนุษย์เพราะมนุษย์เป็นเผ่าพันธุ์ที่อ่อนแอที่สุด ดังนั้นหากมนุษย์ได้เป็นเผ่าพันธุ์ผู้ปกครองก็จะไม่ปกครองโลกอย่างโหดร้ายเช่นเดียวกับเผ่าพันธุ์อื่น ๆ พระเจ้าอิล อิลลาจึงมอบพลังเวทมนตร์ให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ และมนุษย์ก็ได้ใช้พลังดังกล่าวจนกลายเป็นเผ่าพันธุ์ผู้ปกครองโลกในอัลมาทรัน

ต่อมาภายใต้การปกครองของเหล่านักเวทมนตร์ที่มีเดวิดเป็นผู้นำได้สร้างอเจนต้า เพื่อสร้างความชอบธรรมในการใช้ควบคุมเผ่าพันธุ์อื่นผ่านการสร้าง “กนูด” หรือหอคอยที่ส่งพลังเวทมนตร์เพื่อควบคุมจิตใจของเผ่าพันธุ์อื่น สะท้อนให้เห็นการปกครองแบบ “ทรราชธิปไตย” และ

ลักษณะการปกครองของผู้ที่มีแนวคิดทางการเมืองแบบเผด็จการที่มักใช้พลังอำนาจในการควบคุมผู้อื่นให้ปฏิบัติหรือคิดตามตนเอง นำไปสู่ความทุกข์ยากของเผ่าพันธุ์อื่นในอัลมาทรัน

แต่โซโลมอน บุตรของเดวิดกลับไม่ได้คิดเช่นนั้น เขากลับอยากมอบความเท่าเทียมให้กับทุกเผ่าพันธุ์ ให้ทุกเผ่าพันธุ์สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบสุข เกิดเป็นการปฏิวัติเพื่อเปลี่ยนแปลงรูปแบบทางการเมืองการปกครองเดิมที่ปกครองโดยเดวิด พ่อของเขา

การปฏิวัติดำเนินการมาอย่างต่อเนื่องกว่า 5 ปี โซโลมอนก็สามารถเอาชนะเดวิดและปฏิวัติสำเร็จ ทำให้เขาพบกับพลังของพระเจ้าอิล อิลลา พลังที่ควบคุมชะตากรรมของผู้คนไปในทิศทางต่าง ๆ ที่เดวิดพยายามควบคุมไปในทิศทางที่เขาต้องการ โซโลมอนจึงได้เข้าไปแก้ไขกระแสลูปหรือโชคชะตาใหม่ให้เป็นไปตามแนวคิดทางการเมืองของเขา คือต้องการให้อิสราเอลและความเท่าเทียมกันกับทุกเผ่าพันธุ์ แต่การกระทำดังกล่าวเองก็ทำให้เขาต้องเสียสละตัวเองไปทำหน้าที่ผู้คุมกฎหรือก็คือกลายเป็นเทพเจ้าเสียเอง และให้ซีบ่า ภรรยาของเขาขึ้นเป็นกษัตริย์แทน

แต่สุดท้ายเมื่อโซโลมอนได้สร้างโลกในแบบที่เขาคิดว่าเท่าเทียมและเป็นรูปแบบที่ดีกับทุกฝ่ายแล้วกลับไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อกลุ่มนักเวทมนตร์บางส่วนเริ่มไม่เห็นด้วยกับแนวทางการปกครองแบบใหม่ของโซโลมอน เมื่อโลกใหม่ที่เท่าเทียมแต่กลับไม่ยุติธรรมกับเหล่านักเวทมนตร์ จากอดีตที่พวกเขาเป็นเผ่าพันธุ์ที่ได้รับพลังเวทมนตร์จากพระเจ้าอิล อิลลา ก็สูญเสียพลังดังกล่าวไป รวมถึงการสูญเสียทั้งครอบครัวจากสงคราม และผู้นำอย่างโซโลมอนที่ได้ไปเป็นเทพเจ้าเพื่อแก้ไขลูปหรือกฎระเบียบโลก ทำให้พวกเขาเริ่มวิตกกังวลต่อการเปลี่ยนแปลงและกังวลต่อชนชั้นทางสังคมที่หายไป นำไปสู่การโทษโซโลมอนที่เปลี่ยนแปลง ซ้ำยังหนีไปเป็นเทพ ทำให้พวกเขาเริ่มตกสู่ความเคียดแค้น ความเสื่อม และรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรอัลซาเมน ที่มีเจเนด้าขององค์กรที่ว่า “ต้องการกลับไปหาพระเจ้า” ที่ลุกขึ้นมาต่อต้าน เกิดเป็นสงครามและกลายเป็นโศกนาฏกรรมครั้งใหญ่ที่ทำให้อัลมาทรันล่มสลาย ที่มีนัยยะที่ผู้ประพันธ์สื่อถึงปัญหาชนชั้นทางสังคม ที่เปรียบเหล่านักเวทมนตร์ได้กับชนชั้นปกครอง กลุ่มผู้มีอำนาจเหนือกว่าผู้อื่นในสังคม เพื่อไม่ให้สูญเสียอำนาจทางสังคมเหล่านั้นไป จึงต้องพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาอำนาจเหล่านั้น หรือการที่หากสูญเสียอำนาจเหล่านั้นไป ก็ต้องยอมทำทุกวิถีทางโดยไม่สนวิธีการก็เพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจเดิมของตน

สะท้อนให้เห็นปัญหาสำคัญทางการเมืองหรือก็คือความเท่าเทียมที่ทำให้เกิดความแตกแยก ความขัดแย้งที่นำไปสู่ความรุนแรงและขยายตัวไปสู่การปฏิวัติเพื่อเปลี่ยนแปลงการปกครอง ในที่สุด เมื่อรัฐที่ปกครองโดยเดวิดไม่ได้ปกครองเพื่อรักษาความมั่นคง ความปลอดภัยให้แก่ประชาชน แต่กลับทำเพื่อประโยชน์ส่วนตน ที่จะนำไปสู่การลุกขึ้นมาต่อต้านและเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงในที่สุด หรือแม้แต่วิธีที่ปกครองด้วยรูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบ “ราชาธิปไตย” ที่ปกครองโดยราชาโซโลมอน ราชาผู้ที่มีทั้งพระปรีชาสามารถ และราชาผู้ทรงธรรม ผู้ที่พยายามสร้างโลกให้ทุกเผ่าพันธุ์สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างเท่าเทียม แม้โซโลมอนจะพยายามปกครองเพื่อประโยชน์สุขของ

ประชาชน แต่สุดท้ายก็ไม่มีรูปแบบทางการเมืองการปกครองใด ที่สามารถตอบสนองทุกความต้องการของทุกคนในสังคมได้แม้แต่ราชาธิปไตยที่ดีก็ตาม สะท้อนให้เห็นภาพของการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมของมนุษย์ จนเกิดสิ่งที่เรียกว่าระบบการเมืองหรือก็คือรูปแบบของการสร้างผลประโยชน์ร่วมกันว่าสุดท้ายรูปแบบใดที่จะสามารถก่อให้เกิดผลประโยชน์มวลรวมของประชาชนส่วนต่าง ๆ ได้ดีที่สุด ที่ทำให้คนส่วนใหญ่พึงพอใจในการอยู่ร่วมกันในสังคม หรือผู้ประพันธ์อาจจะสะท้อนให้เห็นว่าในการตัดสินใจทางการเมืองไม่ควรเกิดขึ้นจากความคิดของใครคนใดคนหนึ่ง เพราะทุกคนต่างมีความคิด ความต้องการที่แตกต่างกันไป การคิดแทนและตัดสินใจว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ดี สิ่งที่ถูกต้อง อาจจะไม่จริง ไม่ถูกต้องสำหรับคนอื่นก็เป็นได้

นอกจากนี้จากชื่ออาณาจักรที่แปลว่ายูโทเปีย ที่อ้างอิงมาจากในเรื่องที่โซโลมอนได้กล่าวว่า “ต้องการสร้างโลกอัลมาทรัน (ยูโทเปีย)” ที่ผู้ประพันธ์ต้องการสะท้อนให้เห็นถึงโลกที่ในความต้องการของโซโลมอนหรือเป็นเสมือนสังคมในอุดมคติที่ดิงตามแนวคิดของโทมัส มอร์ ที่ต้องการสร้างเมืองในจินตนาการของเขา เป็นสังคมที่ปรารถนาให้เกิดขึ้นจริง แต่ก็ยังไม่เกิดขึ้นจริงจนถูกใช้เรียกรูปแบบทางการเมืองในฝันมาจนถึงปัจจุบัน สะท้อนให้เห็นการสื่อสารของผู้ประพันธ์ ที่อาจจะต้องการสื่อให้เห็นว่าสังคมที่โซโลมอนสร้างหรือการสร้างโลกในแบบยูโทเปียก็ยังคงเป็นสิ่งที่เพื่อฝัน และยังไม่สามารถไปถึงได้

หรือหากวิเคราะห์ชื่อของอาณาจักรอัลมาทรันในภาษาอังกฤษคือ Alma Tran คาดว่านำมาจากรากศัพท์ในภาษาอาหรับ คือคำว่า “3ālam Ṭurran (عالم طُرّاً)” ที่แปลว่าโลกทั้งใบ (Owl Editor, 2566) จึงอาจจะเป็นการสื่อสารถึงว่าโลกอัลมาทรันก็คือโลกในอดีตที่เป็นโลกที่รวบรวมกันได้เป็นหนึ่งเดียว

3.7 สหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทร (Seven Seas Alliance) และสหพันธ์ข้ามชาติ (International Alliance)

สหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทร (Seven Seas Alliance) และสหพันธ์ข้ามชาติ (International Alliance) แม้จะไม่ใช่ประเทศในเรื่องแต่ก็ถือได้ว่าเป็นลักษณะขององค์การระหว่างประเทศในโลกปัจจุบัน ที่ส่งผลถึงการเมืองระหว่างประเทศหรือการเมืองในประเทศอื่น ๆ เมื่อการรวมตัวเป็นองค์การของหลายประเทศในด้านในด้านหนึ่งอาจหมายถึงการขยายอำนาจในการต่อรองทางการเมืองให้มากขึ้น

ที่คาดว่า 7 คาบสมุทร หรือ Seven Seas มาจากสำนวนในภาษาอังกฤษโบราณที่ว่า “Sail the seven seas” หมายความว่า ท่องเที่ยวไปในโลก ทั้งนี้ seven seas ก็มีกรกล่าวถึงเป็นการอุปมาอุปมัยเพื่ออธิบายทะเลที่เดินทางไปทั่วโลก ซึ่งในแต่ละตำนานก็จะมีกรกล่าวถึงทะเลทั้ง 7 ที่แตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ในเรื่องก็คาดว่าเป็นการนำมาจากตำนานของทางอาหรับที่กล่าวถึงทะเลทั้ง 7 ที่ใช้เป็นเส้นทางค้าขายในตะวันออกโบราณ และมีการนำไปใช้ในทางวรรณกรรม

ต่าง ๆ สอดคล้องไปกับในเรื่องกะลาสีเรือชินแบดในอาหรับราตรีที่เป็นการเล่าเรื่องราวการออกเดินเรือ 7 ครั้งของชินแบด

สหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรเป็นองค์การความร่วมมือที่ก่อตั้งโดยชินแบดราชาแห่งอาณาจักรชินเดรียกับอีก 4 ประเทศได้แก่ ประเทศเอริโอฮัพท์ ประเทศซาซัน ประเทศอิมุซัค และประเทศอัลเทมิวรา เป็นการรวมตัวกับกลุ่มทางด้านเศรษฐกิจและการเมือง และมีนโยบายร่วมมือกันคือ “ไม่แทรกแซงและไม่ให้ใครมาแทรกแซง” และต่อมาก็ได้ประเทศคินะ และจักรวรรดิเจ็ดจรัส มาเข้าร่วมในภายหลัง

การรวมเป็นสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรเป็นรูปแบบสำคัญที่ทำให้เหล่าประเทศสมาชิกกลายเป็นอีกขั้วมหาอำนาจสำคัญของเรื่อง ด้วยการใช้พันธมิตรเพิ่มขีดความสามารถในการต่อรองทางการเมืองทดแทนอำนาจภายในที่ไม่อาจเพิ่มขึ้นได้ เมื่อการครอบครองภานะโลหะหรือเงินเป็นสิ่งสำคัญที่จะเพิ่มอำนาจทางการสงคราม แต่ชินแบดกลับไม่สามารถครอบครองเงินเพิ่มได้เอง การหาพรรคพวกเพิ่มจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยเพิ่มอำนาจให้กับประเทศและตัวของชินแบดเอง

ต่อมาในโลกใหม่ เมื่อขั้วอำนาจของประเทศมหาอำนาจได้เปลี่ยนไป ส่งผลให้สหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรที่มีราชาชินแบดเป็นผู้นำได้ก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจหลักของโลก ภายใต้การผลักดันของชินแบด เขาได้ผลักดันโลกให้สอดคล้องไปกับแนวคิดทางการเมืองของเขา นำไปสู่การสร้างกฎ 4 ข้อ ได้แก่ 1. ยกเลิกระบบทาส 2. ยกเลิกการเกณฑ์ทหาร 3. ย้ายที่อยู่ระหว่างประเทศได้อย่างเสรี และ 4. บังคับใช้เงินตราสกุลเดียวกันทั่วโลก สอดคล้องไปกับนโยบายของประเทศสหรัฐอเมริกาในสมัยการนำของประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ที่นำหลักเสรีนิยมใหม่มาปรับใช้กับการพัฒนาเศรษฐกิจผ่านมาตรการที่สำคัญ ได้แก่ 1. การเปิดเสรีทางการค้าและอุตสาหกรรม 2. การแปรรูปรัฐวิสาหกิจให้เป็นของเอกชน 3. การลดการกำกับดูแลทางเศรษฐกิจ และ 4. การสร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ (ปิยะภพ มะหะหมัด, 2559) นำไปสู่การลดบทบาทของรัฐและการขยายตัวของภาคเอกชนที่เข้ามามีบทบาทมากยิ่งขึ้นในเรื่อง

ทั้งนี้รูปแบบที่เกิดขึ้นของสหพันธ์ข้ามชาติและการก้าวเข้าสู่โลกยุคใหม่ก็มีความสอดคล้องไปกับการก้าวเข้าสู่โลกยุคโลกาภิวัตน์ในโลกแห่งความเป็นจริง เมื่อองค์กรเอกชน บริษัทกลุ่มทุนต่าง ๆ เริ่มเข้ามามีอิทธิพลทางการเมืองมากขึ้น แสดงให้เห็นถึงการก้าวเข้ามาของระบบทุนนิยมที่เข้ามามีบทบาทสำคัญทางการเมืองการปกครอง ที่สุดท้ายเอกชนเองที่พัฒนาขึ้นมาเป็นตัวละครหลัก ที่ส่งผลต่อผู้คนมากกว่ารัฐชาติ เมื่อชินแบดในฐานะประธานบริษัทชินเดรีย และประธานคณะกรรมการสหพันธ์ข้ามชาติ กลับมีอำนาจและบทบาทในการกำหนดความเป็นไปของรัฐต่าง ๆ มากกว่าสมัยที่เป็นราชาชินแบดแห่งอาณาจักรชินเดรีย หรือหัวหน้าของสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทรเสียอีก ซึ่งผู้ประพันธ์อาจสื่อสารให้เห็นถึงภัยที่อาจเกิดจากระบบทุนนิยม ที่แม้จะเปิดโอกาสให้เกิดการ

แข่งขันอย่างเสรี แต่ก็ไม่ได้กระจายโอกาสไปให้เท่าเทียมกัน ทำให้สุดท้ายผู้ที่มิทุนมากกว่าจะเป็นผู้ชนะที่ได้รับทั้งทรัพย์สินและสิทธิอำนาจต่าง ๆ หรือกลายเป็นจักรพรรดิทุนนิยมตามแนวคิดของ คาร์ล มาร์ก (Karl Marx)

จากประสบการณ์ในอดีตของซินแบดที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศบัลเทเวีย ที่ราชาใช้อำนาจอย่างเกินขอบเขต ทำให้ผู้คนที่ต้องใช้ชีวิตด้วยความทุกข์ยากที่กลายเป็นปมในใจของเขาที่ทำให้เกิดมุมมองที่ไม่ดีต่อรัฐชาติ นำไปสู่ความพยายามของซินแบดที่ต้องการลบเส้นแบ่งพรมแดนที่เรียกว่าประเทศให้หมดไป เพราะเขาเชื่อว่าเส้นแบ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุสำคัญของปัญหาที่เคยเกิดขึ้นในอดีต จากเหตุดังกล่าวจึงเป็นที่มาของการสร้างสหพันธ์ข้ามชาติของซินแบด ที่สะท้อนให้เห็นพัฒนาการทางสังคมการเมือง ที่สอดคล้องไปกับประวัติศาสตร์การเมืองในโลกแห่งความเป็นจริง กับความพยายามรวมตัวของรัฐต่าง ๆ เป็นหนึ่งเดียวผ่านองค์การระหว่างประเทศ อันเกิดจากภัยสงครามระหว่างประเทศ นำไปสู่การพยายามสร้างสันติภาพก็เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน หรือก็คือองค์การสันนิบาตชาติ (League of Nations) และองค์การสหประชาชาติ (United Nations) ที่เกิดจากแนวคิดที่ต้องการสร้างสันติภาพของอิมมานูเอล คานต์ (Immanuel Kant) นักปรัชญาชาวเยอรมัน ที่ได้เสนอให้มีการก่อตั้งองค์การกลางที่ทำหน้าที่ไกล่เกลี่ยข้อพิพาท และรักษาสันติภาพระหว่างประเทศ

ที่คานต์เชื่อในสภาวะธรรมชาติของมนุษย์ก็คือสภาวะแห่งสงครามที่มีแต่ความขัดแย้งและแย่งชิงกัน ดังนั้นจึงต้องการสร้างสันติภาพ ผ่านงานเขียน “สันติภาพถาวร: โครงร่างทางปรัชญา (Perpetual Peace: A Philosophical Sketch)” ที่ว่ารัฐทั้งหลายซึ่งตั้งอยู่ติดกันต่างเป็นอิสระจากกันในสภาวะนี้ย่อมเกิดสงคราม นอกเสียจากจะมีสหพันธ์แห่งรัฐเพื่อป้องกันสงครามปะทุขึ้น โดยสหพันธ์เช่นนี้มีประสงค์จะได้มาซึ่งอำนาจใด ๆ อย่างรัฐ เพียงแต่มุ่งพิทักษ์คุ้มครองเสรีภาพของรัฐ แต่ละรัฐสมาชิกเองและของรัฐอื่นซึ่งเข้าสมาพันธ์กัน แต่มิได้หมายความว่ารัฐเหล่านี้ต้องยอมจำนนต่อกฎหมายสาธารณะและอำนาจในการใช้กำลังซึ่งบังคับใช้กฎหมายนั้น ดังเช่นมนุษย์ในสภาวะธรรมชาติ เราสามารถแสดงให้เห็นได้ว่าความคิดเรื่องสหพันธรัฐนิยม ซึ่งจะค่อย ๆ ขยายไปช้า ๆ จนโอบล้อมรวมรัฐทั้งหมดเข้ามาและจะนำไปสู่สันติภาพถาวร

จากมุมมองดังกล่าวของคานต์จึงสะท้อนให้เห็นมุมมองที่มองรัฐคล้ายไปกับการมองมนุษย์ในสภาวะธรรมชาติในรูปแบบของโทมัส ฮอบส์ ที่ว่ามนุษย์ในสภาวะธรรมชาติจะแก่งแย่งกันจึงจำเป็นต้องมีรัฐเข้ามาทำหน้าที่เป็นคนกลาง ดังนั้นองค์การระหว่างประเทศหรือสหพันธ์ของคานต์ จึงเป็นองค์การกลางที่จะเข้ามาดูในบางเรื่องระหว่างรัฐ แต่ทั้งนี้ก็มีความแตกต่างกันไปคือ รัฐต่าง ๆ

ไม่ได้สละสิทธิต่าง ๆ เพื่อรวมตัวเป็นรัฐเดียวกัน กลายเป็นสาธารณรัฐโลก แต่อยู่ในรูปของสหพันธ์ที่ยั่งยืนและค่อย ๆ แผ่ขยายออกไปซึ่งมีแนวโน้มจะป้องกันสงครามได้แทน (นิพัทธา ความหมั่น, 2550)

โดยรัฐจะต้องปฏิบัติตามหลัก 3 ประการเพื่อให้เกิดสันติภาพถาวรระหว่างประเทศได้แก่ รัฐจะต้องจัดระบอบการเมืองการปกครองในแบบสาธารณรัฐ (Republic) ที่มีตัวแทนของประชาชนในการออกกฎหมายและบริหารบ้านเมืองที่ต้องแยกอำนาจกันเพื่อเป็นการตรวจสอบและถ่วงดุล เพราะในระบบนี้การตัดสินใจทำสงครามจะขึ้นอยู่กับความยินยอมของพลเมืองไม่ใช่ผู้นำ นอกจากนี้รัฐจะต้องรวมตัวกันภายใต้สหพันธ์แห่งสันติภาพ (Pacific Federation) ที่รัฐสมาชิกต่างได้รับการปกป้องสิทธิของตนอย่างเท่าเทียม และจะต้องมีกฎหมายสากลและความเป็นมิตรที่ประชากรโลกมอบให้แก่กัน ไม่ว่าจะมีความแตกต่างทางวัฒนธรรม ศาสนา และภาษาก็ตาม (นรุตม์ เจริญศรี, 2563)

จากประเด็นดังกล่าวทำให้เกิดองค์การระหว่างประเทศขึ้นก่อนที่จะขยายตัวไปสู่ประเด็นความร่วมมือในด้านต่าง ๆ เช่นเดียวกับกับในเรื่องเมจิก อาลาตินผจญภัย ไม่ได้เป็นแค่การรวมกลุ่มทางด้านการเมืองและสังคมเท่านั้น แต่กลายเป็นองค์กรสำคัญที่มีบทบาทในการตัดสินใจความเป็นไปของโลก จากการพัฒนาเป็นสหพันธ์ข้ามชาติ ทำให้ราชาซินแบดและราชาของประเทศในสหพันธ์รัฐเจ็ดคาบสมุทรได้สละราชสมบัติให้ลูกหลานขึ้นครองราชย์แทน ซึ่งก็คือเหล่าขุนพลทั้งแปดของซินแบด เพื่อให้ตนเองขึ้นเป็นคณะกรรมการบริหารของสหพันธ์ข้ามชาติ

การเกิดขึ้นขององค์การระหว่างประเทศสะท้อนการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองการปกครองในโลกสมัยใหม่ที่ไม่ได้มีแค่รัฐชาติเท่านั้น แต่องค์การระหว่างประเทศก็กลายเป็นหนึ่งในตัวละครสำคัญที่มีบทบาทต่อการเมืองการปกครองและการตัดสินใจของรัฐต่าง ๆ จากเดิมที่อาจจะเกิดจากการต้องการใช้เป็นเวทีกลางในการระงับข้อพิพาทก็ได้ขยายไปสู่เวทีสำหรับการร่วมมือเพื่อประสานผลประโยชน์แห่งรัฐ แม้จะเป็นการผสานความร่วมมือระหว่างรัฐที่เหมือนจะทำให้เส้นแบ่งของความเป็นรัฐชาติเริ่มพร่าเลือน แต่ก็ยังไม่ได้สูญสลายลงไปเพราะแต่ละรัฐเองก็ยังคงต่างพยายามรักษาไว้ซึ่งอำนาจของตนเองไว้ ดังเช่นที่ปรากฏในห้วงการประชุมของสหพันธ์ข้ามชาติ เมื่อมู อเรคิอุส ประกาศว่าจักรวรรดิโรมก็ยังคงตัดสินใจไม่เข้าร่วมสหพันธ์ข้ามชาติเพราะต้องการรักษาความเป็นเอกลักษณ์ของประเทศไว้ ทำให้เหล่าตัวแทนของหลาย ๆ ประเทศต่างไม่พอใจ เพราะรู้สึกว่าคุณเอาเปรี๊ยะ เพราะจักรวรรดิโรมแม้ไม่ได้เข้าร่วมสหพันธ์ข้ามชาติแต่กลับทำการค้าขายได้ ซึ่งแท้จริงการไม่เข้าร่วมเองนั้นก็ทำให้จักรวรรดิโรมเสียผลประโยชน์จากข้อตกลงของสหพันธ์ เช่นเดียวกันเช่นการจ่ายภาษีนำเข้าในราคาแพง ที่แสดงให้เห็นว่าแม้หน้าฉากของการรวมกันเป็นองค์การระหว่างประเทศจะเหมือนว่าทุกคนต่างร่วมมือกันด้วยใจดี แต่สุดท้ายรัฐต่าง ๆ เองก็ทำเพื่อรักษาผลประโยชน์ของรัฐมากกว่าการต้องการสร้างความร่วมมืออย่างที่กล่าวอ้างกัน

3.8 การวิเคราะห์แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองของผู้ประพันธ์

3.8.1 แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ผู้ประพันธ์สนับสนุน

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าสุดท้ายในประเด็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองของเรื่องได้ก้าวข้ามขีดจำกัดของมุมมองรัฐชาติลงไป ในแนวคิดแบบโลกหนึ่งเดียวที่ผลักดันโดยซินแบต ผ่านการสร้างโลกในยุคสมัยใหม่ที่เป็นโลกแห่งยุคสงครามการค้า ในมุมมองของซินแบตที่มองว่าขอบเขตแห่งรัฐชาตินี้เองที่เป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดสงคราม ความไม่สงบสุขในวัยเด็กของเขา ที่ประเทศของเขามีแต่การสงครามก็เพื่อที่จะขยายดินแดนของรัฐดังกล่าว

โดยผู้ประพันธ์กล่าวถึงเพียงว่าไม่สนับสนุนรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปกครองโดยผู้ใดผู้หนึ่ง ผ่านการปฏิเสธการขึ้นเป็นราชาของอาลีบาบาในภาคบริหารศักดิ์สิทธิ์เมื่อโลกกำลังเข้าสู่สภาวะวิกฤติ เพื่อหยุดยั้งปัญหาดังกล่าวซินแบตได้เสนอให้อาลีบาบาขึ้นเป็นกษัตริย์เพื่อหยุดยั้งปัญหา แต่กลับถูกอาลีบาบาและราชาคนอื่นปฏิเสธ เพราะอาลีบาบามองว่าโลกไม่ควรจะมีผู้ปกครองเพียงคนเดียว เพราะผู้ปกครองคนนั้นอาจจะทำผิดพลาดได้ หรืออาจกลายเป็นราชาทรราชได้ เพราะไม่มีคนที่สมบูรณ์แบบ ทุกคนต่างมีความสามารถที่แตกต่างที่ล้วนแต่มีความต้องการที่แตกต่างกัน และสามารถผลักดันให้โลกเกิดการพัฒนา เปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน

“ไม่ครับ แต่ว่าจะทำยังไงต่อล่ะครับ ถ้าเกิดทำอย่างที่คุณซินแบตบอกแล้วเกิดพลาด? หรือถ้าราชาที่เหลือคนเดียวมันเกิดเป็นทรราชขึ้นมา หรือต่อให้สงครามไม่เพิ่มขึ้น แต่ถ้าโลกเกิดมีปัญหาอย่างอื่น ตกอยู่ในอันตรายล่ะ? ถึงตอนนั้นทุกคนคงคิดใช่ไหมล่ะครับ ‘ทั้งหมดเป็นเพราะซินแบตไม่ใช่ความผิดฉัน...’ ไม่จบสิ้นหรอกครับ ทั้งใจรักดีหรือจิตใจที่มุ่งมั่นต่อหน้าที่ การมีชีวิตอยู่ตามความคิดของคนอื่น พออีกฝ่ายปล่อยมือ เราก็จะพลอยไม่รู้ว่าจะทำยังไงต่อ เพราะมันเรื่องของตัวเองอยากทำก็มาตัดสินใจด้วยตัวเองเถอะครับ ที่สำคัญตัวผมเองก็รวมจักรวรรดิเจ็ดจักรส์ให้เป็นหนึ่งเดียวอย่างคุณโคเอนไม่ได้ ผมวางแผนการอย่างคุณโคเอนไม่เป็น มอบความกล้าให้กับชนเผ่าเพอนาลิสก็ไม่ได้ ปลุกใจคนในซินเดรียอย่างคุณซินแบตก็ไม่ได้ มีแต่คนที่สุดยอดกว่าผมทั้งนั้นจริงไหมครับ? เรื่องโลกสับสนวุ่นวาย อะไรนั่น มันเป็นเรื่องหลังจากนี้นะ ไม่มีใครรู้ด้วยซ้ำว่าจะเกิดขึ้นจริงหรือเปล่า! เพราะมันทุกคนต่างมีความสามารถที่จะเปล่งประกาย ไม่ว่าจะป็นราชวงศ์ ทาส ขุนนาง หรือแม้แต่เด็ก ๆ ในสลัม ไม่เกี่ยวหรอกว่าจะเป็น “ผู้ใช้ภาชนะโลหะ” หรือเปล่า ในโลกนี้ไม่มีใครสักคนที่เป็นขยะ นี่ละโลกใหม่ของเรา”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 37, ตอนที่ 367)

แต่ทั้งนี้สุดท้ายมุมมองของรูปแบบทางการเมืองการปกครองของโลกก็ไม่ได้สรุปว่าสุดท้ายโลกในเรื่องจะถูกปกครองในรูปแบบใด โดยมองสังคมอย่างเป็นพลวัตทำให้เกิด

การเปลี่ยนแปลงไปได้อย่างเป็นพลวัต เมื่อสิ้นสุดสงครามในภาคอิหร่าน ศักดิ์สิทธิ์ โครงสร้างของโลกได้เปลี่ยนแปลงไป เมื่อระบบโครงสร้างเก่าได้ล่มสลายไป ไม่ว่าจะเป็นวิหารศักดิ์สิทธิ์ที่ใช้ควบคุมชะตากรรม เมใจที่ทำหน้าที่ค้นหาผู้ที่จะมาเป็นราชาที่เหมาะสม หรือจิน สัญลักษณ์และพลังแห่งราชารวมถึงผลกระทบที่ส่งผลกระทบต่อภูมิรัฐศาสตร์ของโลกทั้งหมด ทำให้พรมแดนรัฐชาติเดิมหายไป และการเลิกแบ่งแยกระหว่างลูปดำ - ลูปขาว ที่ทำให้โลกในเรื่องและทวีปดำเกิดการรวมเป็นหนึ่ง

จากการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้ตัวละครต่าง ๆ พยายามช่วยกันวางระบบโครงสร้างโลกใบใหม่อีกครั้ง สะท้อนให้เห็นมุมมองของผู้ประพันธ์ที่พยายามสื่อสารให้เห็นว่า ไม่อาจสรุปได้ว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบใดจะเหมาะสมที่สุด แต่รูปแบบทางการเมืองการปกครองที่เหมาะสมจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้คนในสังคมเป็นผู้เลือกเองมากกว่า การตุนเรื่องเมใจอาลาตินผจญภัยจึงเป็นการตุนที่ไม่มีตอนจบ เพราะตัวละครต่าง ๆ ก็ยังคงดำเนินเรื่องต่อไปในสังคมของเขานั่นเอง

3.8.2 แนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ผู้ประพันธ์ไม่สนับสนุน

จากการศึกษารูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ผู้ประพันธ์ไม่ให้การสนับสนุนมากที่สุดก็คือรูปแบบที่ปกครองโดยมีราชาเพียงผู้เดียว เพราะหากปกครองโดยราชาเพียงคนเดียวอาจนำไปสู่การกลายเป็นราชาทรราชได้ ซึ่งผู้ประพันธ์มีมุมมองว่าเป็นรูปแบบการปกครองที่แย่มากที่สุด เพราะทรราชธิปไตยจะนำไปสู่การปกครองด้วยแนวคิดทางการเมืองแบบเผด็จการที่จะเข้าไปควบคุมสิทธิ เสรีภาพของประชาชน อันเป็นรูปแบบแนวคิดทางการเมืองที่ผู้ประพันธ์ไม่สนับสนุน สะท้อนผ่านเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น

การล่มสลายของอาณาจักรบัลแบด ที่ว่าเมื่อราชาอับหมัดปกครองประเทศโดยไม่สนใจ ใส่ใจในประชาชน สุดท้ายก็ไม่อาจปกครองต่อไปได้ เพราะประชาชนไม่ยอมรับนำไปสู่การรัฐประหารในที่สุด

การเกิดขึ้นของขั้วอำนาจใหม่ทางเศรษฐกิจในภาคโลกใหม่ เมื่อจักรวรรดิเจตจรัสและประเทศคินะ ขอลาออกจากการเป็นสมาชิกของสหพันธ์ข้ามชาติ และร่วมมือกับจักรวรรดิเรมเพื่อสร้างอีกขั้วอำนาจทางเศรษฐกิจ เพื่อคานอำนาจกับสหพันธ์ข้ามชาติของซินแบด ก็เพราะต้องการทำตามความต้องการของตนเอง และรู้สึกที่โลกไม่ควรมีขั้วอำนาจเดียว

“องค์กรสหพันธ์ข้ามชาติในตอนนี้เป็นสิ่งที่ยอดเยี่ยม แต่ว่ามันก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบ ปัจจุบันมีผู้ที่ล้มเหลวต้องถอยตัวจากการแข่งขันทางการค้า ในเวลาที่ความมั่นคงกลับแปรเปลี่ยนเป็นอันตรายก็ควรจะมีองค์กรอื่นคอยสนับสนุน เพราะไม่มีใครหรอกที่ไม่เคยทำผิดพลาด จึงควรมีความคิดที่แตกต่างในเวลาเดียวกัน ให้เขาแบกรับโลกใบนี้อย่างทัดเทียมกับท่านด้วยเถอะ”

(โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 33, ตอนที่ 39)

ที่แสดงให้เห็นมุมมองของผู้ประพันธ์ที่สนับสนุนคือรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่สนับสนุนให้ผู้คนสามารถแสดงความคิดเห็น แสดงความเป็นปัจเจกบุคคลที่แตกต่างกัน ตามลักษณะของแนวคิดทางการเมืองแบบเสรีนิยมที่ผู้ประพันธ์สนับสนุนมากกว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ควบคุมสิทธิ เสรีภาพของประชาชน

นอกจากนี้ยังสะท้อนให้เห็นความเชื่อมโยงของรูปแบบทางการเมืองการปกครองต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นพลวัต ดังนั้นจึงไม่อาจจะมียุทธศาสตร์รูปแบบทางการเมืองการปกครองใดที่จะเหมาะสมที่สุดเพราะแต่ละรูปแบบทางการเมืองการปกครองเองล้วนแล้วแต่เกิดการเปลี่ยนแปลงไปได้ทั้งสิ้น แม้ว่าแต่ละรูปแบบจะมีลักษณะที่แตกต่างกันไป แต่สุดท้ายทุกรูปแบบทางการเมืองการปกครองก็สะท้อนให้เห็นปัญหาสำคัญก็คือปัญหาความเสื่อม อันเกิดจากสาเหตุสำคัญก็คือความไม่เท่าเทียมที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในที่สุด ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นพลวัตของสังคมการเมือง ทั้งนี้จะเห็นได้ว่าในแต่ละอาณาจักรในเรื่องล้วนแล้วแต่เกิดการเปลี่ยนแปลงทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้อาณาจักรล่มสลายไปเลยอย่างอาณาจักรอัลมาทรัน การเปลี่ยนแปลงที่ถูกเปลี่ยนแปลงรูปแบบทางการเมืองการปกครองอย่างที่เกิดขึ้นในอาณาจักรบัลแบต หรือการเปลี่ยนแปลงที่เปลี่ยนแปลงเพียงบางส่วนด้วยการยกเลิกกฎระเบียบเช่นการยกเลิกทาสในจักรวรรดิโรม เป็นต้น ที่แสดงให้เห็นว่าสุดท้ายไม่ว่าจะต้องปกครองด้วยรูปแบบทางการเมืองการปกครองในรูปแบบใดก็ไม่อาจหลุดพ้นไปจากความเสื่อมและความเป็นพลวัตไปได้

ตาราง 4-2 สรุปรูปแบบทางการเมืองการปกครองในหนังสือการ์ตูนเมจ อลาตินผจญภัย

อาณาจักร	ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง
อาณาจักร ซินเดรีย	<p>รูปแบบทางการเมืองการปกครอง: ราชาธิปไตย</p> <p>จำนวนผู้ปกครอง: คนเดียว</p> <p>หลักสำคัญตามรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ใช้อำนาจ: กษัตริย์มีอำนาจเด็ดขาด โดยเป็นการใช้อำนาจเพื่อประโยชน์ของคนหมู่มาก - ลักษณะใช้อำนาจ: กษัตริย์ใช้ความรู้ความสามารถที่ทำทุกอย่างเพื่อพัฒนาประเทศให้เกิดความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว - การสืบทอดอำนาจ: คาดว่าใช้เกณฑ์สายเลือดในการสืบทอดแต่เนื่องจากซินแบดไม่มีครอบครัวจึงสืบทอดแก่ดราโก้ (1 ใน 8 ขุนพลของซินแบด) - เป้าหมายของรัฐ: ต้องการสร้างประเทศเพื่อให้ผู้คนสามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข

ตาราง 4-2 (ต่อ)

อาณาจักร	ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง
อาณาจักร ชินเดรีย (ต่อ)	<p>ลักษณะ จุดเด่น/จุดด้อย ที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - จุดเด่น: การปกครองโดยกษัตริย์ที่ดีและมีความสามารถทำให้ประเทศเกิดการพัฒนาย่างก้าวกระโดด ที่ทำให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีตามไปด้วย - จุดด้อย: การปกครองที่ขึ้นอยู่กับผู้ปกครองเป็นสำคัญ ทำให้หากได้ราชาที่ไม่ดีก็อาจทำให้เกิดการปกครองที่แย่ หรือแม้แต่หากราชาคนใหม่ที่ยื่นมาปกครองแทนจะเป็นราชาที่ดีมีความสามารถ แต่หากไม่มีความสามารถเท่าคนเก่าประชาชนก็อาจจะยังโหยหาอดีตมากกว่า
อาณาจักร มัทโนซุตัท	<p>รูปแบบทางการเมืองการปกครอง: ทระราชธิปไตย</p> <p>จำนวนผู้ปกครอง: คนเดียว</p> <p>หลักสำคัญตามรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ใช้อำนาจ: กษัตริย์มีอำนาจเด็ดขาด โดยเป็นการใช้อำนาจเพื่อตนเองและพวกพ้องนักเวทมนตร์เป็นสำคัญ - ลักษณะใช้อำนาจ: ปกครองแบบแบ่งแยกเผ่าพันธุ์ ทำให้เผ่าพันธุ์ที่แตกต่างถูกกดขี่และริดรอดสิทธิ เสรีภาพ - การสืบทอดอำนาจ: คาดว่าใช้เกณฑ์สายเลือดในการสืบทอดแต่เนื่องจากมาตารูโมกามีต์ ไม่มีครอบครัวจึงสืบทอดแก่ยามูโรฮะ (1 ใน 8 ชุนพลของชินแบด) ซึ่งเป็นบุตรบุญธรรมแทน - เป้าหมายของรัฐ: ต้องการสร้างโลกที่นักเวทมนตร์เป็นเผ่าพันธุ์ผู้ปกครองโลก <p>ลักษณะ จุดเด่น/จุดด้อย ที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - จุดเด่น: ปกครองโดยเผ่าพันธุ์ที่มีความรู้ ความสามารถทำให้รัฐมีความมั่นคง - จุดด้อย: เผ่าพันธุ์ที่แตกต่างได้รับแต่ความทุกข์ยากที่อาจนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงรูปแบบทางการเมืองการปกครองในที่สุด
จักรวรรดิ เจ็ดจรัส	<p>รูปแบบทางการเมืองการปกครอง: ทระราชธิปไตย</p> <p>จำนวนผู้ปกครอง: คนเดียว</p> <p>หลักสำคัญตามรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ใช้อำนาจ: กษัตริย์มีอำนาจเด็ดขาด และใช้อำนาจในการควบคุมประชาชนอย่างเบ็ดเสร็จในทุกด้าน แต่มีการแบ่งอำนาจให้กับเชื้อพระวงศ์ให้ไปปกครองหัวเมืองต่าง ๆ

ตาราง 4-2 (ต่อ)

อาณาจักร	ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง
จักรวรรดิ เจ็ดจรัส (ต่อ)	<ul style="list-style-type: none"> - ลักษณะใช้อำนาจ: ใช้การควบคุมความคิดและใช้ความกลัวเพื่อให้ผู้คนเชื่อฟังและทำตามรัฐ - การสืบทอดอำนาจ: ใช้เกณฑ์สายเลือดในการสืบทอด - เป้าหมายของรัฐ: สร้างโลกหนึ่งเดียวด้วยการทำลายความคิดเห็นที่แตกต่างให้มีความคิดเช่นเดียวกับรัฐ <p>ลักษณะ จุดเด่น/จุดด้อย ที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - จุดเด่น: รัฐมีความเข้มแข็งเพราะใช้ความกลัวในการควบคุมให้ผู้คนคิดและทำตามที่รัฐกำหนด - จุดด้อย: การควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จทำให้ขาดมุมมองความคิดเห็นที่แตกต่าง ที่อาจทำให้ขาดการพัฒนาในบางมิติ
จักรวรรดิโรม	<p>รูปแบบทางการเมืองการปกครอง: อภิชนาธิปไตย</p> <p>จำนวนผู้ปกครอง: คนกลุ่มน้อย</p> <p>หลักสำคัญตามรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ใช้อำนาจ: เป็นการปกครองโดยอภิสิทธิ์ชนซึ่งทำหน้าที่เป็นสภาอาวุโส (Senate) ในการเลือกจักรพรรดิเป็นผู้ปกครองอีกทีหนึ่ง โดยเป็นการปกครองเพื่อประชาชน - ลักษณะใช้อำนาจ: อภิสิทธิ์ชนใช้อำนาจผ่านสภาอาวุโสในการร่วมกันตัดสินใจปัญหาบ้านเมืองต่าง ๆ - การสืบทอดอำนาจ: ใช้การเลือกตั้งผ่านสภาอาวุโส - เป้าหมายของรัฐ: เพื่อรักษาและธำรงไว้ซึ่งประวัติศาสตร์ และความมั่นคงของรัฐ <p>ลักษณะ จุดเด่น/จุดด้อย ที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - จุดเด่น: ปกครองโดยคนที่มีความรู้ ทำให้รัฐมีความเข้มแข็งและสืบทอดมาได้อย่างยาวนาน - จุดด้อย: การปกครองที่ถูกผูกขาดโดยคนบางกลุ่ม ทำให้ขาดมุมมองที่แตกต่างในการพัฒนา

ตาราง 4-2 (ต่อ)

อาณาจักร	ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง
อาณาจักรบาล แบด (ภายใต้ การปกครอง โดยราชา อับ หมัด ซารูจา)	<p>รูปแบบทางการเมืองการปกครอง: ทระราชธิปไตย</p> <p>จำนวนผู้ปกครอง: คนเดียว</p> <p>หลักสำคัญตามรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ใช้อำนาจ: กษัตริย์มีอำนาจเด็ดขาด และใช้อำนาจเพื่อตนเองและพวกพ้อง <p>เป็นสำคัญ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลักษณะใช้อำนาจ: ใช้อำนาจอย่างเบ็ดเสร็จเพื่อผลประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้องเป็นสำคัญ - การสืบทอดอำนาจ: ใช้เกณฑ์สายเลือดในการสืบทอด - เป้าหมายของรัฐ: เพื่อชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีของผู้ปกครอง <p>ลักษณะ จุดเด่น/จุดด้อย ที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - จุดเด่น: กษัตริย์มีอำนาจในการควบคุม ตัดสินใจทุกอย่างของรัฐอย่างเบ็ดเสร็จ ทำให้มีเอกภาพในการปกครอง - จุดด้อย: ประชาชนได้รับความเดือดร้อนเพราะราชาไม่สนใจและใช้อำนาจอย่างเกิดขอบเขต จนนำไปสู่การเรียกร้องการเปลี่ยนแปลงในที่สุด
สาธารณรัฐบาล แบด (ภายใต้ การปกครอง รูปแบบ ประชาธิปไตย)	<p>รูปแบบทางการเมืองการปกครอง: ประชาธิปไตย</p> <p>จำนวนผู้ปกครอง: คนหมู่มาก</p> <p>หลักสำคัญตามรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในเรื่อง:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ใช้อำนาจ: ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตยผ่านการเลือกผู้แทนเข้าไปทำหน้าที่ในสภา <p>เป็นสำคัญ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ลักษณะใช้อำนาจ: ผู้แทนที่ได้รับเลือกทำหน้าที่ในการบริหารรัฐตามนโยบายที่แถลงไว้ - การสืบทอดอำนาจ: ใช้การเลือกตั้งเพื่อเลือกผู้แทนเข้าไปทำหน้าที่บริหารรัฐ - เป้าหมายของรัฐ: เพื่อสร้างให้สาธารณรัฐบาลแบดมีความเท่าเทียมไม่มีชนชั้นอภิสิทธิ์

ตาราง 4-2 (ต่อ)

อาณาจักร	ลักษณะสำคัญที่ปรากฏในเรื่อง
สาธารณรัฐบัลเบต (ภายใต้การปกครองรูปแบบประชาธิปไตย) (ต่อ)	ลักษณะ จุดเด่น/จุดด้อย ที่ปรากฏในเรื่อง: - จุดเด่น: ประชาชนเป็นเจ้าของอำนาจอธิปไตย ทำให้เป็นการปกครองโดยคนหมู่มาก และสามารถเปลี่ยนแปลงผู้ปกครองได้ผ่านการเลือกผู้แทนใหม่ - จุดด้อย: มีกระบวนการหลายขั้นตอนทำให้อาจมีการตัดสินใจที่ช้า และหากได้ผู้แทนที่ไม่ดีก็อาจนำไปสู่ปัญหาได้เช่นกัน
อัลมาทรัน	รูปแบบทางการเมืองการปกครอง: ราชาธิปไตย จำนวนผู้ปกครอง: คนเดียว หลักสำคัญตามรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในเรื่อง: - ผู้ใช้อำนาจ: กษัตริย์มีอำนาจเด็ดขาด โดยเป็นการใช้อำนาจเพื่อประโยชน์ของทุกเผ่าพันธุ์ - ลักษณะใช้อำนาจ: ใช้อำนาจเพื่อสร้างความเท่าเทียมระหว่างเผ่าพันธุ์ ทำให้เกิดการกระจายทรัพยากรไปยังเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ โดยมีเผ่าพันธุ์นักเวทมนตร์เป็นชนชั้นปกครอง - การสืบทอดอำนาจ: ใช้เกณฑ์สายเลือดในการสืบทอด - เป้าหมายของรัฐ: เพื่อสร้างความเท่าเทียมระหว่างเผ่าพันธุ์ ลักษณะ จุดเด่น/จุดด้อย ที่ปรากฏในเรื่อง: - จุดเด่น: ปกครองโดยราชาที่ดีที่ต้องการสร้างความเท่าเทียมระหว่างเผ่าพันธุ์ - จุดด้อย: จากการปกครองโดยคนคนเดียวทำให้ขาดการมองอย่างรอบด้านที่สุด ทำนำไปสู่ปัญหาและการเปลี่ยนแปลงในที่สุด
สหพันธ์ข้ามชาติ	องค์การระหว่างประเทศ: องค์การกลางที่ใช้เป็นเวทีกลางในการจัดระเบียบความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ และสร้างความร่วมมือในด้านเศรษฐกิจ ที่ช่วยเพิ่มศักยภาพในการค้าและการลงทุนของรัฐสมาชิก ลักษณะ จุดเด่น/จุดด้อย ที่ปรากฏในเรื่อง: - จุดเด่น: สร้างความร่วมมือระหว่างรัฐเพื่อสันติภาพ และความร่วมมือทางการค้า ที่ช่วยเพิ่มศักยภาพของรัฐ - จุดด้อย: การเกิดขั้วอำนาจเดียวอาจนำไปสู่การผูกขาดกลายเป็นจักรพรรดินิยม

บทที่ 5

สรุปการศึกษา อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องแนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมใจ อาลาตินผจญภัย” ของ โอทากะ ชิโนบุ (Ohtaka Shinobu) มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา ดังนี้

1. เพื่อศึกษาที่มา รูปแบบ และเนื้อหาแนวคิดทางการเมืองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย
2. เพื่อวิเคราะห์รูปแบบและเนื้อหาของแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) รูปแบบการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยใช้เอกสารเป็นหน่วยในการวิเคราะห์ ประกอบไปด้วย เอกสารชั้นต้น (Primary Sources) ได้แก่ หนังสือการ์ตูน “เมใจ อาลาตินผจญภัย” ประพันธ์โดย โอทากะ ชิโนบุ ฉบับแปลภาษาไทย โดยสำนักพิมพ์สยามอินเตอร์คอมิกส์ เล่มที่ 1 – 37 และเอกสารชั้นรอง (Secondary Sources) ได้แก่ หนังสือ งานวิจัย บทความ ตำราทางวิชาการต่าง ๆ และเว็บไซต์ที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทางการเมือง รูปแบบทางการเมืองการปกครอง แนวคิดเกี่ยวกับการวิเคราะห์วรรณกรรมและที่เกี่ยวกับหนังสือการ์ตูน “เมใจ อาลาตินผจญภัย” เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใน 2 ลักษณะ คือ การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive analysis) เพื่อวิเคราะห์ผ่านการเล่าเรื่องราวลักษณะและปรากฏการณ์ทางการเมืองในเรื่อง และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) โดยการวิเคราะห์ ตีความและเชื่อมโยงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดทางการเมือง และรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน

จากการศึกษาตามกรอบการศึกษา ผู้ศึกษาสามารถสรุปผลการศึกษา อภิปรายผล การศึกษา และข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. สรุปการศึกษา

จากการศึกษาแนวคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง “เมใจ อาลาตินผจญภัย” ของ โอทากะ ชิโนบุ เป็นการศึกษาแนวคิดทางการเมือง และแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย เป็นการ์ตูนที่ผู้ประพันธ์ได้สื่อสารทางการเมือง

ผ่านการค้นหาราชชาติที่เหมาะสม ผ่านตัวละคร “อาลาติน” ที่ได้ผจญภัยไปยังดินแดนต่าง ๆ ซึ่งมีรูปแบบทางการเมืองการปกครองและแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกันออกไป ดังนี้

1.1 ที่มา รูปแบบ และเนื้อหาแนวคิดทางการเมืองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

จากการศึกษาพบว่าที่มา รูปแบบและเนื้อหาแนวคิดทางการเมืองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเมใจ อาลาตินผจญภัย ปรากฏในตัวละครหลักต่าง ๆ ที่ต่างมีแนวคิดทางการเมืองที่แตกต่างกัน นำไปสู่การมีพฤติกรรมทางการเมืองที่แตกต่างกันไปตามแนวคิดทางการเมืองที่สอดคล้องกับตัวละครนั้น ๆ อันเกิดจากประสบการณ์ในช่วงชีวิตที่ได้รับที่แตกต่างกัน ได้แก่ ตัวละครอาลาติน มีลักษณะสอดคล้องกับแนวคิดทางการเมืองแบบเสรีนิยม ตัวละครอาลีบาบามีลักษณะสอดคล้องกับแนวคิดเสรีนิยมและสังคมนิยม ตัวละครชินแปดมีลักษณะแนวคิดสอดคล้องกับแนวคิดเผด็จการอำนาจนิยม ตัวละครมาตารู โมกาเม็ทมีลักษณะสอดคล้องกับแนวคิดเผด็จการเบ็ดเสร็จแบบฟาสซิสต์ ตัวละครเรน โคเอนมีลักษณะสอดคล้องไปกับแนวคิดเผด็จการรูปแบบเบ็ดเสร็จแบบคอมมิวนิสต์ ตัวละครโซโลมอนมีลักษณะแนวคิดสอดคล้องกับแนวคิดอนาธิปไตย และกลุ่มผู้ปกครองจักรวรรดิโรมมีลักษณะแนวคิดทางการเมืองแบบอนุรักษ์นิยม

นอกจากนี้ยังวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองของผู้ประพันธ์พบว่าผู้ประพันธ์มีแนวโน้มสนับสนุนแนวคิดเสรีนิยมและสังคมนิยม สะท้อนผ่านตัวละครหลักอย่างอาลาตินและอาลีบาบาราชาที่อาลาตินเลือก ที่ผู้ประพันธ์สื่อถึงแนวคิดพื้นฐานหลักเกี่ยวกับความเป็นปัจเจกบุคคลที่มีอิสระในการกระทำต่าง ๆ อย่างเท่าเทียมกันและการเชื่อในความมีเหตุผลของมนุษย์ ทำให้อาลีบาบาเหมาะสมที่จะเป็นผู้นำในมุมมองของอาลาติน เพราะมีความเป็นราชาหรือผู้นำที่พร้อมจะเดินหน้าไปด้วยกันกับทุกคนท่ามกลางความแตกต่าง รวมถึงการปฏิเสธชนชั้น การเน้นหลักภราดรภาพและการปฏิเสธระบบทุนนิยมที่อาจนำไปสู่จักรวรรดินิยมได้ตามแนวคิดสังคมนิยม โดยแสดงให้เห็นถึงหลักสำคัญที่ผู้ประพันธ์ให้การสนับสนุนก็คือการอยู่ร่วมกันท่ามกลางความแตกต่างของมนุษย์ นำไปสู่การไม่สนับสนุนแนวคิดทางการเมืองที่ปฏิเสธการอยู่ร่วมกันของความแตกต่าง ไม่ว่าจะเป็แนวคิดเผด็จการ แนวคิดอนุรักษ์นิยม รวมถึงแนวคิดอนาธิปไตยเพราะผู้ประพันธ์ยังคงคิดว่า “รัฐ” ยังคงเป็นสิ่งสำคัญของการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมของมนุษย์

1.2 รูปแบบและเนื้อหาของแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย

จากการศึกษารูปแบบและเนื้อหาของแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูน เมใจ อาลาตินผจญภัย พบว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองของประเทศต่าง ๆ ในเรื่องต่างมีรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่แตกต่างกันไป

โดยพิจารณาจากจำนวนผู้ปกครองและเป้าหมายของการปกครองตามรูปแบบของ อริสโตเติล ได้แก่ อาณาจักรจีนเดรีย และอาณาจักรอัลมาทธรันช่วงที่ราชาโซโลมอนปกครองมีลักษณะ รูปแบบทางการเมืองการปกครองสอดคล้องไปกับรูปแบบราชาธิปไตย อาณาจักรมคโนซุต์ท จักรวรรดิ เจิตจรัส และการปกครองอาณาจักรบัลแบตในช่วงต้นเรื่องมีลักษณะรูปแบบทางการเมืองการ ปกครองสอดคล้องไปกับรูปแบบทราชาธิปไตย จักรวรรดิเรมมีลักษณะรูปแบบทางการเมืองการ ปกครองสอดคล้องไปกับรูปแบบอภิชนาธิปไตย อาณาจักรบัลแบตในช่วงท้ายเรื่องมีลักษณะรูปแบบ ทางการเมืองการปกครองสอดคล้องไปกับรูปแบบประชาธิปไตย และสหพันธรัฐเจ็ดคาบสมุทร และ สหพันธ์ข้ามชาติที่สะท้อนรูปแบบขององค์การความร่วมมือระหว่างประเทศ องค์การที่เข้ามามีบทบาท ต่อรัฐต่าง ๆ ในปัจจุบัน

นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่าผู้ประพันธ์ไม่ได้สรุปว่าสุดท้ายแล้วรูปแบบทาง การเมืองการปกครองรูปแบบใดจะเป็นรูปแบบที่ดีที่สุดหรือเหมาะสมที่สุด ทั้งนี้จากโครงหลักของเรื่อง ที่กล่าวถึงการค้นหาราชาผู้ปกครองที่เหมาะสม แต่กลับจบด้วยการบอกไม่ได้ว่าผู้ปกครองคนนั้นจะดี จริง ๆ หรือไม่ เพราะทุกผู้ปกครองเองก็อาจนำไปสู่การเป็นผู้ปกครองแบบทราชาได้ จึงกล่าวได้ว่า ผู้ประพันธ์ไม่สนับสนุนการปกครองโดยบุคคลคนเดียว และมองรูปแบบทางการเมืองการปกครองแบบ เป็นพลวัตที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา ขึ้นอยู่กับแนวคิดทางการเมืองของผู้คนส่วนใหญ่ใน สังคมในแต่ละช่วงเวลามากกว่า สอดคล้องไปกับปัญหาความเสื่อมของรูปแบบทางการเมืองการ ปกครองที่เกิดขึ้นจากความไม่เท่าเทียมที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงไปในที่สุด โดยการเปลี่ยนแปลงที่ เกิดขึ้นจะมีความแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับสภาพสังคมและการปรับตัวของรัฐที่สอดคล้องไปกับความ ต้องการของประชาชนในขณะนั้น ที่หากไม่สามารถหาแนวทางการอยู่ร่วมกันได้ก็อาจจะทำให้เกิดการ เปลี่ยนแปลงที่ล่มสลายไปอย่างที่เกิดขึ้นในอาณาจักรอัลมาทธรัน หรือหากปัญหาที่เกิดขึ้นเกิดจาก ผู้ปกครองก็อาจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนผู้ปกครองเช่นที่เกิดขึ้นในอาณาจักรบัลแบต หรือหากมีการ ปรับตัวกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนไปก็อาจจะเกิดการเปลี่ยนแปลงเพียงบางส่วนเช่นการยกเลิกกฎหมาย ภายในจักรวรรดิเรมเป็นต้น

2. อภิปรายผล

จากการศึกษาพบว่าการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย เป็นการตูนที่มีการสอดแทรก นัยยะทางการเมืองอย่างเข้มข้น สะท้อนให้เห็นถึงการสื่อสารทางการเมืองของผู้ประพันธ์ที่สื่อสารผ่าน ตั้งแต่โครงหลักของเรื่องคือการค้นหาราชาที่เหมาะสม สะท้อนให้เห็นมุมมองของผู้ประพันธ์ที่อาจ

ต้องการให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้และมีมุมมองทางการเมืองเช่นเดียวกันกับผู้ประพันธ์ผ่านการเล่าเรื่อง ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นพลวัตของการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพสังคม ความคิดของผู้คน

อันเป็นการสนับสนุนให้ผู้อ่านมีความรู้เรื่องแนวคิดทางการเมืองและแนวคิดรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่หลากหลายและเกิดการเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างของแต่ละแนวคิด ทั้งนี้รูปแบบที่ปรากฏในเรื่องเป็นการเปรียบเทียบการเมืองทั้งในระดับประเทศและระดับโลกในโลกแห่งความเป็นจริงมาปรับใช้นำเสนอผ่านโลกในการ์ตูน เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งความรู้และความสนุกสนานจากการอ่านหนังสือ

ทั้งนี้จากเรื่องจะเห็นได้ว่าไม่ว่าตัวละครนั้นจะมีแนวคิดทางการเมืองในรูปแบบใด แต่ต่างมีเป้าหมายเดียวกันคือการสร้างความสงบสุขในสังคม แต่ด้วยแนวคิดที่แตกต่างนำไปสู่กระบวนการและวิธีการไปถึงเป้าหมายที่แตกต่างกันไป เช่น ชินแบดที่ต้องการให้ทุกคนฟังเขาก็เพื่อให้เกิดความสุขสุขนิรันดร์ เรน โคเอนที่ต้องการสร้างโลกหนึ่งเดียวด้วยการลบความคิดเห็นที่แตกต่างก็เพื่อให้ทุกคนไม่ต้องทะเลาะกันเพราะความแตกต่าง หรืออาลิบาบาที่เชื่อในความแตกต่างของผู้คนก็ต้องการสร้างโลกที่ให้ทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเพื่อสร้างโลกอย่างที่ทุกคนต้องการ ทำให้การ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัยมีความแตกต่างไปจากการ์ตูนเรื่องอื่น ๆ คือไม่มีตัวละครฝ่ายอธรรม หรือตัวละครที่มีแต่ความชั่วร้าย เพราะทุกตัวละครต่างก็มีเจตนาที่ดีและสามารถเปลี่ยนแปลงความคิดไปได้ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ

นอกจากนี้ในเรื่องเองก็ยังไม่สามารถสรุปได้ว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองใดจะเป็นรูปแบบที่ดีที่สุดหรือเหมาะสมที่สุด แต่กลับจบแบบปลายเปิด สะท้อนให้เห็นมุมมองของผู้ประพันธ์ที่พยายามสื่อสารให้เห็นว่า ไม่อาจสรุปได้ว่ารูปแบบทางการเมืองการปกครองรูปแบบใดจะเหมาะสมที่สุด แต่รูปแบบทางการเมืองการปกครองที่เหมาะสมจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้คนในสังคมเป็นผู้เลือกเองมากกว่า การ์ตูนเมใจ อาลาตินผจญภัยจึงไม่มีตอนจบ เพราะตัวละครต่าง ๆ ก็ยังคงดำเนินเรื่องต่อไปในสังคมของเขานั่นเอง ที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นพลวัตทางการเมืองที่สามารถเปลี่ยนแปลงไปได้ตลอดเวลา

สุดท้ายจะเห็นได้ว่าในเรื่องผู้ประพันธ์พยายามสื่อสารให้เห็นถึงการรวมกันอยู่เป็นสังคมการเมืองของมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความแตกต่าง ไม่ว่าจะเป็นทางด้านสภาพร่างกาย หรือความคิด แต่กลับต้องมาอาศัยอยู่ร่วมกันเกิดเป็นสังคมการเมืองขึ้น จากความแตกต่างที่ต้องมาอยู่ร่วมกันก่อให้เกิดปัญหาตามมาก็คือปัญหาจากความไม่เท่าเทียม ก่อให้เกิดชนชั้นและอำนาจที่ไม่เท่ากันของผู้คนในสังคม จากประเด็นดังกล่าว นำไปสู่การเกิดขึ้นของแนวคิดทางการเมืองที่ต้องการสร้างสังคมการเมืองสำหรับการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ในรูปแบบต่าง ๆ เกิดเป็นรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่แตกต่างไปตามแนวคิดของแต่ละคน

จากประเด็นดังกล่าวจึงสะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่าง ที่เป็นสภาวะปกติในสังคม การเมือง ดังนั้นผู้ประพันธ์จึงพยายามสื่อสารให้เห็นว่าเราจะอยู่ร่วมกันได้อย่างไรท่ามกลางความแตกต่างเหล่านั้นได้อย่างปกติสุขสำหรับทุกคน เฉกเช่นเดียวกันกับพวกเราในโลกแห่งความเป็นจริงที่ต้องอยู่ร่วมกันกับผู้ที่แตกต่างจากเรามากมาย ตั้งแต่สภาพร่างกาย เชื้อชาติ สัญชาติ สังคมและวัฒนธรรม ที่ก่อให้เกิดประเทศและรูปแบบทางการเมืองการปกครองที่หลากหลายตามไปด้วยเช่นกัน ที่หากเราไม่สามารถอยู่ร่วมกันกับความแตกต่างได้ก็จะนำไปสู่สงครามที่ไม่รู้จัก

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

3.1.1 การศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงประเด็นทางการเมืองที่ถูกสะท้อนผ่านหนังสือการ์ตูนในทางอ้อม ซึ่งหนังสือการ์ตูนถือเป็นหนึ่งในวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมในปัจจุบัน หนังสือการ์ตูนจึงถือเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่ทำให้ผู้คนในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนรุ่นใหม่ที่ได้รับอิทธิพลและแนวคิดทางการเมืองจากการอ่านหนังสือการ์ตูน และหนังสือการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย ก็เป็นหนังสือการ์ตูนอีกเรื่องหนึ่งที่มีการสื่อสารถึงประเด็นทางการเมืองที่กล่าวถึงและสนับสนุนแนวคิดทางการเมืองที่สนับสนุนให้เกิดความเท่าเทียมกันในสังคม การอยู่ร่วมกันของความแตกต่างอันสอดคล้องไปกับสภาพสังคมในปัจจุบัน ดังนั้นเราจึงควรให้การส่งเสริมและสนับสนุนการอ่านหนังสือการ์ตูนที่อาจจะเป็นการช่วยให้ผู้คนได้เข้าถึงประเด็นทางสังคมและการเมืองมากยิ่งขึ้น

3.1.2 จากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า “วรรณกรรม” เป็นอีกเครื่องมือที่ถูกใช้เป็นสื่อกลางในการสื่อสารประเด็นทางการเมืองในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวรรณกรรมประเภทหนังสือการ์ตูนอันเป็นรูปแบบของการสื่อสารทางการเมืองในปัจจุบัน ที่ช่วยให้ผู้คนทำความเข้าใจประเด็นทางการเมืองและสังคมในบริบทที่เปลี่ยนไป ดังนั้นในการศึกษาทางรัฐศาสตร์ควรมีการศึกษาประเด็นทางการเมืองและสังคมที่ถูกสอดแทรกและนำเสนอผ่านวรรณกรรมที่ได้รับความนิยมในปัจจุบันมากขึ้น เพื่อช่วยให้เข้าใจสภาพสังคม การเมืองและบริบทในการสื่อสารทางการเมืองมากยิ่งขึ้น

3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

3.2.1 ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาหนังสือการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย ในประเด็นแนวคิดทางการเมืองและรูปแบบทางการเมืองการปกครองในแนวทางรัฐศาสตร์ ดังนั้นผู้สนใจศึกษาอาจจะศึกษาในประเด็นอื่น ๆ ได้ อาทิเช่น นิเทศศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ หรือการเมืองระหว่างประเทศ เป็นต้น

3.2.2 ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาหนังสือการ์ตูนเรื่องเมใจ อาลาตินผจญภัย ในภาคหลักที่ประกอบไปด้วย 37 เล่มจบ นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังได้มีการประพันธ์เพิ่มเติมในเมใจ ภาคการผจญภัยของซินแบต จำนวน 19 เล่มจบ ที่อาจทำให้เข้าใจแนวคิดทางการเมืองและพฤติกรรมของตัวละครและมุมมองของผู้ประพันธ์มากยิ่งขึ้น

3.2.3 ในการเลือกกรณีศึกษาควรพิจารณาลักษณะธรรมชาติของหน่วยในการศึกษาให้เหมาะสมกับระยะเวลาในการศึกษาและประเด็นในการศึกษาให้เหมาะสม

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยศรี

นครินทรวิโรฒราชภัฏ

บรรณานุกรม

- mat-film.tv. (1 สิงหาคม 2566). *การ์ตูนไซเน็น คืออะไรกันนะ?* เรียกใช้เมื่อ 12 เมษายน 2567 จาก <https://mat-film.tv/>: <https://mat-film.tv/%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B9%8C%E0%B8%95%E0%B8%B9%E0%B8%99%E0%B9%82%E0%B8%8A%E0%B9%80%E0%B8%99%E0%B9%87%E0%B8%99-%E0%B8%84%E0%B8%B7%E0%B8%AD%E0%B8%AD%E0%B8%B0%E0%B9%84%E0%B8%A3%E0%B8%81%E0%B8%B1/>
- Owl Editor. (13 มีนาคม 2566). *Magi-The Labyrinth Of Magic Wiki*. เรียกใช้เมื่อ 12 กุมภาพันธ์ 2567 จาก <https://www.fandom.com/>: [https://magi.fandom.com/wiki/Magi_\(manga\)](https://magi.fandom.com/wiki/Magi_(manga))
- Rung K Thana. (2526). *คู่มือรัฐศาสตร์ : ทฤษฎีรัฐศาสตร์แนวใหม่ = Modern theories of political science*. กรุงเทพฯ: พีเอสกรู๊ป.
- SHOGAKUKAN ASIA. (ม.ป.ป.). *MAGI*. เรียกใช้เมื่อ 12 เมษายน 2567 จาก <https://shogakukan.asia/>: <https://shogakukan.asia/magi/>
- กนกรัตน์ เลิศชูสกุล. (2564). *สงครามเย็น (ใน) ระหว่างโบว์ขาว*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- กฤษดา มกรทัต และคณะ. (2 พฤษภาคม 2561). *'ฮิตเลอร์' บทวิเคราะห์การขึ้นสู่อำนาจ*. เรียกใช้เมื่อ 17 เมษายน 2567 จาก ประชาไท: <https://prachatai.com/journal/2018/05/76700>
- กองบรรณาธิการศิลปวัฒนธรรม. (12 พฤษภาคม 2564). *“พันทน์รัตริ” นิทานอาหรับ ต้นฉบับจากอินเดีย?* เรียกใช้เมื่อ 12 เมษายน 2567 จาก <https://www.silpa-mag.com/>: https://www.silpa-mag.com/culture/article_62564
- กองบรรณาธิการศิลปวัฒนธรรม. (2 เมษายน 2565). *อะลาดิน (Aladdin) เป็นคนจีน? เด็กซีเกียจเกาะแม่กิน จนได้ร่วมเตียงเจ้าหญิงที่ไม่ใช่เจ้าสวามิ...* อ่านข่าวต้นฉบับได้ที่ : https://www.silpa-mag.com/culture/article_33138. เรียกใช้เมื่อ 13 มิถุนายน 2567 จาก ศิลปวัฒนธรรม: https://www.silpa-mag.com/culture/article_33138

กองบรรณาธิการศิลปวัฒนธรรม. (16 กุมภาพันธ์ 2567). *เผาตำรา-ฆ่าบัณฑิต วิธีกำจัดคนเห็นต่าง*

สร้างเอกภาพทางการเมืองของจีนซี. เรียกใช้เมื่อ 23 กุมภาพันธ์ 2567 จาก ศิลปวัฒนธรรม:

https://www.silpa-mag.com/history/article_71956

กิตติศักดิ์ เจริญสิทธิประเสริฐ. (2552). *นัยทางการเมืองใน "เสภาเรื่องขุนช้างขุนแผน"*. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

กิติมา สุรสุนธิ. (2548). *ความรู้ทางการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

กุลลาบ มัลลิกะมาส. (2543). *วรรณคดีวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

โกวิท วงศ์สุรวัฒน์. (2546). *หลักรัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จักษ์ พันธุ์ชูเพชร. (2548). *รัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: PUNCH GROUP.

จันทรฉาย ภัคธิดา. (2546). *ประวัติศาสตร์จักรวรรดิจีน (History of Imperial China)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

เจียมศักดิ์ กอวัฒนสกุล. (2535). *การตั้งเมืองในยุครัฐบาลเผด็จการ: ศึกษาเฉพาะการตั้งเมืองในช่วงระหว่าง 23 กุมภาพันธ์ - 9 ธันวาคม 2534*. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชมพูนุท เมฆเมืองทอง. (2559). *วรรณคดีวิจารณ์*. มหาสารคาม: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏมหาสารคาม.

ชวรินทร์ ศิลปสุวรรณ. (2558). *การเรียนรู้ของเยาวชนไทยเกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่นผ่านสื่อการ์ตูนญี่ปุ่น*. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

โชติช่วง นาดอน. (13 กันยายน 2548). *วัฒนธรรมจีน (11) ระบอบการปกครอง (ต่อ)*. เรียกใช้เมื่อ 23 กุมภาพันธ์ 2567 จาก ผู้จัดการออนไลน์:

<https://mgronline.com/china/detail/9480000125067>

ทินพันธุ์ นาคะตะ. (2525). *รัฐศาสตร์ : ทฤษฎี แนวความคิด ปัญหาสำคัญ และแนวทางการศึกษา*

วิเคราะห์การเมือง. กรุงเทพฯ: สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทยและสำนักพิมพ์บรรณกิจ.

- ทินพันธุ์ นาคะตะ. (2560). *ปรัชญาการเมือง*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทีมงานนิตยสาร'tuon. (20 มกราคม 2562). *ว้าวัจจรรย ในตำนานกรีก*. เรียกใช้เมื่อ 2567
มิถุนายน 2567 จาก ไทยรัฐออนไลน์:
<https://www.thairath.co.th/lifestyle/life/1473478>
- ธนาสฤกษ์ สตะเวทินและคณะ. (2541). *องค์การระหว่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธีรวัจน์ อุดมสินเจริญกิจ. (2552). *ภาพตัวแทนความเป็นญี่ปุ่นในภาพยนตร์การ์ตูนโดราเอมอน ตอน
พิเศษ*. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- นรุตม์ เจริญศรี. (2563). *ทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ*. เชียงใหม่: CHIANG MAI
UNIVERSITY PRESS.
- นิพัทธา ความหมั่น. (2550). *แนวทางการแปลความเรียงวิชาการทางรัฐศาสตร์ เรื่อง Perpetual
Peace: A Philosophical Sketch ของ Immanuel Kant (1724-1804)*. กรุงเทพฯ:
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิพัทธ์พนธ์ นันทะวงค์. (2558). *การวิเคราะห์แนวคิดทางการเมืองในนวนิยายเกมล่าชีวิต*. เชียงใหม่:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บรรณกร จันทรทิณ. (2562). *ความคิดทางการเมืองในหนังสือการ์ตูนเรื่อง "วันพีซ" ของเออิจิโระ โอ
ดะ*. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2556). *ประมวลสาระชุดวิชา
แนวคิดทางการเมืองและสังคม = Political and social concepts*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- บัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2561). *ประมวลสาระชุดวิชาการ
วิเคราะห์การเมือง = Political analysis*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปณิตา ธรรมนิธิ. (ม.ป.ป.). *อะลาดินกับตะเกียงวิเศษ และอาลีบาบากับโจรสลัดคน*. นนทบุรี, นนทบุรี,
ไทย: ทำ. เรียกใช้เมื่อ 13 มิถุนายน 2567

- ปติสร เพ็ญสุต. (25 ธันวาคม 2563). *The Cloud*. เรียกใช้เมื่อ 4 ธันวาคม 2566 จาก The Incredible Birth of Jesus: <https://readthecloud.co/birth-of-jesus-stories/>
- ประภาส แก้วเกตุพงษ์. (2564). ศึกษาแนวคิดปรัชญาทางการเมืองเพลโต A Study of The Concept of Political Philosophy of Plato. *วารสารวิชาการวิทยาลัยบริหารศาสตร์*, 183-200.
- ปรีชา เปี่ยมพงศ์สานต์ และฉลาดชาย รมิตานนท์. (2524). *ลัทธิมาร์กซ์และสังคมนิยม*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปาริชาติ สุริยวรินทร์. (2549). *ทัศนคติและพฤติกรรมของวัยรุ่นตอนกลางที่มีต่อหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศและความรุนแรง*. กรุงเทพฯ: คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ปิ่น บุตรี. (15 กันยายน 2562). “จีนซีฮ่องเต้” จักรพรรดิโลกไม่ลืม ผู้เป็นมหาราชและทรราช ในร่างเดียวกัน. เรียกใช้เมื่อ 17 เมษายน 2567 จาก ผู้จัดการออนไลน์ (mgronline): <https://mgronline.com/travel/detail/9620000088661>
- ปิยะภพ มะหะหมัด. (2559). คุณูปการของเต็ง เสี่ยวผิง ที่มีต่อการสร้างสรรค์จีนให้ทันสมัย. *วารสารเศรษฐศาสตร์การเมืองบูรพา ปีที่ 4 ฉบับที่ 1*, 113-129.
- พงศ์เพ็ญ ศกุนตาทักษ์. (2536). *ทฤษฎีการเมืองยุคใหม่*. นนทบุรี: ห้างหุ้นส่วนจำกัดพิมพ์อักษร.
- พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานออนไลน์. (ม.ป.ป.). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554*. เรียกใช้เมื่อ 26 ธันวาคม 2566 จาก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554: <https://dictionary.orst.go.th/index.php>
- พลศักดิ์ จิรไกรศิริ. (2522). *วรรณกรรมการเมือง*. กรุงเทพฯ: กราฟิการ์ต.
- พิชญ์ พงษ์สวัสดิ์. (2561). *เผด็จการวิทยา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- พิชัย ศรีภูไฟ. (2542). *วรรณคดีสังคมและการเมือง*. อุบลราชธานี: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี.
- พินิจ จันทรและคณะ. (2565). *เงาตำนานยิว คนของพระเจ้าผู้พลิกชะตาโลก*. กรุงเทพฯ: เพชรพินิจ.

- พิศาล มุกดาร์ศมี. (2548). *แนวความคิดว่าด้วยความเสื่อมของระบอบการปกครอง คีชา*
เปรียบเทียบ Plato กับ Nietzsche. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิศาล มุกดาร์ศมี. (2556). *บนเส้นทางความคิดทางการเมืองจากคำพยากรณ์มหาวิทยาลัยเดลฟีถึงห้อง*
รมแก๊สเอชวิตซ์. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ไพรัตน์ เทศพานิช. (2541). *ความคิดทางการเมืองในสามก๊กและเจ้าผู้ปกครอง*. กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วันชัย ตันติวิทยาพิทักษ์. (23 กันยายน 2563). *บัญญัติ 7 ประการของฮิตเลอร์กับสงครามแย่งชิง*
มวลชน. เรียกใช้เมื่อ 17 เมษายน 2567 จาก the101.world:
<https://www.the101.world/nazi-propaganda/>
- วิทยากร เชียงกุล. (2548). *ปรัชญาการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ที่ทุกคนควรรู้*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
สายธาร.
- วินัย เจริญผล. (ม.ป.ป.). *ทฤษฎีสังคมและการเมือง*. เรียกใช้เมื่อ 10 มิถุนายน 2567 จาก วิทยาลัย
การปกครองมหาวิทยาลัยมหาสารคาม: chrome-
extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://copag.msu.ac.th/copag
library/ebook_pdf/a.winai_001/a.winai_001.pdf
- วิศิษฐ์ ทวีเสรษฐและคณะ. (2552). *การเมืองและการปกครองไทย: PS110*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สนธิ เตชานันท์. (2550). *พื้นฐานรัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์
ภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์.
- สมเกียรติ วันทะนะ. (2544). *อุดมการณ์ทางการเมืองร่วมสมัย*. กรุงเทพฯ: คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมชัย ศิริสมบุรณ์เวช. (2545). *กฎหมายว่าด้วยองค์การระหว่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์
มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สมบัติ จันทรวงศ์. (3 กรกฎาคม 2566). *'ทรราชย์' ก็คือการใช้อำนาจที่ 'เกินเลยสิทธิ' ซึ่งไม่มีใครมี*
สิทธิทำได้ และนี่คือการใช้ประโยชน์ของอำนาจที่ใครก็ตามมี ไม่ใช่เพื่อคุณประโยชน์ของผู้อื่น

ที่อยู่ได้มัน. เรียกใช้เมื่อ 18 มิถุนายน 2567 จาก luehistory:

<https://www.luehistory.com/%E0%B8%97%E0%B8%A3%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%8A%E0%B8%A2%E0%B9%8C-%E0%B8%81%E0%B9%87%E0%B8%84%E0%B8%B7%E0%B8%AD%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B9%83%E0%B8%8A%E0%B9%89%E0%B8%AD%E0%B8%B3%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%88%E0%B8%97%E0%B8%B5%E>

สมศักดิ์ เกี่ยวกิ่งแก้ว. (2525). *ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับรัฐศาสตร์*. เชียงใหม่: โครงการตำรา มหาวิทยาลัย ห่องจำหน่ายหนังสือ สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สันติกร วรารณ. (2542). *นัยทางการเมืองในวรรณกรรมเรื่อง "ศรีธนญชัย"*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2528). *เอกสารการสอนชุดวิชาพื้นฐานทางสังคมและวัฒนธรรมของการเมืองไทย = Sociocultura basic of Thai politics*. นนทบุรี: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สาขาวิชารัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2561). *ประมวลสาระชุดวิชาการเปรียบเทียบวิธีวิจัยทางรัฐศาสตร์*. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สายทิพย์ นุกุลกิจ. (2543). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน.

สิทธิพันธ์ พุทธหุน. (2551). *ทฤษฎีการเมืองและจริยธรรม 3*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สิริรัตน์ พุ่มเกิด. (2538). *"อศวพาหุ" กับการใช้วรรณกรรมเพื่อเผยแพร่แนวความคิดและอุดมการณ์ทางการเมือง*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพจน์ บุญพิเศษ. (2549). *หลักรัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เวลด์เทรต ประเทศไทย.

เสฐียรโกเศศ นาคะประทีป. (2514). *อาหรับราตรี*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์คลังวิทยา.

หัตถ์นัย สุขเจริญ. (2562). *พระราชในปรัชญาการเมืองของฮอบส์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรทัย เพี้ยยุระ. (2562). *ทฤษฎีตะวันตกกับการวิจารณ์วรรณกรรม*. ขอนแก่น: คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

อานนท์ อภาภิรม. (2524). *หลักรัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.

อำนวยการ อุบลรัตน์. (2537). *ความคิดทางการเมืองของผู้เข้ารับการศึกษาในวิทยาลัยการปกครอง*.
กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกวิทย์ มณีธร. (2552). *รัฐศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอ็ม.ที.เพรส.

โธทากะ ชิโนบุ. (2553 - 2561). *The Labyrinth of magic เมใจ อาลาตินผจญภัย (เล่มที่ 1- 37)*.
กรุงเทพฯ: สยามอินเตอร์คอมิกส์.

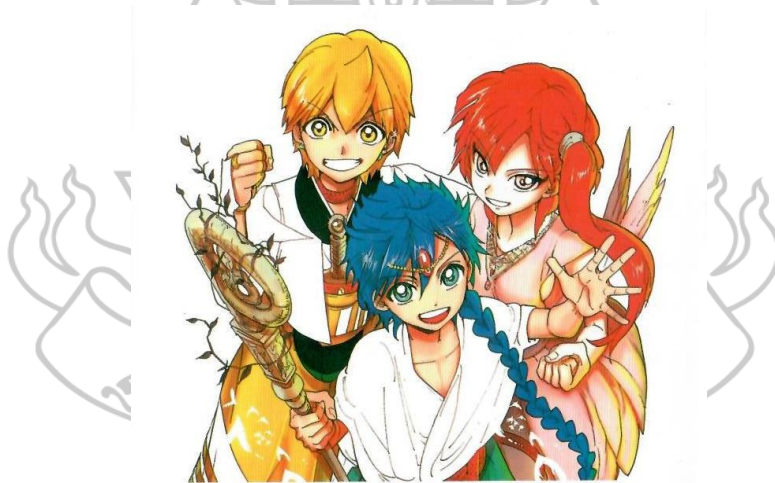

ภาพประกอบ

ภาพประกอบที่ 1 แผนที่โลกในเมใจ

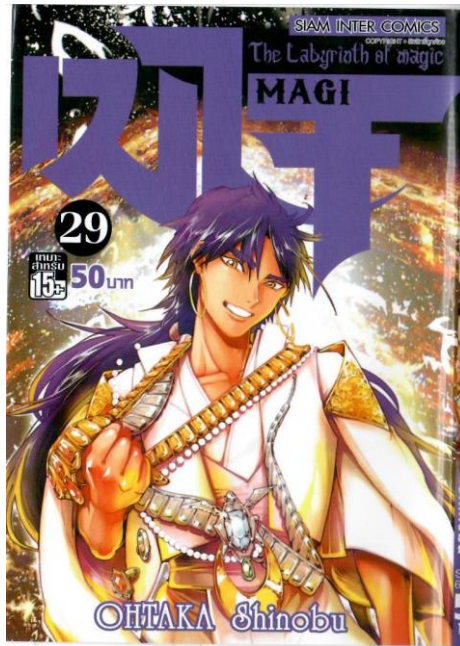
ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 30, ตอนที่ 293

อาลาตินและอาลิบาบาต่อสู้กับชะตากรรม แม้ว่าโลกกำลังก้าวไปสู่หายนะจาก

ภาพประกอบที่ 2 กลุ่มตัวละครหลัก ประกอบด้วย อาลาติน (เด็กชายผมสีฟ้า) อาลิบาบา (เด็กชายผมสีเหลือง) และโมลเซียน่า (เด็กหญิงผมสีแดง)

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 37, ปกหลัง

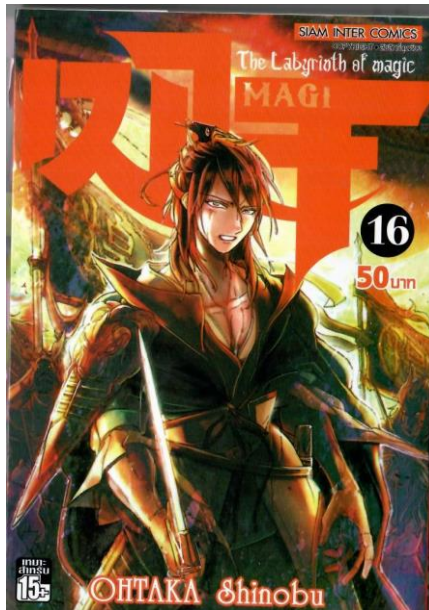
ภาพประกอบที่ 3 ตัวละคร ซินแบด

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 29, ปกหน้า

ภาพประกอบที่ 4 ตัวละคร มาตารุ โมกาเม็ต

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 16, ตอนที่ 158

ภาพประกอบที่ 5 ตัวละคร เรน โคเอน

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 16, ปกหน้า

ภาพประกอบที่ 6 ตัวละคร โซโลมอน

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 22, ปกหน้า

ภาพประกอบที่ 7 กลุ่มผู้ปกครองเรม

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 31, ตอนที่ 299

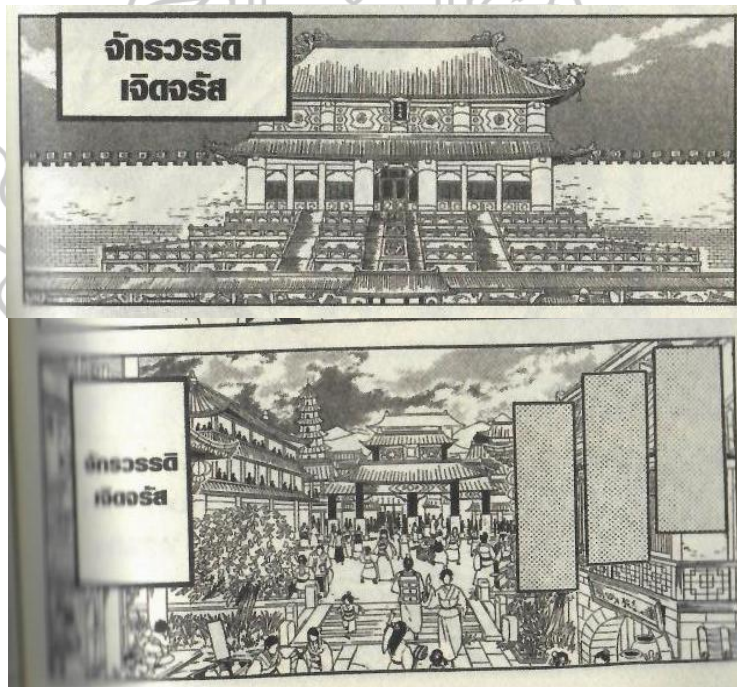
ภาพประกอบที่ 8 อาณาจักรซินเดรีย

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 8, ตอนที่ 77

ภาพประกอบที่ 9 อาณาจักรมัคโนซุต์ท์

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 16, ตอนที่ 153

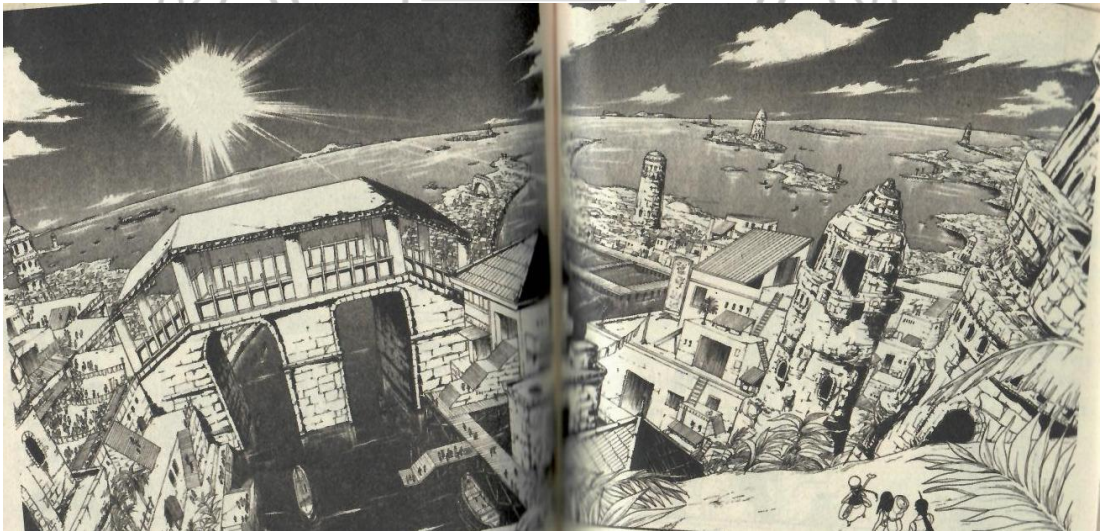
ภาพประกอบที่ 10 จักรวรรดิเจ็ดจรัส

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 32, ตอนที่ 317

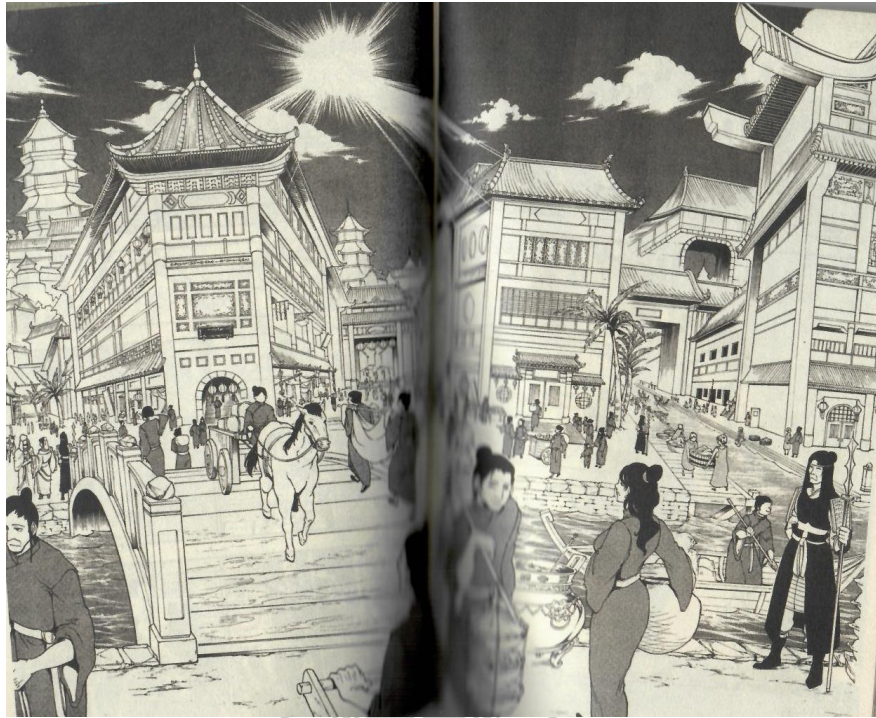
ภาพประกอบที่ 11 จักรวรรดิโรม

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 31, ตอนที่ 299

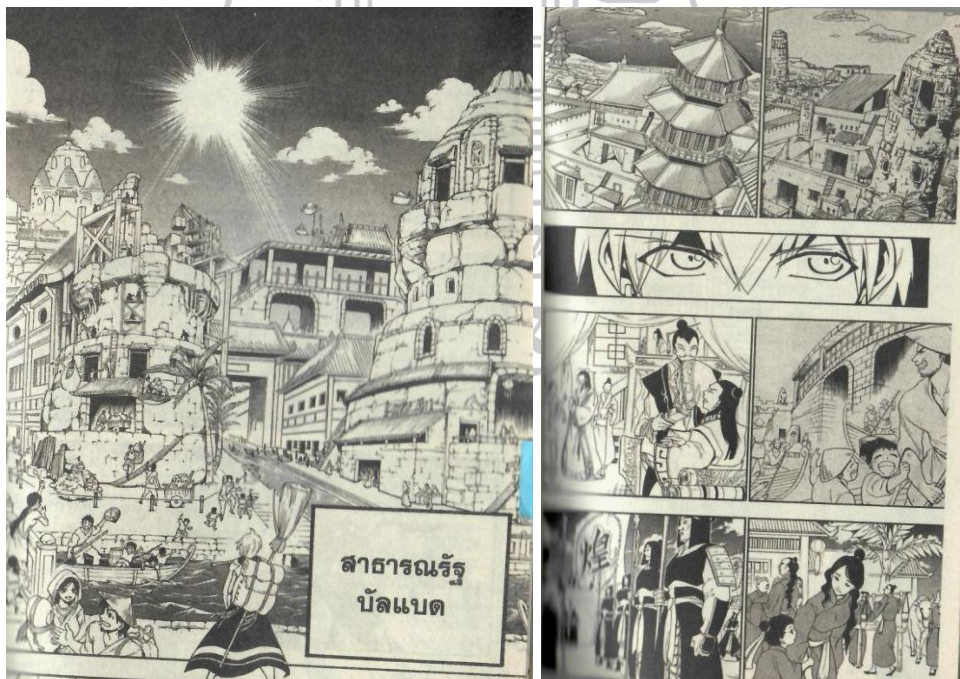
ภาพประกอบที่ 12 อาณาจักรบัลแบตภายใต้การปกครองของราชวงศ์ซารูจา

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 4, ตอนที่ 32

ภาพประกอบที่ 13 อาณาจักรบัลแบตภายใต้การปกครองของจักรวรรดิเจ็ดจักร

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 21, ตอนที่ 206

ภาพประกอบที่ 14 อาณาจักรบัลแบตภายใต้การเมืองการปกครองรูปแบบประชาธิปไตย

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 30, ตอนที่ 296

ภาพประกอบที่ 15 อาณาจักรอัลมาทรัน

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 23, ตอนที่ 223

ภาพประกอบที่ 16 การประชุมสหพันธ์ข้ามชาติ

ที่มา: โอทากะ ชิโนบุ, เล่มที่ 32, ตอนที่ 318

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อสกุล	พชรพล มาไว
วัน เดือน ปี เกิด	8 สิงหาคม 2537
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	เทศบาลตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี
ประวัติการศึกษา	สังคมวิทยาและมานุษยวิทยาบัณฑิต (การวิจัยทางสังคม) มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ประวัติการทำงาน	นักวิเคราะห์นโยบายและแผน

